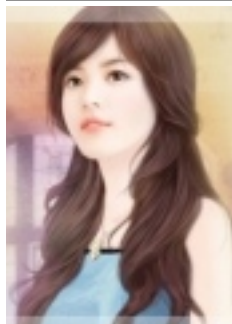

Trời Xanh, Biển Cũng Xanh

Contents

Trời Xanh, Biển Cũng Xanh	2
1. Chương 1: Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	20
7. Chương 7	25
8. Chương 8	29
9. Chương 9	34
10. Chương 10	38
11. Chương 11	41
12. Chương 12	44
13. Chương 13	50
14. Chương 14	53
15. Chương 15	55
16. Chương 16	60
17. Chương 17	66
18. Chương 18	70
19. Chương 19	74
20. Chương 20	78
21. Chương 21	81
22. Chương 22	84
23. Chương 23	86
24. Chương 24	90
25. Chương 25	93
26. Chương 26	95
27. Chương 27	99
28. Chương 28	102
29. Chương 29	107
30. Chương 30	109
31. Chương 31	114
32. Chương 32	117
33. Chương 33	122
34. Chương 34	127
35. Chương 35	131
36. Chương 36: Ngoại Truyện 1	134
37. Chương 37: Ngoại Truyện 2	135
38. Chương 38: Ngoại Truyện 3	136
39. Chương 39: Ngoại Truyện 4	137
40. Chương 40: Ngoại Truyện 5	139
41. Chương 41: Ngoại Truyện 6	142

Trời Xanh, Biển Cũng Xanh

Giới thiệu

Một cô gái ngây thơ chưa có một mảnh tình trong đời, chưa biết yêu thương hạnh phúc ra sao và rồi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/troi-xanh-bien-cung-xanh>

1. Chương 1: Chương 1

- Tôi muốn em làm bạn gái tôi.

Phụt! Hải Lam đang uống nước thì bỗng dưng bị sặc vì quá sốc trước lời đề nghị của chàng trai ngồi đối diện. Đôi mắt tròn tròn ngạc nhiên vẫn nhìn chăm chú về phía người nói, một lát sau mới đáp trả:

- Anh nói nhầm người rồi.

Nói rồi cô đứng dậy, bỏ đi trước.

- Tôi không nhầm.- Chàng trai nhanh chóng bắt kịp theo sau, chụp lấy cánh tay của cô gái, và buông ra một câu.

Lần thứ hai tròn xoe đôi mắt, ánh nhìn khó hiểu đẩy về phía đối phương. Hải Lam đang tự hỏi cô đã làm gì đắc tội với tên công tử này, mà suốt ngày hắn cứ bám riết lấy cô, trêu ghẹo cô, khiến cho việc học tập và làm việc thường ngày vô cùng khó khăn. Bạn bè, thầy cô mặc dù không có nói ra, nhưng ai cũng nhìn cô bằng ánh mắt kì lạ.

Trong các tiểu thuyết Trung Quốc thường có câu: “Kiếp trước phải ngoảnh đầu lại nhìn nhau năm trăm lần, thì mới đổi được một lần gặp thoáng qua ở kiếp này.” Nói như vậy, chẳng lẽ kiếp trước cô và hắn đã ngoáy nhìn nhau đến gãy cả cổ luôn rồi sao.

- Không cần thích thú như vậy, em chỉ cần gật đầu là được.

Aish, tên này điên rồi, lại còn có thể tự tin như thế nữa. Cô không thèm trả lời, gạt tay anh ra, liếc nhìn một cái thật sắc bén, rồi đi nhanh về phía trước.

Cô gái này cũng thật là. Chàng trai định lái xe đuổi theo, nhưng cô gái đã nhanh chóng leo lên xe bus. Ánh mắt anh đắm chiêu nhìn theo bóng cô gái khuất dần. Trước đây chưa từng có cô gái nào dám đối với anh như vậy.

- Tiểu Lam ah, tiểu Lam!- Cô bạn vừa chạy, vừa gọi.

- Có chuyện gì vậy, tiểu Cát?- Hải Lam không biết có chuyện gì mà Phương Cát lại tìm cô hốt hải như vậy.

Phương Cát là bạn thân của Hải Lam. Cả hai quen nhau khi còn học cấp ba, và chơi với nhau đến bây giờ tính ra cũng hơn năm năm rồi, cũng có vài lần giận dỗi, cãi nhau, nhưng nhiều lắm là một ngày sau lại làm lành. Đôi bạn này có chuyện gì xảy ra hầu như đều chia sẻ với nhau. Học chung trường cấp ba, cùng thi đậu chung một trường đại học, nhưng Phương Cát học về ngành thiết kế, còn Hải Lam học về quan hệ công chúng. Phương Cát vừa lấy lại hơi thở, vừa cố gắng chậm rãi nói:

- Hẳn ta tìm cậu!

- Ai? Lâm Hạo Thiên?

- Thì còn ai vào đây nữa.- Phương Cát nhìn gương mặt đang ra chiều suy nghĩ của cô bạn thân thì rất ư là tò mò.- Có chuyện gì sao?

Hải Lam nhỏ giọng, gương mặt thiếu náo:

- Hẳn vừa đề nghị mình làm bạn gái hẳn.

- Lúc nào?- Phương Cát không khỏi bất ngờ.

- Chiều hôm qua.

- Hèn gì hẳn nói, nhấn với cậu năm phút sau cậu mà không ra canteen, thì hẳn sẽ cho cả trường biết một tin sốt dẻo.

- Aish, sao cậu không nói sớm. Tớ đi trước đây.

- Ê, có gì nhớ kể tớ nghe nha.

Phương Cát cố gắng nói với theo, trong khi Hải Lam vội vàng xách túi đeo, mà chạy thẳng một đường.

.

- Đến rồi sao?- Hạo Thiên cười thích thú nhìn cô gái vừa chạy đến, còn thở hồng hộc.- Em thật đúng giờ. Tớ rất thích.

- Thích cái đầu anh đó.- Hải Lam tiến lại gần hơn và nói.- Anh thực sự muốn gì đây?

- Ai chà, bình tĩnh nào cô bé. – Hạo Thiên mỉm cười đẩy ly nước cam về phía Hải Lam.- Uống nước đi, tớ gọi sẵn cho em rồi.

- Tớ không uống. Nếu anh không nói, tớ lập tức về lớp học.

Thấy Hải Lam hơi kích động, Hạo Thiên mỉm cười bình thản:

- Được, không dài dòng nữa, cũng là lời đề nghị hôm qua. Làm bạn gái tớ, em thấy thế nào?

Chẳng phải biểu hiện hôm qua của cô đã quá rõ ràng rồi sao? Dĩ nhiên là không đồng ý rồi. Cô đưa mặt lại gần hẳn hơn một chút, ánh mắt kiên định, nói từng chữ để hẳn có thể nghe rõ đáp án:

- Không bao giờ.

- Còn quá sớm khi nói ra ba từ đó, cô bé.- Hạo Thiên lại cười, rút điều thuốc, châm lên và hít một hơi dài, rồi phun ra một đợt khói trắng.

Hải Lam ánh nhìn có chút khinh bỉ, quay lưng bỏ lên lớp. Đạo gần đây hẳn thường xuyên kiểm soát đến trường tìm cô, làm cho cô bị khá nhiều cặp mắt soi mói. Còn chưa kể cái đầu vàng chóe của hẳn, có muốn không nổi bật cũng không được.

.

- Thiếu gia, cậu có cần...

Người đứng kế bên định nói gì đó, nhưng lại bị Hạo Thiên chặn lại.

- Không cần.- Anh xua tay.

Tập đoàn Lâm thị còn tài trợ cho trường này mà, tiểu Lam, chúng ta còn gặp nhau dài dài. Nghĩ vậy anh mỉm cười, một nụ cười khó hiểu. Cái gì tự mình chinh phục được mới cảm thấy thú vị.

.

- Từ chối rồi sao?- Phương Cát nhìn Hải Lam dự đoán.

Hải Lam gật đầu, lòng có chút lo lắng. Lâm Hạo Thiên là con trai duy nhất của tập đoàn Lâm Thị, nói về tiền bạc và thế lực, thì không có mấy ai so sánh được, đặc biệt với họ chắc chắn không dễ sống. Huống hồ chỉ, tập đoàn họ Lâm lại tài trợ kinh phí rất nhiều cho trường đại học này. Heiz, nghĩ đến mà mệt cả đầu óc.

- Không sao chứ?- Phương Cát nhìn Hải Lam có chút lo lắng.

Hải lam miễn cưỡng gật đầu. Cô cũng thầm mong là không có gì.

.

Ngày hôm sau, Hạo Thiên lại đến trường tìm Hải Lam. Anh thường đến vào giờ nghỉ trưa, không bao giờ làm phiền cô trong giờ học. Hạo Thiên rất đĩnh đạc bước vào canteen, và ngồi xuống đối diện Hải Lam, gương mặt nở một nụ cười đầy ẩn ý:

- Chào em.

- Anh không có việc gì làm sao? Thật rồi rã quá mà!- Hải Lam cầm khay cơm, đứng dậy mang đi. Nhìn thấy tên này là thật sự có sơn hào hải vị, bào ngư vi cá cũng nuốt không vô.

- Sao hôm nay em ăn ít vậy?- Hạo Thiên vẫn theo sau cô.

- Chuyện của tôi, không liên quan anh.- Cô đặt khay trả lại, rồi lạnh lùng bỏ đi.

- Này, Hải Lam!- Anh gọi với theo.

Cô quay lại, vẻ mặt khó chịu nói một câu:

- Không cho anh gọi tên tôi.

Nói rồi, cô đi thẳng một mạch ra khỏi canteen.

Hầu như cả trường này đều biết anh không chỉ là con trai của chủ tịch tập đoàn Lâm thị, mà hiện còn đương là phó tổng giám đốc của tập đoàn này. Muốn đẹp trai có đẹp trai, muốn tài năng có tài năng, lại giàu có và có địa vị xã hội. Riêng chỉ có vài người không thèm để ý như cô mới chỉ biết đến anh ở cái vẻ đầu tiên. Hạo Thiên lại mỉm cười, cô gái này quả thật có nhiều điểm thú vị.

2. Chương 2

- Hải Lam!

- Dạ, thầy Lý! Thầy tìm em có chuyện ăh?- Hải Lam lễ phép.

Thầy Lý đẩy gọng kính, thông thả nói:

- Hôm nay có người bên tập đoàn Lâm thị sang khảo sát tình hình trường mình, em thay mặt thầy, dẫn họ đi tham quan nha.

- Dạ?- Hải Lam đột nhiên có cảm giác không tốt lành.- Nhưng... tại sao, tại sao lại là em?

Thầy Lý nheo mắt, hỏi lại:

- Em không muốn làm giúp trường?

Thầy Lý vừa là thầy, vừa là quản sinh của trường này, nên mọi người ai cũng không dám làm mếch lòng. Vừa thấy sắc mặt thầy có chút biến đổi, cho dù trong lòng không muốn đi chẳng nữa, Hải Lam cũng vội vàng nhận lời ngay. Nhờ thế, thầy Lý đã dịu giọng trở lại, dặn dò cô đủ thứ.

- Em đó, phải tận tình hướng dẫn cho người ta, phải vui vẻ, lúc nào cũng phải nở nụ cười, cố gắng lấy lòng họ, đem về thêm khoản tài trợ cho trường thì em càng được ghi công.

Hải Lam gật gật đầu mà trong lòng khổ tâm, chua xót. Sinh viên ưu tú trong trường không thiếu, sao lại đến lượt cô làm việc này. Cô không phải nằm trong ban chấp hành, về cả học hành, lẫn nhan sắc, đáng người cũng không phải thuộc hàng top. Hà cớ gì lại sai cô gánh thêm trách nhiệm nặng nề này chứ. Còn nữa, cái gì mà cố gắng lấy lòng người ta, rồi còn cả cái việc mang thêm tài trợ về cho trường, cứ y như là bảo cô đi theo hầu hạ hẳn luôn ý chứ. Thật vô lý mà.

- Phó tổng Lâm, đây là Hải Lam, sinh viên năm ba. Em ấy sẽ chịu trách nhiệm dẫn cậu đi tham quan một số hoạt động của trường.- Thầy Lý niềm nở giới thiệu vị đại diện kia.

Hải Lam tròn mắt ngạc nhiên, sao lại có thể? Tưởng hẳn vô công rồi nghề, ai dè lại là phó tổng giám đốc. Mà khoan đã, tập đoàn là của nhà hắn, dù cho hắn có bắt tài vô dụng đi chẳng nữa thì việc đưa hắn vào quản lý công ty là chuyện bình thường.

Đang miên man suy nghĩ, thì đột nhiên phía bên kia lên tiếng:

- Cô Dương, xin chào.- Hắn đưa tay ra chờ bắt.- Chúng ta lại gặp nhau.

- Ấy ấy, cậu cứ gọi con bé là Hải Lam được rồi, không cần khách sáo đâu.- Thầy Lý vội nói.

Hạo Thiên nhếch miệng nở một nụ cười chất chứa nhiều ẩn ý. Hải Lam phải đợi thầy Lý giục, mới đưa tay ra bắt lại. Sau màn giới thiệu, chào hỏi thì thầy Lý giao công việc này lại cho Hải Lam. Đợi người vừa bước ra ngoài, Hạo Thiên đã lên tiếng:

- Lần thứ ba tôi thấy em tròn mắt ngạc nhiên rồi đó.- Chàng trai khẽ mỉm cười.- Vì mắt không to nên cứ hay tròn tròn lên như thế àh?

Hải Lam dường như bỏ ngoài tay lời nói của Hạo Thiên, cố gắng nuốt hết cơn giận, cô bắt đầu với nhiệm vụ của mình. Cô dẫn Hạo Thiên đi tham quan các dãy phòng học, phòng hoạt động xã hội, phòng riêng dành cho các câu lạc bộ, phòng nghỉ ngơi. Hạo Thiên nhất nhất muốn biết Hải Lam hoạt động trong câu lạc bộ nào, rồi bắt cô dẫn anh đi xem ngay.

- Câu lạc bộ ý tưởng.- Hạo Thiên lại cười.- Nghe có vẻ thú vị.

Hải Lam ngao ngán chiều theo ý của Hạo Thiên, cô vẫn rất cố gắng, rất cố gắng nhấn nhay tên đại công tử này, dù cho trên đường đi hắn cũng tranh thủ trêu cô mấy lần, nhưng nghĩ tới sự nghiệp lớn lao là quan trọng hơn, tất cả đành phải nuốt giận vào trong, lấy đắng làm ngọt.

- Đây là phòng của câu lạc bộ ý tưởng.- Hải Lam dẫn Hạo Thiên vào một căn phòng không lớn lắm, nhưng cách bày trí khá lạ mắt.

Hạo Thiên nhìn một lượt khắp phòng:

- Cũng không tồi.- Anh buông ra một câu nhận xét.

- Àh, giới thiệu với anh, đây là trưởng câu lạc bộ của chúng tôi. Anh ấy tên là Trần Nguyên Kỳ.- Thấy Nguyên Kỳ vừa đi tới, Hải Lam vội giới thiệu với Hạo Thiên, rồi sau đó lại quay sang chàng trai còn lại:- Anh Nguyên Kỳ, đây là phó tổng giám đốc Lâm của tập đoàn Lâm thị, đến tham quan trường chúng ta.

Nguyên Kỳ chủ động đưa tay ra bắt, Hạo Thiên hồ hững bắt tay đáp trả. Sau đó Nguyên Kỳ mới thắc mắc quay sang hỏi Hải Lam:

- Tiểu Lam, bình thường công việc tiếp tập đoàn Lâm thị không phải do ban chấp hành làm hay sao?

Hải Lam nhún vai lắc đầu ra chiều không biết lý do. Nguyên Kỳ khẽ nhún mày quan sát chàng trai đứng bên Hải Lam, khí chất cũng không tồi, dường như có phần cao ngạo.

- Nếu có gì tôi có thể giúp, phó tổng Lâm cứ việc nói.- Nguyên Kỳ nói với Hạo Thiên.

Hạo Thiên khẽ nhếch khóe môi, tay đặt lên vai Hải Lam và nói:

- Cám ơn cậu. Có cô ấy giúp tôi được rồi, cô ấy đang làm rất tốt.

Hải Lam giương đôi mắt đau khổ về phía Nguyên Kỳ. Anh cảm nhận cô gái này chắc chắn là đang rất chịu đựng. Anh chàng kia quả thật là có ý đồ gì đó.

Hạo Thiên cắt đứt ngay việc trao đổi bằng ánh mắt giữa Hải Lam với Nguyên Kỳ, và bắt Hải Lam dẫn đi nơi khác.

.

- Phó tổng Lâm, anh còn muốn đi thêm nơi nào nữa đây.- Hải Lam ca cẩm, đôi chân cô mỏi nhừ vì đã phải hoạt động cả ngày hôm nay.

- Tôi khát nước.- Hạo Thiên nói.

- Tôi cũng khát.- Hải Lam đáp lời.

- Vậy thì em đi mua.- Hạo Thiên bình thản nói.

Hải Lam vừa ngồi phịch xuống đất, nghe tên bá đạo kia nói liền muốn nổi nóng. Tại sao phải là cô chứ? Nhưng nếu cô không đi, chẳng lẽ chờ tên đó đi mua sao. Thật là nằm mơ. Lúc đó còn không biết tai họa này sẽ xảy ra. Cô suy nghĩ rồi động viên mình gấn gượng lê thân bước đi.

.

- Cà phê của anh đây.- Cô đưa lon cà phê pha sẵn trước mặt anh.

- Em thật nhanh nhẹn.- Hắn cười, đón lấy hộp cà phê, rồi hai giây sau lại đưa hộp cà phê đến trước mặt cô.- Mở ra cho tôi.

Không phải chứ? Đến việc mở nắp hộp cà phê mà hắn cũng muốn hành hạ cô sao? Thôi được, cô nhin, dù gì công việc cũng sắp kết thúc rồi. Hải Lam ấn lon nước ép trái cây của cô vào tay hắn, đón lấy hộp cà phê và nhẹ nhàng mở nắp ra. Khi cô đưa cà phê lại về phía của anh thì thấy anh đã uống một ngụm lớn trên hộp nước của cô.

Gôm hết mọi nỗi niềm phải dồn nén, cô lớn tiếng nói:

- Anh là loại người gì thế hả? Ngày hôm nay anh đây tôi chưa đủ sao? Giờ còn uống nước của tôi. Có biết vì anh mà ngày hôm nay của tôi trở nên kinh khủng như thế nào không?

- Tại sao ở bên cạnh tôi thì em lại thấy kinh khủng?- Hạo Thiên xoay người lại, nhìn Hải Lam, chờ đợi câu trả lời của cô.

- Anh là tên bá đạo, kiêu ngạo, xấu xa. Còn nữa...

- Còn nữa?- Hạo Thiên ngạc nhiên. Trong mắt cô gái này anh có nhiều thói xấu đến như vậy sao?

- Dĩ nhiên. Anh không thấy mái tóc màu vàng chói của anh sao? Đi với anh lúc nào người ta cũng chú ý, rồi xì xầm nói này kia.

- E hèm, tôi phải nói lại cho em rõ, đây là màu tóc bạch kim thời thượng, chứ không phải vàng chói.

- Mặc kệ là bạch kim hay vàng chói, đi với anh, lúc nào tôi cũng bị sẫm soi, thật cảm thấy khó chịu.

- Còn gì nữa không?- Hạo Thiên nheo mắt, gương mặt dường như sắp mất hết kiên nhẫn.

- Còn...- Hải Lam định nói tiếp nhưng nhìn thấy sắc mặt ấy liền quyết định giữ mồm, không nói nữa.- Tôi mệt rồi.

Thấy Hải Lam im lặng, Hạo Thiên đột nhiên nắm lấy tay cô và lôi cô đi. Hải Lam bị bất ngờ, vội vàng dùng dần để thoát khỏi tay của Hạo Thiên, nhưng lại nghe tiếng anh nói:

- Không phải em nói là hôm nay em phải chịu nhiều uất ức sao? Tôi dẫn em đi ăn, coi như là một chút đền bù.

- Tôi không đi.- Hải Lam cố gắng gượng người lại, không để Hạo Thiên tiếp tục lôi đi.

- Chắc, đi ăn tối với bên tài trợ chắc thầy Lý vô cùng hoan nghênh.- Hạo Thiên cười nhạt.

Hải Lam nghe tới thầy Lý thì không dám manh động nữa, cô đã hạ giọng hơn rất nhiều:

- Tôi muốn về nhà.

- Oh, về nhà em ăn tối cũng không phải đề nghị tôi.- Hạo Thiên cười hắc hắc.

- Thôi được rồi, chúng ta đi ăn.- Hải Lam cuối cùng vẫn phải đầu hàng trước tên công tử bá đạo này. Trăm ngàn lần không thể dẫn anh về nhà. Nhìn thấy bộ dạng tên này như thế, đến cô còn không ưa được thì huống hồ gì nhị vị phụ huynh.

.

Chiếc Ferrari màu vàng chở hai người đến một nhà hàng sang trọng. Khách khứa ở đây chắc chắn đều là những kẻ giàu có, lắm tiền của. Nhẹ nhàng đưa thực đơn cho cô, anh ân cần:

- Em muốn ăn gì cứ gọi.

- Tùy tiện gì cũng được.- Hải Lam từ chối cầm thực đơn anh đưa, lạnh lùng nói.

Hạo Thiên mỉm cười:

- Vậy để tôi chọn món giúp em.- Rồi anh đọc tên vài món cho bồi bàn ghi lại, xong anh quay lại nhìn cô gái ngồi trước mặt nói tiếp.- Lần đầu tiên đi ăn với tôi chắc em còn ngại, những lần sau tự động sẽ thoải mái hơn.

- Sẽ không có lần sau.- Cô vẫn dứt khoát như vậy.

Anh phì cười:

- Cô nhóc này, sao cứ thích dự đoán tương lai vậy. Có những chuyện không nói trước được đâu.

Gương mặt, giọng nói, nhất là ánh mắt anh lúc này làm cho cô cảm thấy hơi sợ. Tên này quả thật không tầm thường tí nào.

.

Nhà hàng cao cấp cho nên phong cách phục vụ cũng rất chuyên nghiệp. Thức ăn vừa gọi không lâu sau đã được mang ra phục vụ.

- Em ăn đi, tôi không có thói quen để người khác nhìn mình ăn đâu.

Hải Lam không trả lời, chỉ bắt đầu động đũa. Cô ăn không nhanh, không chậm, nhưng cũng không thèm để ý đến người ngồi trước mặt.

- Thức ăn ngon quá hay sao mà em không thèm nói chuyện với tôi vậy?- Hạo Thiên này giờ vẫn chăm chú quan sát Hải Lam.

Hải Lam đặt đôi đũa xuống, lấy khăn lau nhẹ đôi môi xinh xắn, từ tốn nói:

- Chẳng phải trong khi ăn mà nói chuyện thì không tốt sao?

- Ha ha, tôi chịu thua em luôn.- Hạo Thiên cười thích thú. Cô gái ngồi trước mặt quả thật rất thú vị.

- Àh, còn nữa, anh có thói quen gọi nhiều thức ăn như thế này rồi chỉ ngồi nhìn thôi sao?- Hải Lam chỉ những món ăn trong bàn, rồi lại nói tiếp.- Anh ăn nhanh nhanh lên một chút, để tôi còn về. Mắc công anh bảo đi ăn với nhà tài trợ mà lại bỏ về trước.

Hạo Thiên lại cười. Ở bên cô lúc nào anh cũng có thể cười, mà còn là cười vui vẻ, sáng khoái nữa chứ. Hạo Thiên nhìn Hải Lam, ánh mắt anh vô cùng dịu dàng:

- Em rất đáng yêu!

- Phí lời, chuyện này tôi biết.- Hải Lam cong môi lên đáp trả.

.

- Để tôi đưa em về.

- Tôi sẽ về bằng xe bus. Tôi đi trước đây.- Hải Lam vừa nói xong liền bước đi nhanh chóng.

Hạo Thiên nhìn theo dáng của Hải Lam một lát rồi mới hết ngây người ra. Cô gái này sao mà bướng bỉnh đến như vậy, chỉ cần cô mở lòng mình ra một chút thôi thì chẳng phải đã dễ dàng hơn sao.

.

Về đến nhà vẫn chưa quá trễ, Hải Lam thở phào nhẹ nhõm. Nếu không thì phải giải thích lằng nhằng với ba mẹ, rất là phiền phức. Gia đình cô là một gia đình gia giáo, có học thức, ba mẹ cô mặc dù không phải là quản lý con quá chặt chẽ, nhưng vẫn có những quy tắc riêng. Nhanh chóng tắm rửa, rồi đặt lưng xuống giường, Hải Lam có cảm giác thoải mái ngay. Sau một ngày mệt nhọc chiếc giường quả là một người bạn tốt. Đang chìm trong cảm giác thư thái thì cô đột nhiên nhận được tin nhắn, chưa kịp mở ra đọc tin thì lại có cuộc gọi đến.

- Em đã về đến nhà chưa?

- Anh là... Lâm phó tổng?- Hải Lam vô cùng ngạc nhiên.

- Hết giờ hành chính rồi, gọi là Hạo Thiên thôi.- Đầu dây bên kia cười nhẹ.

- Sao anh biết số của tôi?

- Biết số của em đâu có khó với tôi.- Đầu dây bên kia lại cười.- Em về nhà an toàn là được rồi. Tôi cúp máy đây. Ngủ ngon.

Nói xong đầu dây bên kia cúp máy thật. Con người này đúng là khó lường mà. Cô thở dài, rồi chợt nhớ ra còn tin nhắn chưa đọc. Là của Nguyên Kỳ hỏi thăm cô hôm nay có vất vả lắm không. Hải Lam nhắn tin trả lời là cô vẫn ổn. Vài giây sau đã có hồi đáp, Nguyên Kỳ bảo cô nên nghỉ ngơi sớm, còn chúc cô ngủ ngon. Hải Lam cũng nhắn lại chúc ngủ ngon, tiện tay, cô cũng nhắn tin cho Phương Cát bảo cô bạn đừng đợi mình trên yahoo nữa, hôm nay cô mệt rồi, chỉ muốn ngủ sớm. Phương Cát nhắn tin lại, không quên dặn dò mai vào lớp sớm để kể lại chuyện cho cô nghe.

3. Chương 3

- Anh ta thật sự là phó tổng giám đốc của Lâm thị sao?- Phương Cát mở to mắt, không chớp cái nào nhìn về phía Hải Lam.

- Không dám tin nhưng quả thật là đúng như vậy.- Hải Lam ngao ngán.- Có hai đứa là hay chơi với nhau, vậy mà chuyện này chẳng có đứa nào biết là sao.

Trước giờ chỉ có nghe qua phó tổng của Lâm thị hai mươi tám tuổi, đẹp trai, tài hoa, phong độ, nhưng rất lạnh lùng và ít xuất hiện ở những nơi không cần thiết. Không ngờ đến chuyện đột nhiên thời gian gần đây

ở Thánh Văn lại có một tên rất điển trai, cao lớn, dáng người chuẩn, gương mặt lạnh lùng thường xuyên xuất hiện ở trong trường, đặc biệt là màu tóc của hắn càng khiến cho nhiều người chú ý. Chắc cũng không ít người tò mò, thắc mắc xem hắn là ai mà có thể tự do, thoải mái ra vào trường như thế. Nhưng có lẽ là vì nhìn thái độ lạnh lùng, tự tin đến kiêu ngạo, trên người hắn tỏa ra một khí chất mà những người xung quanh cảm thấy khó gần và không dám tiếp cận.

- Phen này cậu chết chắc rồi tiểu Lam. Cậu không phải không biết tập đoàn Lâm thị quy mô ra sao mà, lại còn từ chối đại thiếu gia nhà người ta, chưa kể dám chê màu tóc, tính cách của anh ta nữa...- Phương Cát lắc đầu nhìn Hải Lam, ra chiều thương xót cho cô bạn.- Đau đớn nhất là Lâm thị lại là tập đoàn tài trợ cho trường chúng ta, cậu nói xem...

- Giờ tớ biết phải làm sao đây, tiểu Cát?- Hải Lam hai tay chống cằm, gương mặt đầy sầu não.- Sao đến cậu cũng không biết chuyện anh ta thế này chứ?

Phương Cát hơi khựng lại. Ừ thì anh ta trông được đấy, nhưng cô lỡ để ý người khác mất rồi nên đâu có nhiều thời gian để ý đến anh ta. Vả lại, người mà anh ta hay tìm gặp và xuất hiện trước mặt cũng đâu phải là cô. Phương Cát nhanh chóng lờ đi chuyện này và đưa ra lời tư vấn cho Hải Lam:

- Cố tránh tiếp xúc với anh ta. Nếu xui xẻo có gặp, thì hãy ôn hòa, dịu dàng hết sức, dùng lời ngon ngọt, tăng bốc cũng được.

Hải Lam nghe đến câu nào, chữ nào trong lời khuyên của Phương Cát cô cũng đều thở dài. Phương Cát lại đẩy ánh mắt thương cảm nhìn Hải Lam lần nữa:

- Cho dù cậu là người rất thẳng tính, không hay nói lời nịnh bợ thì cũng cố gắng mà vắt óc ra để nói cho anh ta vui lòng. Nhớ chưa?- Phương Cát đặt hai tay lên hai vai của Hải Lam động viên, bản thân cô cũng cảm thấy một chút có lỗi với cô bạn thân của mình.

Hải Lam mím chặt môi, đành gật đầu một cái.

.

Một bữa trưa an lành vì không phải giáp mặt kẻ đáng ghét kia. Hải Lam cùng Phương Cát ngồi ăn cơm vui vẻ trong canteen trường. Chiều nay vốn dĩ Hải Lam không có tiết học, nhưng vì còn vài việc với câu lạc bộ nên cô ở lại trường. Còn Phương Cát thì chiều nay có tiết thực tập. Sau bữa trưa, Phương Cát vội vàng tạm biệt Hải Lam để vào lớp học, còn Hải Lam gọi thêm một ly nước ép trái cây rồi thong thả đến phòng của câu lạc bộ.

.

- Anh Nguyên Kỳ!- Cô cứ tưởng là trong phòng không có ai, không ngờ Nguyên Kỳ đã ở đó.- Thật sớm nha!

Nguyên Kỳ mỉm cười nhìn Hải Lam:

- Cũng là tranh thủ xem qua danh sách công việc.

Trần Nguyên Kỳ là sinh viên năm tư của trường, là một sinh viên ưu tú, đạt nhiều thành tích trong học tập và trong các hoạt động công tác của trường. Chưa kể vẻ ngoài của anh ta cũng rất đẹp trai, bảnh bao, dáng người cao gầy, cặp mắt kính kia vẫn không hề cho lấp được đôi mắt thông minh và sáng ngời của anh ấy. Tính tình ôn hòa, nhưng ăn nói khá sắc sảo, Nguyên Kỳ chính là mục tiêu theo đuổi của rất nhiều các cô gái không chỉ ở riêng trường đại học này, mà còn các trường khác, thậm chí có cả những em học sinh cấp ba.

- Em đến để nhận công việc mới.- Hải Lam tươi cười.

- Uh, ý tưởng lần trước của em rất tốt, nên lần này cũng cố gắng nha.- Nguyên Kỳ đẩy nhẹ gọng kính, mỉm cười dịu dàng, rồi đưa cho cô xấp giấy. Anh giải thích thêm.- Sắp tới là kỷ niệm năm mươi lăm năm thành lập trường, chúng ta được giao nhiệm vụ lên ý tưởng và dự trù kinh phí cho hoạt động văn nghệ, em đem tài liệu này về tham khảo, rồi đầu tuần sau câu lạc bộ chúng ta bàn bạc để tổng hợp lại, đưa ra các tiết mục cụ thể.

- Dạ vâng.- Hải Lam trả lời, vừa liếc qua sơ xấp giấy đang cầm.

- Có gì thắc mắc cứ hỏi anh, từ đây đến ngày họp còn năm ngày. Em cứ từ từ suy nghĩ những ý tưởng thật hay.- Nguyên Kỳ động viên cô.

Hải Lam mỉm cười, cúi chào rồi quay lưng đi. Nguyên Kỳ định gọi cô lại, hỏi gì đó nhưng lại thôi, chỉ nhìn theo dáng cô gái bước ra khỏi cửa.

.

Câu lạc bộ ý tưởng của trường có tất cả mười một người, do Nguyên Kỳ làm trưởng nhóm. Anh cũng là trưởng ban chấp hành hội sinh viên của trường. Vừa lo việc học, công tác của trường, anh lại vừa làm thêm công việc bán thời gian ở một vài công ty.

.

Đang lững thững ôm xấp tài liệu ra khỏi trường thì đột nhiên có một sinh viên gọi tên cô, bảo là thầy Lý gọi cô lên văn phòng có chuyện cần.

- Oh, cảm ơn em nhé!- Hải Lam lịch sự, một phần cũng cảm thương cho cậu sinh viên kia. Thầy Lý đáng sợ như thế, ai mà dám làm trái ý thầy hay không hoàn thành việc thầy giao, chắc chỉ có nước chuyển trường hoặc bị đàn áp cho tới khi ra trường.

- Dạ không có gì, chị nhanh lên nha. Em đi trước.- Cậu sinh viên ngoan ngoãn.

Hải Lam gật đầu, rồi cũng nhanh chóng đến văn phòng, lòng thầm lo âu không biết thầy lại sắp sửa trách mắng điều gì hay giao thêm cho việc gì mới.

Hải Lam nhẹ nhàng bước tới bàn làm việc của thầy Lý, cô chưa kịp chào hỏi thì ông đã lên tiếng trước:

- Nhanh lên, chuyển cái này qua cho người bên tập đoàn Lâm thị.- Nói rồi đưa cho cô một bì hồ sơ.

Hải Lam ngạc nhiên:

- Dạ? Em đi sao ăh? Cái này không thể gửi qua email, hay fax được sao ăh, như thế sẽ tiện hơn. Với lại em không có phương tiện đi lại, đi bằng xe bus, sẽ rất mất thời gian.

Thầy Lý đẩy gọng kính, giọng nói hơi đanh lại:

- Câu trả lời cuối cùng của em là...

- Dạ, em bây giờ đi ngay.

Hải Lam cầm lấy bì hồ sơ và nhanh chóng rời khỏi phòng. Càng nghĩ càng thấy lạ, tại sao cô phải làm những việc này, hay là, cô đã nói gì, làm gì để thầy Lý phải ghét cô đến vậy. Chẳng có câu trả lời, nên cô cũng đành bắt mấy tuyến xe bus đi đến công ty Lâm thị. Cũng may là hôm nay không có học, về sớm nên xe bus cũng không đến nổi đông lắm.

.

Hơn ba mươi phút sau Hải Lam đã có mặt tại công ty này.

- Phiên chị đưa giúp em tài liệu này.- Hải Lam nhẹ nhàng nói, không quên tươi cười.

Chị nhân viên nhìn cô một lượt rồi nói:

- Em là sinh viên của trường đại học Thánh Văn?

Hải Lam gật đầu lễ phép, sau đó, chị nhân viên lại nói tiếp:

- Àh, vậy em trực tiếp đem tài liệu lên phòng phó tổng giám đốc nha.

- Dạ?- Hải Lam ngạc nhiên, không phải những công ty lớn như thế này thì việc ra vào trong công ty được kiểm soát chặt chẽ sao. Đằng này lại kêu cô đi lên phòng phó tổng.

- Em đi thang máy, lên lầu hai mươi hai, rồi rẽ phải.

Thấy Hải Lam còn ngơ ngác đứng đó, chị nhân viên lại hỏi:

- Em còn gì thắc mắc sao?

Định thần lại, Hải Lam lễ phép cảm ơn chị nhân viên, rồi vội vàng bước vào thang máy.

Đến nơi, cô hít một hơi dài, rồi nhẹ nhàng gõ cửa.

- Vào đi!- Một giọng nam còn trầm ấm vang lên.

Hải Lam rụt rè bước vào, đập vào mắt cô là cái đầu vàng chóc. Thì ra là hấn. Nhìn bộ dáng hấn ngồi làm việc, cũng quá khác so với bình thường. Cô rất khẽ bước tới gần:

- Thầy Lý bảo tôi đến để đưa tài liệu.

Ở trong không gian như thế này, cảm giác rất khác, nên cô có phần sợ hãi, rụt rè hơn khi ở ngoài. Hạo Thiên chỉ ngược nhìn cô một cái, lại cúi xuống làm việc tiếp, và bỏ lại cho cô một câu:

- Em cầm tài liệu lại kia ngồi đợi tôi một lát.

- Không... không cần, tôi chỉ là đem tài liệu đến rồi về ngay.

Thấy người kia không trả lời, lại tiếp tục vào công việc, Hải Lam cảm thấy có chút gì đó không dám cãi lại, lại nghĩ tới thầy Lý, cô vịn lần không dám làm trái ý. Vì vậy cô đành ngoan ngoãn lại bộ ghế ở phía bên kia để ngồi. Thời gian chờ đợi cũng chán, cô thật chẳng biết làm gì ngoài ngắm nhìn mọi thứ xung quanh. Phòng làm việc của hấn ta quả nhiên là rất lớn, lớn hơn cả phòng khách nhà cô, mọi thứ rất tiện nghi và đều được bố trí hợp lý, đẹp mắt. Còn tên kia vẫn ngồi đó làm việc, bộ dạng lúc làm việc đúng là khác xa so với lúc thường, nhìn hấn chăm chú vào các tài liệu, đôi lúc dăm chiêu, nhíu mày, quả thật rất là anh tuấn. Chỉ là thường ngày hấn ăn nói bá đạo như thế, nói chuyện không được quá ba câu, dù cho có anh tuấn cách mấy cô cũng thấy không vừa mắt. Nhưng bộ dáng lúc này lại khác, phải chi, cái đầu vàng kia biến thành màu đen, thì chắc chắn là khung cảnh này còn tuyệt mỹ hơn gấp bội lần.

.

Đã hơn ba mươi phút trôi qua mà căn phòng dường như không có động tĩnh gì, hấn cũng không có động thái gì cho thấy là xong việc. Hải Lam định xin phép ra về, nhưng vừa lúc định mở miệng nói thì thấy hấn nhấc điện thoại, chủ động gọi cấp dưới để chỉ đạo công việc, tiếp sau đó là gọi cho đối tác hay ai đó cô cũng không rõ. Chờ một lúc anh đập máy, cô muốn mở miệng lần nữa nhưng lần này tiếng chuông điện thoại vang lên. Cô lại đành nuốt lời vào trong và chờ đợi. Khoảng thời gian rảnh cô thật chán không biết làm gì. Cuối cùng mới nhớ ra, Hải Lam mở điện thoại ra đọc truyện. Hên là tối qua có bỏ thêm mấy truyện tiểu thuyết vào máy để khi rảnh rồi có thể lấy ra đọc. Lúc này, đọc truyện là cách giết thời gian nhanh nhất, đợi khi nào hấn tiếp xong điện thoại thì lập tức xin phép đi về. Nghĩ vậy, Hải Lam rút điện thoại, chăm chú ngồi đọc.

.

Cô gái này bình thường cũng nhanh nhẹn, bình tĩnh lắm, sao tự nhiên bước vào đây lại như một con thỏ nhút nhát, dễ bị bắt nạt đến như vậy. Hay là, về ngoài bình ổn chỉ là cô cố gắng dựng lên để tự bảo vệ mình. Hạo Thiên đột nhiên nghĩ đến thái độ vừa nãy của Hải Lam khi bước vào phòng và đối diện với anh, miệng không khỏi nhếch lên nụ cười. Anh ngồi xuống ghế đối diện và nhìn Hải Lam bằng ánh mắt tò mò.

- Em nhắn tin cho ai mà say mê vậy?

Hải Lam giật mình.

- Àh không.- Cô vội gấp điện thoại lại.- Anh đã xong việc?

- Uh.- Hạo Thiên đáp gọn, rồi chợt nhìn sang Hải Lam nói.- Ngồi lâu như thế mà không biết tự rót nước uống sao, đồ ngốc?

- Sao anh bảo tôi ngốc, tại cứ tưởng phải đợi anh một lát rồi về nên tôi lại không muốn phiền phức để anh khỏi mắc công rửa thêm một cái ly.- Cô đáp trả.

- Em không cần lo tôi cực nhọc, việc này đã có nhân viên làm.- Hạo Thiên cười cười nhìn Hải Lam ái muội. Đúng là đại công tử mà, Hải Lam không thèm tranh cãi với hắn.

- Anh xem nhanh qua tài liệu để tôi còn về.

Hạo Thiên cười gian trá:

- Em không được nói với nhà tài trợ như vậy đâu, lần sau phải nhỏ nhẹ và dịu giọng một chút.

Hải Lam trong lòng có chút tức giận, nhưng ngấm lại hắn nói cũng không sai, cho nên cô... nhin.

- Chúng ta đi ăn.- Hắn đột nhiên đứng lên và đề nghị.

- Không cần, tôi phải về, chiều nay không có tiết học mà đi lâu như vậy chưa báo, chắc chắn người nhà sẽ mong.- Hải Lam giải thích, hy vọng hắn có chút thương cảm mà để cô về.

- Vậy bây giờ em gọi về nhà báo không ăn cơm.- Hắn nói mà sắc mặt không thay đổi, biểu hiện dường như không có tí động lòng.

Hải Lam vẫn còn chưa kịp nói lời phản bác thì Hạo Thiên đã nói tiếp:

- Hay em muốn tôi gọi thay em.

- Không, không cần đâu. Tôi sẽ gọi.

Lại mắc bẫy rồi. Hải Lam đau khổ bước ra ngoài gọi điện về nhà. Cô chỉ nói đơn giản là đi ăn với bạn cho ba mẹ khỏi phải nghĩ ngợi lung tung.

.

Heiz, đây là lần thứ hai cô ngồi trên chiếc Ferrari màu vàng sang trọng này mà không có ý niệm gì về hưởng thụ. Hạo Thiên nhìn thấy cô gái hoạt bát ngày thường đang trầm lặng thì lên tiếng hỏi:

- Em muốn ăn gì?

- Tùy anh.- Cô trả lời mà mắt vẫn chỉ nhìn thẳng về phía trước.- Tôi ăn gì cũng vậy thôi.

Hải Lam chán nản, cô muốn nói trắng ra là đi với hắn ta, ăn gì cũng chẳng thấy ngon, nhưng lại kiềm chế không nói.

Anh vẫn biết cô là một cô gái dịu dàng, nhưng sao bên anh, cô lại không thể dịu dàng với anh được chứ. Lần đầu tiên gặp cô cũng chính là ở trường đại học Thánh Vãn, cô đang hồn nhiên chơi với mấy con chó con. Lúc ấy, anh cùng ba đi vào trường tập làm quen với công việc, lúc về, anh còn thấy cô chia phần ăn của mình cho mấy con chó đó. Nụ cười của cô khi thấy chó con ngoan ngoãn ăn đồ ăn cô cho nhìn rất thuần khiết. Lần thứ hai gặp cô là trong một buổi công tác từ thiện của trường, và Lâm thị cũng là đồng tài trợ. Tuy anh không phải là người chủ trì hôm đó nhưng anh cũng rất nổi bật do vẻ ngoài rất đẹp trai và phong độ. Rất nhiều nữ sinh vây quanh anh, cố gắng tiếp cận anh, hỏi thăm, lấy lòng, tán tỉnh anh. Anh cũng biết rằng có rất nhiều cô vì anh mà tham gia buổi từ thiện, chứ thật tâm cũng chẳng hề muốn đến đây làm công việc này. Trong khi cô thì khác, cô tận tâm với công việc, hết quét sân, chơi đùa với trẻ nhỏ, rồi còn phụ nhà bếp chia cơm, chia thức ăn. Cô không vây lấy anh, và bọn trẻ thì vây lấy cô, tíu tít không ngừng kể chuyện cho cô nghe. Cô thậm chí không giây phút nào để ý đến sự có mặt của anh, chỉ lo chăm chú vào câu chuyện của bọn trẻ. Nụ cười rạng rỡ của cô như ánh nắng sưởi ấm trái tim băng giá của anh. Sự vui vẻ, ân cần của cô như một làn gió thổi qua làm tâm hồn anh mát dịu và thuần khiết hơn hẳn. Đối với cô, anh tự nhiên có một cảm giác rất đặc biệt. Vì vậy, thỉnh thoảng, anh cũng lấy cớ ghé ngang trường để tìm cô, thậm chí đôi khi chỉ đứng từ xa mà quan sát cô. Khi cô học ở giảng đường, đôi mắt chăm chú của cô, đôi môi chum chím nhu lúc cong lên cũng làm anh bất giác xao xuyến. Sau khi nắm bắt được cảm xúc của mình, anh quyết định tiếp cận cô. Cô quả thật là rất đáng yêu, anh nhất định phải có được cô.

.
Trong khi anh đang gọi món thì cô khẽ lay tay anh và nhắc nhở:

- Buổi tối ăn nhiều đồ chiên quá không tốt đâu.

Anh mỉm cười, khẽ gật đầu rồi quay sang bồi bàn đổi mấy món chiên thành các món xào, luộc.

- Không phải người trẻ hay thích ăn các món chiên sao?- Đợi bồi bàn rồi khỏi, anh nhẹ nhàng hỏi cô.

- Cũng tùy người thôi.- Cô nhún vai.

- Quán này tuy bình dân một chút, nhưng khá nổi tiếng với các món chiên. Cứ tưởng em thích nên mới đưa em tới đây.

Ôi trời, quán như thế này mà anh ta bảo là bình dân sao. Chắc đại công tử như anh ta toàn đi ăn ở nhà hàng năm sao, ăn thức ăn Tây chứ gì. Hải Lam lại nói:

- Thích thì tôi cũng thích, nhưng ăn nhiều khó tiêu, buổi tối rất khó ngủ.- Cô thành thật.

- Được, vậy cũng tốt.- Anh khẽ mỉm cười.- Nói cho tôi biết em thích ăn gì, lần sau tôi sẽ đưa em đi.

- Không, không cần như vậy đâu.- Hải Lam vội xua tay.

Hạo Thiên nhìn dáng vẻ cô thì buồn cười. Cô gái này thật lạ, nếu như bình thường, các cô gái khác đã xúm xít đòi cái này cái kia rồi, cô thì lúc nào cũng từ chối, cũng né tránh, cũng giữ khoảng cách với anh. Nếu không mượn cơ công việc, rồi còn lấy thầy Lý ra dọa cô thì chắc chẳng bao giờ cô chịu đi với anh.

.
- Lần này nhất định em để tôi đưa về.

Hạo Thiên vừa ăn xong đã nhanh chóng đề nghị, làm cho Hải Lam bị chặn đầu, không biết đường để từ chối.

- Vậy... anh có thể đưa tôi đến trạm xe bus.

- Mai tôi sẽ gọi điện thoại cho thầy Lý bàn chút công việc.

Khó khăn lắm cô mới nghĩ ra phương án để đối đáp anh, vậy mà giờ anh lại nhắc đến thầy Lý. Giờ sao đây? Để cái tên này đưa mình về chắc chắn ba mẹ sẽ hỏi này nọ. Chưa kể cái đầu hấn vàng chóc thế kia, tai một bên còn xỏ hột kim cương đen, ba mẹ cô không vác chổi đánh cô mới là lạ.

- Thôi được.- Hải Lam hạ giọng, cuối cùng cũng đành chấp nhận.- Nhưng anh có thể để tôi ở đầu đường được không?

Cô vừa nói xong thì hấn đã lôi cô vào xe, và nhanh chóng khởi động máy.

- Sợ người nhà nhìn thấy?- Anh nheo mắt nhìn cô một chốc, rồi nhanh chóng quay lại quan sát đường đi phía trước.

Hải Lam khẽ gật đầu.

- Ba mẹ em quần áo em nghiêm lắm sao? Anh thắc mắc.

Cô lại gật đầu lần nữa.

- Ba mẹ tôi hơi nhạy cảm khi thấy tôi đi với người khác giới. Họ bảo họ có lý do chính đáng của mình và những quy tắc riêng để làm như vậy.

- Quy tắc riêng?- Anh ngạc nhiên.- Là gì?

Cô thở dài:

- Heiz, việc này anh không hiểu đâu, nói chung là về vấn đề bạn trai của tôi, ba mẹ thực sự nghiêm khắc.

- Nhìn em căng thẳng kìa.- Đột nhiên anh phá lên cười.- Xem ra ba mẹ em cũng thú vị lắm, tôi càng nóng lòng muốn gặp họ.

- Anh có điên mới đem bộ dạng này đi gặp họ.

Cô đột nhiên lớn tiếng, làm anh cũng khá ngạc nhiên:

- Có vấn đề gì sao?- Anh nhìn lại mình, và tự đánh giá trông vẫn rất ổn.

- Đây vấn đề ấy chứ. Chỉ với riêng cái đầu vàng chói của anh thôi, là đủ để ba mẹ tôi xách chổi tống anh ra đường rồi.

- Tôi đã nói đây là màu bạch kim mà.- Hạo Thiên đành mắt lại.

Hải Lam hơi sợ, rút người về phía cửa sổ xe. Nhưng vài giây sau, cô lại hỏi:

- Tôi hỏi thật, anh mang cái đầu vàng, àh không đầu bạch kim ấy vào công ty làm mà không ai nói gì sao?

- Không!- Anh đáp gọn. Thật ra phải là không quan tâm.

Hải Lam hết sức ngạc nhiên:

- Ngay cả chủ tịch và phu nhân?

Anh cười nhạt:

- Tôi chịu về công ty giúp ông đã là chuyện quá tốt rồi, còn ý kiến về phong cách và cuộc sống của tôi nữa sao.

Nghe anh nói như vậy, Hải Lam cũng phần nào hiểu được gia đình họ có chút vấn đề. Đang miên man suy nghĩ thì Hạo Thiên lên tiếng làm cô hơi giật mình:

- Ba mẹ em thật sự không thích tôi để tóc này?

Hải Lam nhìn kỹ, thấy vẻ mặt anh khá nghiêm túc, nên cô cũng thành thật gật đầu:

- Ba mẹ tôi nói như thế nhìn giống dân ăn chơi, không đàng hoàng. Ba mẹ tôi sẽ không bao giờ chấp nhận.

Trầm ngâm một lúc, anh lại hỏi tiếp:

- Còn em, tôi muốn biết em nghĩ thế nào?

Anh vừa dứt câu hỏi, thì chiếc xe cũng đã thắng lại ngay trước đầu đường nhà cô. Hải Lam ngáp ngừng một lúc rồi nói:

- Nếu như anh là nghệ sĩ, tôi có thể miễn cưỡng chấp nhận anh để kiểu tóc như thế. Còn không, kỳ thực nhìn rất giống mấy tên ăn chơi.

Cô với ba mẹ cô quả nhiên là có cùng suy nghĩ. Ba mẹ cô dạy con khéo thật. Anh bắt giác đâm chiều. Hải Lam thầm nghĩ chắc này giờ mình đã nói hơi nhiều:

- Tôi thật nhiều chuyện. Cảm ơn anh đã đưa tôi về.

Hải Lam cúi chào rồi nhanh chóng bước xuống xe.

4. Chương 4

- Dương tiểu thư!- Người đàn ông trung niên bước đến trước mặt Hải Lam, khẽ chào.

- Chú biết tôi sao?- Hải Lam ngạc nhiên, Phương Cát đi bên cạnh cũng ngạc nhiên không kém.

- Tôi họ Trương, là trợ lý của phó tổng giám đốc Lâm.- Người đàn ông lịch sự giới thiệu, sau đó nói tiếp.- Xin hỏi tiểu thư cả ngày hôm nay phó tổng của chúng tôi có đến gặp cô hay không?

- Không có.- Hải Lam ngỡ ngơ ra.- Tại sao lại hỏi tôi chuyện của hân, àh không, chuyện của phó tổng giám đốc Lâm?

Hải Lam được Phương Cát ở bên nhắc nhở, nên cũng sửa lại cách gọi một chút cho lịch sự. Người đàn ông đó vẫn điềm đạm trả lời:

- Hôm nay phó tổng không có đến công ty, điện thoại thì tắt máy, chúng tôi đã đi tìm ở những nơi cậu ấy thường đến nhưng vẫn không gặp, nên chúng tôi đến đây, hy vọng cô biết.

- Làm sao tôi biết được anh ta, àh, phó tổng Lâm đang ở đâu chứ?- Hải Lam khó nghĩ, đến chuyện này mà cũng hỏi cô, cô với anh ta có phải thân thiết gì đâu mà phải nắm hành tung của anh ta chứ.

Phương Cát cũng gật đầu đồng tình. Nhưng khi Hải Lam vừa nói xong, thì chiếc xe Ferrari màu vàng chạy vào đậu giữa sân trường. Một chàng thanh niên cao lớn, anh tuấn với mái tóc đen gọn gàng bước ra, đi đến chỗ bọn họ.

- Thiếu gia, cậu... cậu đã nhuộm lại tóc?

Trợ lý Trương vô cùng kinh ngạc. Trước giờ ai chủ tịch và phu nhân có nói thể nào thì cậu ta vẫn phớt lờ và coi như gió thoảng ngoài tai. Thậm chí trong công ty mọi người đều rất ái ngại khi nhìn thấy màu tóc của cậu như vậy nhưng cậu ta vẫn xem như không có gì. Đột nhiên hôm nay lại đổi màu tóc lại thành đen, còn cắt tỉa rất gọn gàng nữa. Chuyện gì đã xảy ra?

Hạo Thiên bỏ qua lời của người đàn ông đó, chỉ chăm chú nhìn vào Hải Lam, sắc mặt ngạc nhiên của cô làm anh không khỏi mỉm cười hài lòng:

- Em ngạc nhiên lắm sao?

Hải Lam đôi mắt vẫn mở to, cô chỉ gật đầu chứ không nói thành lời. Anh mỉm cười xoa đầu cô và nói:

- Không cần mở mắt to như vậy nhìn tôi đâu. Dù mắt em không to, nhưng tôi vẫn thích mà.

Bộ dạng của anh ta bây giờ thật rất ư là đẹp trai nha. Xung quanh người ta hầu như ai cũng để ý đến anh, đại thiếu gia của tập đoàn Lâm thị vốn lạnh lùng, vô tâm, nay nhìn thật lạ. Nhưng so với bộ dáng trước kia, thì bộ dáng bây giờ có vẻ đứng đắn và nam tính hơn rất nhiều. Các cô gái đứng gần đó nhìn anh không rời mắt, miệng cứ trầm trồ, xuýt xoa, ngay cả Phương Cát cũng không khỏi ngáy ngắt trước dáng vẻ mỹ mạo đó.

- Em không thích sao?- Anh nghiêng người hỏi qua cô.

Cô ấp úng, cố tình lùi về sau một bước:

- Anh... sao nhuộm lại tóc?

Thiên hạ nói gì mặc kệ, nhưng người yêu và ba mẹ cô ấy nói gì thì phải để tâm.

Anh thần nhiên:

- Tối qua em nói là cả em và ba mẹ em đều không thích màu tóc trước kia của tôi, nên tôi đi nhuộm lại.

Tối qua, tối qua, tối qua, hai từ đó nghe thật ái muội, còn khiến cho sự chú ý đổ dồn về Hải Lam càng lớn. Cô vừa khó xử, vừa xấu hổ, lại cảm thấy có chút kì lạ.

- Anh không cần phải như thế, ba mẹ tôi đâu có biết anh, với lại, anh cũng không phải là bạn trai của tôi.

- Sẽ sớm thôi.- Hạo Thiên nói với vẻ mặt bình tĩnh.- Chúng ta đi.

Nói rồi anh dùng sức lôi cô đi về phía chiếc xe đang đậu giữa sân trường, trước con mắt ngỡ ngàng của Phương Cát và biết bao ánh mắt ghen tị của những nữ sinh trong trường. Hải Lam dùng hết sức để trụ thân mình lại, nhưng sức lực của con trai và con gái chênh lệch nhau lớn quá, cô cứ thế mà bị lôi đi, rồi bị đẩy vào xe.

Cổ tay cô bị lực nắm quá mạnh nên giờ cảm thấy rất đau. Chiếc xe mạnh mẽ lao đi, nhưng lại khiến cho bao cái nhìn tập trung vào đó. Một lát sau, không khí đã lắng đọng một chút, Hạo Thiên mới nhẹ nhàng quay sang hỏi Hải Lam:

- Tay em còn đau không?

- Sao lại không?

Cô vẫn còn thấy khó chịu. Hành động vừa rồi của anh là gì, sao đột nhiên lại lôi cô đi như thế. Cô định mở miệng trách anh vài câu, nhưng anh đã lên tiếng trước:

- Chúng ta lập tức đi mua thuốc bôi cho em.

- Không, không cần đâu. Nhưng anh đang đưa tôi đi đâu vậy?

Anh bình thản:

- Nếu là hẹn hò thì em muốn đi những đâu?

- Uhm, để xem, bãi biển, công viên, rạp chiếu phim, chợ đêm,... còn gì nữa nhỉ?- Hải Lam ngẫm nghĩ.- Chờ đã, anh không phải là muốn...

- Được rồi, em cứ suy nghĩ, chúng ta sẽ từ từ dành thời gian đi hết những nơi mà em thích.

- Nay Lâm Hạo Thiên!- Cô gào lên.

- Đừng gọi tên tôi lớn như vậy chứ!- Anh cố ý đùa giỡn.

- Anh...

- Chẳng phải em nói em rất ngại đi với tôi vì sợ nhiều người chú ý mái tóc nổi bật của tôi sao, bây giờ em có thể đi với tôi mà không lo ngại gì hết.

Hải Lam chưa kịp nói gì thì chuông điện thoại reo, là của Phương Cát gọi đến. Cô bạn nói một tràng, cụ thể là quá ngạc nhiên, không thể ngờ hẳn ta có thể vì cô mà nhuộm lại tóc, rồi còn nói tên công tử lạnh lùng đó mà lại chịu thay đổi vì cô thì đúng là chuyện đáng nói. Phương Cát nhấn nhá vài câu, chúc cô bạn mình đi chơi vui vẻ rồi nhanh chóng dập máy. Hải Lam bối rối cũng không biết nói gì, cũng không biết giải thích như thế nào. Hạo Thiên ngồi bên cạnh mỉm cười, anh thừa biết là ai gọi cho cô và đang nói về vấn đề gì.

Điện thoại Hải Lam còn chưa kịp cất lại thì lại có thêm cuộc gọi khác:

- Tiểu Lam, em hiện như thế nào? Có cần anh đến đón không?

Đầu dây bên kia tỏ ra một chút lo lắng.

- Dạ em không có vấn đề gì, anh đừng lo.- Hải Lam bối rối, quả nhiên tin đồn lan nhanh.

Đầu dây bên kia khá lưỡng lự:

- Vậy em cẩn thận nha, có gì thì gọi cho anh.

- Vâng, em biết rồi. Tạm biệt anh.

.

- Nói chuyện với ai?

- Anh hỏi làm gì?

- Em không nói?- Anh dừng xe, ánh mắt đen lại, trừng trừng nhìn cô.

Hải Lam khẽ rùng mình. Thật là đáng sợ, bất quá thì cô nói:

- Là anh Nguyên Kỳ!

- Là cái cậu trưởng câu lạc bộ của em tham gia?- Hạo Thiên nheo mắt, trong lòng nhớ lại hình dạng tên kia.

Hải Lam gật đầu. Hạo Thiên lại nhanh chóng đặt ra câu hỏi khác:

- Em tham gia câu lạc bộ là vì cậu ta?

- Không phải như thế.- Hải Lam vội phân bua.- Thật ra tôi chỉ đơn giản là ngưỡng mộ anh Nguyên Kỳ, nhưng cũng không phải vì thế mà tôi gia nhập câu lạc bộ này, hướng hồ chí, tôi còn là người đăng ký vào câu lạc bộ trước.

Gương mặt Hạo Thiên có vẻ giãn ra một chút. Nhưng vẫn không thể nào yên lòng được. Cô nói chuyện với hắn ta thực nhẹ nhàng, ôn nhu, sao đối với anh lại luôn lạnh nhạt, chống đối.

- Em với cậu ta hiện tại là quan hệ thế nào?- Hạo Thiên nhíu mày.

Quan hệ thế nào là sao? Hải Lam tròn mắt nhìn Hạo Thiên, bây giờ anh ta còn quan tâm đến chuyện này nữa sao, gần đây anh ta ngày càng quan tâm quá đáng đến những chuyện không phải của mình. Nghĩ vậy, nhưng Hải Lam vẫn trả lời:

- Dĩ nhiên là bạn bè, đồng môn, hoặc có thể là anh em, nói là cấp trên cấp dưới cũng được.

- Thật?- Anh hỏi lại, nhưng lòng đã tin những lời nàng nói rồi. Cứ hễ nàng mở to đôi mắt, đôi môi hơi chu lên, chúm chím, là anh lại không kiềm lòng được. Dáng vẻ nàng đáng yêu như vậy, thật khiến cho người ta động lòng.

.

Bụng Hải Lam đã bắt đầu sôi lên, cô đề nghị vào quán ăn lề đường ăn cho gọn, Hạo Thiên cũng đáp ứng.

- Anh có bao giờ đi ăn những nơi như thế này chưa?

- Không nhớ nữa.- Anh lạnh nhạt.

- Ày, tôi biết mà, đại công tử như anh làm gì thích ăn ở những nơi như thế này.

- Không phải tôi không thích, mà là vì không có nhiều thời gian, vả lại, tôi không thích đi một mình đến đây.- Hạo Thiên nói ra câu này, mà ánh mắt khẽ nhìn lơ đãng.

Lần đầu tiên, cô thấy tên bá đạo như hắn có chút gì đó lảng động, hình như hắn có vẻ không vui. Hải Lam vội nói chuyện khác:

- Lâu lâu đổi không khí một chút cũng hay phải không?

Hạo Thiên rất nhanh chóng lấy lại vẻ mặt như thường lệ, khẽ vuốt nhẹ tóc và hỏi cô:

- Em thấy tóc tôi như thế nào?

- Rất đẹp, rất có bộ dáng của vị phó tổng một tập đoàn lớn nha.

Hải Lam mỉm cười, muốn nói chuyện vui vẻ một chút cho Hạo Thiên quên đi tâm trạng trầm mặc lúc này. Còn Hạo Thiên sau khi nghe những lời của cô nói thì lấy làm phấn khởi. Ít ra, cô cũng đã có thêm chút thiện cảm với anh, dưới mắt cô, anh trông cũng không tệ. Biết thế thì từ sớm anh đã quyết định hớt sinh màu tóc thời thượng của mình rồi, không đợi cô lấy đó làm lý do không muốn đi chung với anh.

Hải Lam thì thấy bộ dạng của Hạo Thiên như thế thì có vẻ đắc ý, xem ra tên này cũng khoái được khen, lần sau cố gắng một chút mà nịnh hắn, xem ra tiểu Cát nói cũng có chỗ có lý nha.

.

- Để tôi ở đầu đường được rồi.

- Tôi như thế này chưa đủ để em mời vào nhà?- Hạo Thiên hơi khó chịu nhìn Hải Lam. Đến cả tóc anh cũng chấp nhận thay đổi rồi mà còn chưa được đón nhận sao.

Hải Lam thấy sắc mặt của Hạo Thiên như thế thì vội nói:

- Tôi rất ngại giải thích lằng nhằng với ba mẹ. Họ phức tạp lắm. Dù gì mối quan hệ của chúng ta cũng không đến mức...

- Cứ nói tôi là bạn trai của em là được.- Hải Lam chưa kịp nói xong thì Hạo Thiên đã cắt ngang.

- Không dám nha.- Hải Lam nhanh chóng phủ nhận.- Đi với anh nhiều đó thôi mà tôi đã trở thành sinh vật lạ được mọi người chú ý rồi. Làm bạn gái anh, chắc tôi bị sấm soi đến không sống nổi mất.

- Cũng không trách tôi được, ai bảo tôi đẹp trai, phong độ như vậy.

Hải Lam nhìn tên ngồi bên cạnh, sao hắn có thể nói chuyện tự tin một cách thần nhiên đến như vậy chứ. Mà cũng phải, chân thật mà nói hắn ta dù để tóc vàng hay tóc đen đều đẹp, mỗi kiểu đều có dáng vẻ riêng. Thật ra, cho dù nói tóc vàng của hắn nổi bật, ra ngoài dễ bị người ta để ý, nhưng trước hết hắn thu hút ánh nhìn là do vẻ đẹp của thân hình cường tráng và khuôn mặt anh tuấn.

- Mặc kệ anh như thế nào, còn tôi thì không hề muốn làm người nổi tiếng.

Xe vừa dừng lại là Hải Lam vội mở cửa xe, và chạy nhanh vào phía trong khu phố nhà cô, chỉ bỏ lại cho anh duy nhất hai chữ tạm biệt. Hạo Thiên khẽ lắc đầu nhìn bóng dáng nhỏ của cô nhanh chóng xa dần. Rốt cuộc là làm sao mới khiến cô gái này mở lòng chấp nhận anh đây.

5. Chương 5

Cũng đã đến hạn nộp ý tưởng cho chương trình kỷ niệm năm mươi lăm năm thành lập trường nên Nguyên Kỳ gọi điện thoại nhắc Hải Lam đi họp. Trong nhóm, Nguyên Kỳ lúc nào cũng ôn hòa, chu đáo với mọi người, công việc nào qua tay anh cũng đều được giải quyết nhanh chóng và hợp lý. Mới hai mươi hai tuổi, chưa ra trường, Nguyên Kỳ đã nhận được khá nhiều lời mời từ các công ty lớn nhỏ, nhưng anh vẫn chưa vội quyết định, trước mắt, chỉ nhận làm thêm vài công việc phù hợp để kiếm thêm chút chi phí sinh hoạt.

.

Phương Cát còn đang ôm một đồng thứ muốn hỏi Hải Lam, chờ cô bạn vừa nghe xong điện thoại là Phương Cát lại kéo Hải Lam đi ra một góc sau trường và bắt đầu chất vấn:

- Cậu và tên thiếu gia họ Lâm kia rốt cuộc là như thế nào?

- Không thể nào hết.- Hải Lam bình thản.- Vốn dĩ là không quan hệ.

- Cái gì mà không quan hệ. Người ta thường xuyên đến tìm cậu, rất quan tâm cậu, lại còn vì cậu mà thay đổi style tóc nữa. Nói không quan hệ thì đúng là gạt người!- Phương Cát đưa ra lý lẽ.

- Là cậu nghĩ nhiều quá rồi đó.

- Là cậu không nhận ra thì có.- Phương Cát nhìn thẳng Hải Lam mà nói.- Tiểu Lam ah tiểu Lam, bình thường cậu thông minh và nhạy cảm lắm mà, sao chuyện thế này cũng không nhận ra.

Hải Lam tránh ánh mắt của Phương Cát:

- Hắn là thiếu gia của tập đoàn giàu có, tương mạo cũng không tệ, nên chắc chắn các cô gái theo đuổi có rất nhiều, nay mai hắn sẽ chán đến đây quậy phá thôi.

Phương Cát thở dài nhìn cô bạn cứng đầu:

- Heiz, tùy cậu thôi, nhưng tớ lại nghĩ hắn không bỏ cuộc dễ dàng đâu. Đừng trách tớ không nói trước, chuyện hắn ta đang muốn theo đuổi cậu, cả trường đã bắt đầu đồn ầm lên rồi. Liệu mà tính đi nhé!

.

Cuộc họp của câu lạc bộ ý tưởng diễn ra đúng hai giờ chiều. Tất cả mọi người đều có mặt đầy đủ và đúng giờ. Hôm nay, nhóm còn mời thêm Tư Viện, là phó ban chấp hành hội học sinh, kiêm chủ nhiệm câu lạc bộ triển khai kế hoạch, và Tuấn Văn, thành viên ban chấp hành hội học sinh, chủ nhiệm câu lạc bộ thiết kế, đây cũng là câu lạc bộ mà Phương Cát tham gia. Cuộc họp diễn ra khá sôi nổi, mọi người đều lần lượt trình bày ý tưởng và bản chương trình dự kiến của mình để những người khác góp ý và hoàn thiện. Sau hai tiếng rưỡi đồng hồ thì rốt cuộc mọi người cũng đã nhất trí chương trình cụ thể cho ngày kỷ niệm của trường, nhưng dù có cố gắng thế nào, thì mức kinh phí vẫn cao hơn một chút so với kinh phí nhà trường dự định bỏ ra.

- Như vậy đã là khá tốt rồi, việc còn lại, tôi sẽ bàn bạc lại với ban giám hiệu và quản lý của trường.- Nguyên Kỳ gút lại.- Mọi người đã vất vả rồi, chúng ta dừng tại đây.

Mọi người vỗ tay để động viên tinh thần nhau, rồi bắt đầu giải tán. Ban chấp hành thì ở lại đem bản chương trình lên để cho nhà trường duyệt.

Sau mấy ngày xem xét, cuối cùng ban giám hiệu đã thông qua bản chương trình mà ban chấp hành đã nộp, nhưng vấn đề là phải đi xin thêm tài trợ. Hải Lam chỉ nghe loáng thoáng những người trong nhóm nói với nhau như vậy, cô cũng không rõ lắm, dù gì những chuyện đó cũng không nằm trong phạm sự của mình, cô rất ngại hỏi nhiều.

.

Tiếng chuông báo hiệu giờ nghỉ giải lao vừa vang lên thì mấy người chung lớp bảo cô ra ngoài có người muốn gặp.

- Chị Tư Viện!

Hải Lam ngạc nhiên khi thấy Tư Viện đến tìm mình. Tư Viện học cùng lớp với Nguyên Kỳ, là một cô gái xinh đẹp, và học lực cũng khá tốt. Tư Viện với Nguyên Kỳ được xem là đôi trai tài gái sắc, tiên đồng ngọc nữ của trường Thánh Văn. Vốn dĩ bình thường cô và Tư Viện cũng ít nói chuyện, ít qua lại, không hiểu hôm nay có chuyện gì mà cô ta lại đến tìm cô.

- Ra hành lang nói chuyện với chị một chút.

Hải Lam ngoan ngoãn theo Tư Viện ra hành lang phía cuối dãy. Đó là nơi khá ít người qua lại. Tư Viện bắt đầu nói:

- Em vốn dĩ là có chuyện gì với tên phó tổng kia?

Cô tròn mắt ngạc nhiên không hiểu Tư Viện đang muốn nói đến vấn đề gì. Tư Viện thấy Hải Lam còn ngơ ngác bèn nói tiếp:

- Nhà trường chính là định cử em đi đến tập đoàn Lâm thị xin tài trợ, nhưng Nguyên Kỳ dùng hết lí lẽ cũng không để em đi, vì là em không nằm trong ban chấp hành, không thể việc gì cũng giao cho em, như vậy là không công bằng với em, còn bảo đừng làm em khó xử. Rồi cuối cùng, chính Nguyên Kỳ là người chủ động đi thay em nữa.

- Có chuyện như vậy sao à?

Tư Viện im lặng vài giây, rồi nói tiếp:

- Cả trường này hầu như ai cũng biết em với phó tổng tập đoàn Lâm thị có vấn đề gì đó với nhau.- Tư Viện sắc mặt tỏ vẻ hơi khó chịu nhìn Hải Lam.- Dù là em có chuyện gì, thì một cá nhân cũng không thể làm ảnh hưởng đến cả trường chứ. Hôm qua Nguyên Kỳ đi đến Lâm thị xin tài trợ, tên đó đã tiếp cậu ấy với vẻ mặt lạnh lùng và khó ưa, những lời lẽ nói ra cũng không vừa tai tí nào. Chị đứng kế bên mà đã giận lắm rồi. Lần đầu tiên mà Nguyên Kỳ đi xin tài trợ mà lại không thành công, tên đó còn bảo sẽ xem xét để cắt giảm chi phí nữa chứ.

Càng nói, vẻ mặt của Tư Viện càng tức tối. Thì ra hôm qua cô ấy có đi theo Nguyên Kỳ đến Lâm thị, nên bây giờ mới có thái độ như vậy. Hải Lam cũng không biết nói sao với Tư Viện, nhưng cô lại cảm thấy có lỗi

với Nguyên Kỳ. Chắc là vì cô nên cái tên họ Lâm đó mới trút giận lên Nguyên Kỳ, còn muốn liên lụy đến Thánh Văn sắp sửa bị cắt giảm tiền tài trợ nữa chứ.

- Em nên xem xét lại mình đi.- Tư Viện hơi gằng giọng nói rồi bỏ đi, sau khi bước vài bước, cô ta lại quay lại nói thêm một câu:- Còn nữa, em nên nhớ chị với Nguyên Kỳ mới là một đôi.

.

Hải Lam chậm chậm trở lại lớp, trong lòng vẫn còn miên man suy nghĩ. Chợt, có người đập vào vai cô. Là Phương Cát. Cô bạn đợi cô cũng khá lâu rồi, nghe nói Tư Viện tìm cô, nên Phương Cát càng tò mò hơn, nhất định đợi cô về rồi hỏi chuyện. Hải Lam kể lại hết cho Phương Cát nghe, nghe xong, Phương Cát gật gù bảo:

- Anh Nguyên Kỳ đúng là người tốt!

- Anh ấy vốn dĩ là người tốt!- Hải Lam nói thêm vào.

- Còn nữa, hình như cả trường này ai cũng nghĩ cậu với tên thiếu gia họ Lâm kia có vấn đề gì đó với nhau.

- Làm gì có!- Hải Lam kêu lên.- Đúng là miệng lưỡi thiên hạ mà.

Phương Cát lắc đầu:

- Ấy, không có lửa làm sao có khói. Mà gần đây, tên tuổi của cậu nổi khắp trường nha.

Hải Lam thiếu não, cô nào muốn như vậy ah.

- Hay là tớ đi gặp hấn hỏi cho rõ ràng?

- Cậu nghĩ cậu sẽ nói lại hấn?

Thì cũng đúng, anh ta vốn là kẻ bá đạo, lạnh lùng, luôn thích sống theo ý mình mà. Cô là ai mà có thể nói chuyện với anh ta, làm anh ta thay đổi ý định chứ. Nhưng nếu không đi nói ra cho hết, thì trong lòng cô lại ảm ức, khó chịu, dù gì cũng muốn biết nguyên do hấn cắt giảm tài trợ. Mà cái này thì đi hỏi Nguyên Kỳ thật ngại, chắc chắn anh ấy cũng không nói vì không muốn cô áy náy và suy nghĩ nhiều, anh ấy lúc nào cũng cố gắng bảo vệ đàn em mà.

6. Chương 6

Sau một hồi suy nghĩ thì Hải Lam đã quyết định xách cặp về sớm. Cô đón xe bus đến Lâm thị. Chị nhân viên sau khi gọi điện thoại xin phép thì nói lại với cô:

- Phó tổng bảo cứ để em lên phòng. Lầu hai mươi hai, rẽ phải.

Hải Lam lễ phép cảm ơn, rồi xin phép đi. Hít một hơi dài, Hải Lam mới gõ cửa phòng.

- Vào đi!- Giọng nam vang lên.

Cô bước vào phòng, không quá rụt rè như lần đầu tiên, nhưng cũng không kém phần e dè. Phong độ của Hải Lam bị tụt giảm mỗi khi bước chân đến căn phòng này. Tự nhiên, nó tạo cho cô cảm giác một chút lạnh, một chút sợ, chắc cũng là do không khí yên ắng, và môi trường làm việc nghiêm túc ở đây làm cho cô căng thẳng.

- Biết thế nào em cũng đến.- Hạo Thiên xoay người lại, ngồi thẳng đối diện với cô, ánh mắt nhìn chăm chú vào cô gái đang đứng trước bàn làm việc của mình.- Có chuyện gì, em nói đi!

- Tôi...- Tự nhiên Hải Lam trở nên ấp úng. Thái độ bình thản và dường như đoán trước được sự việc của Hạo Thiên làm Hải Lam đột nhiên bối rối. Hít một hơi dài, Hải Lam nói tiếp.- Tôi chỉ muốn biết tại sao phó tổng giám đốc muốn cắt giảm chi phí tài trợ.

- Tôi có nói qua cắt giảm chi phí?- Hạo Thiên nheo mắt, nhớ lại.

- Chẳng phải phó tổng vừa nói hôm qua, lúc người của trường tôi đến xin tài trợ?- Hải Lam lại nói.

Cuối cùng anh cũng đã nhớ ra. Hôm qua, có hai sinh viên của trường Thánh Văn đến xin tài trợ. Hạo Thiên đành mặt nói:

- Ra là vậy. Thế em đến là vì việc của trường, hay việc tôi không đồng ý cho cậu sinh viên kia thêm phí tài trợ?

- Anh ấy đến cũng là vì việc của trường mà.- Hải Lam cãi lại.

- Còn em?- Hạo Thiên đột nhiên hỏi lại.

- Cả hai.

Cô quá thành thật, cô quá thẳng thắn, mà như thế lại càng khiến anh đau lòng. Cô đến đây vì một nam nhân khác ư?

- Đáng lẽ người sẽ bị gây khó dễ là tôi, nhưng anh Nguyên Kỳ lại đi thay tôi, nên phải chịu đựng thái độ khó chịu của phó tổng giám đốc. Dù anh có vì chuyện gì, cũng không nên trút giận lên người khác chứ?

Trút giận? Ánh mắt của Hạo Thiên càng ánh lên tia lửa nhiều hơn. Cả một tuần lễ bận rộn công việc không ngơi tay, đã không gặp được cô, rồi khi nghe thông báo có sinh viên trường Thánh Văn tới, anh đã vui mừng vì mong gặp cô. Ai dè đã không gặp được thì chớ, lại còn chính là cái tên mà anh vừa nhìn đã thấy gai mắt Trần Nguyên Kỳ. Vì ai mà anh lại thấy tên này gai mắt đến vậy? Cô thì suốt ngày cứ anh Nguyên Kỳ này nọ, rồi còn bảo cô ngưỡng mộ người ta. Khi nói chuyện thì lại dịu dàng, không như lúc nói chuyện với anh. Thật là tức chết mà. Anh đứng dậy, rời khỏi bàn và đi đến gần cô:

- Em muốn thấy tôi nổi giận lắm sao?

Hạo Thiên nhìn thẳng vào mắt Hải Lam, lửa trong mắt anh làm cô sợ hãi, vội vàng lùi về sau mấy bước. Thân hình cao lớn của anh càng ngày càng áp sát vào cô, che hết ánh sáng rọi xuống trên người cô.

- Em chưa biết là lúc tôi thực sự nổi giận sẽ đáng sợ như thế nào đâu.

Hạo Thiên một tay nâng cằm, một tay nắm chặt cánh tay của Hải Lam, rồi khuôn mặt anh tiến gần khuôn mặt cô hơn, nhưng vừa lúc đó tiếng chuông điện thoại bàn vừa reo lên.

- Chết tiệt!- Hạo Thiên buông cô ra, và nhấc máy.

Hải Lam thở phào nhẹ nhõm, vừa nãy, thật đáng sợ, tim cô bây giờ vẫn còn đập rất nhanh!

Sau khi nghe máy xong, Hạo Thiên quay sang nhìn Hải Lam, lúc này cơn giận đã được kiềm nén phần nào:

- Bây giờ tôi có hẹn ăn cơm với đối tác, em gọi taxi về trước, xong việc tôi sẽ gọi cho em.

Nhìn Hạo Thiên nghiêm nghị như vậy, Hải Lam biết rằng chuyến đi này là vô ích rồi, lại còn thêm dầu vào lửa. Phen này thì hết cứu chữa.

.

Hải Lam đem tâm trạng sầu não bước ra khỏi đại sảnh thì đột nhiên thấy một dáng người quen quen. Là Nguyên Kỳ đang đứng cạnh chiếc xe máy và đợi cô.

- Nhanh lên, anh đưa em về.- Nguyên Kỳ mỉm cười, rồi đưa chiếc mũ bảo hiểm về phía cô.

- Sao anh biết em ở đây?- Hải Lam ngạc nhiên, cô còn nhiều thứ muốn hỏi nữa.

Nguyên Kỳ nhìn về mặt ngây ngô của cô thì bất giác lại cười, anh vừa giúp Hải Lam gài nón bảo hiểm, vừa nói:

- Hay chúng ta đi ăn đi, rồi anh sẽ nói.

- Ngại quá, em thật phiền anh.

Nguyên Kỳ đã nhanh chóng kéo cô lên xe, và bắt đầu phóng đi. Chiếc xe di chuyển bất ngờ làm cả người Hải Lam lao về trước, theo phản xạ vô điều kiện, hai tay bắt giắc ôm lấy eo của anh.

.

- Phó tổng!

- Àh, có chuyện gì?- Hạo Thiên ngậy người ra một hồi mới trả lời lại, nãy giờ anh chả có nghe vào được lời nào của người quản lý.

- Chúng ta đi chưa ăh?

Hạo Thiên khẽ nhú mày, nhìn ra bên ngoài rồi đáp:

- Được, đi thôi!

.

Cảm giác có người chở thật thích, ngồi sau lưng có thể thoải mái nhìn ngắm cảnh vật xung quanh. Nguyên Kỳ chở Hải Lam vào một quán ăn nhỏ, nhưng rất sạch sẽ và kiến trúc khá độc đáo. Hai người cũng nhanh chóng gọi thức ăn. Trong lúc chờ đợi, Hải Lam đem những thắc mắc của mình ra hỏi:

- Àh, sao anh biết em tới đây?

- Anh có nghe chuyện Tư Viện đến tìm em, nên anh sang lớp để nói với em là không có chuyện gì lớn, chỉ sợ Tư Viện làm quá lên. Song không thấy em ở lớp, tìm bạn thân của em là Phương Cát, cô ấy mới nói em đến Lâm thị.

Hình như cô cũng không hay nhắc đến Phương Cát trước mặt Nguyên Kỳ, hai người hầu như chỉ nói nhiều về công việc của câu lạc bộ. Sao anh lại biết Phương Cát là bạn thân của cô?

Thấy cô còn đang suy nghĩ gì đó, Nguyên Kỳ hỏi tiếp:

- Em đã gặp phó tổng Lâm chưa?

Hải Lam khẽ gật gật đầu.

- Thế, em đã nói gì với anh ta?- Nguyên Kỳ lại hỏi.

- Cũng không có gì. Chỉ là muốn biết tại sao trường chúng ta lại bị cắt giảm tài trợ, lại còn thái độ đối với anh kém như vậy.- Hải Lam khẽ cúi đầu, cô không dám nói là chuyến đi này của mình như thêm dầu vào lửa, làm cho tên giám đốc kia còn bực tức hơn.

Nguyên Kỳ nở một nụ cười nhẹ nhàng, khẽ xoa đầu cô, an ủi:

- Em thật là ngốc, có gì đến hỏi anh là được rồi, cần gì chạy đến Lâm thị. Em hỏi, anh sẽ không ngại nói đâu mà lo.

- Nhưng...

- Thôi, không sao đâu, thức ăn đem ra rồi, em ăn nhiều một chút.- Nguyên Kỳ vừa nói vừa gấp thức ăn cho cô.- Lần sau có chuyện cần đi gặp người của tập đoàn Lâm thị, em không cần phải đi.

Hải Lam đang ăn thì lại ngược lên nhìn Nguyên Kỳ. Hình như anh đang cố gắng che chở cho cô. Ánh mắt anh có một chút triu mến.

.

Trên bàn ăn của một khách sạn xa hoa, lộng lẫy, thức ăn đã được dọn đầy bàn nhưng hình như chàng trai ngồi đó hầu như không mấy lần động đũa. Anh cứ cầm ly rượu mà đắm chiêu. Cảnh tượng lúc chiều đã làm anh cảm thấy sôi cả máu nóng trong người, ngay cả bây giờ đầu óc cũng chỉ nghĩ đến cô, anh muốn gặp cô, muốn răn đe, trừng phạt cô. Dám có biểu hiện như thế trước mặt anh.

- Phó tổng Lâm!

Tiếng gọi của người ngồi cùng bàn ăn cắt ngang dòng suy nghĩ của Hạo Thiên. Anh cười nhạt, trách mình sao lại chỉ nghĩ đến cô mà lơ đãng như thế này, nên vội vàng nâng ly cáo lỗi. Hạo Thiên cố gắng kết thúc bữa ăn sớm nhất có thể, anh lái xe thẳng một mạch đến nhà của Hải Lam.

.

- Em đã về nhà chưa?

- Tôi đang ở nhà. Anh hỏi làm chi?

- Cho em ba phút, nhanh ra đầu đường gặp tôi, không thì tôi sẽ tự động tìm đến nhà em.

Hết. Chỉ nói như thế thôi rồi hắt cúp máy. Bá đạo, đúng là bá đạo mà, cứ thích ra lệnh cho người khác. Cô thở dài, nhìn đồng hồ đã hơn chín giờ rồi, giờ này mà ra khỏi nhà thì nhị vị phụ huynh lại thắc mắc dò hỏi đủ thứ, nhưng mà không ra gặp hắt thì chắc chắn sẽ không yên. Tên này nói là dám làm đó. Heiz, chỉ sợ khi gặp ba mẹ, hắt lại nói lung tung, vậy thì phiền cho cô lắm. Cô nhanh chóng mặc thêm áo khoác, rồi bay ra cửa, chỉ nhanh để lại lời báo cáo với ba mẹ: “Con đi ra gặp bạn ở đầu đường một chút rồi vào ngay.”

.

Đợi mãi mà không thấy Hạo Thiên bước ra khỏi xe, nên Hải Lam đành bước vào trong xe.

- Sao giờ này mà anh còn đến?

- Nhớ em!

Cô cảm thấy tên này như bốn cột mình, chẳng phải vừa gặp ở công ty hắt ta lúc chiều rồi sao.

- Tôi không giận với anh đâu nha.

- Tôi là nói thật.- Anh trầm giọng.- Rốt cuộc là em với cái tên họ Trần kia có quan hệ gì?

- Tôi đã nói rồi, chính là không phải quan hệ như anh nghĩ.

- Vậy tại sao em nói chuyện với hắt lại dịu dàng như vậy, lúc nào cũng gọi hắt là anh rất ngọt ngào, lại còn đến tìm tôi nói thay cho hắt, rồi hai người lại tình tứ trước công ty tôi nữa chứ.- Anh lớn tiếng.

- Anh uống rượu sao?- Hải Lam khá ngạc nhiên khi thấy Hạo Thiên có vẻ mất bình tĩnh.

Hút điếu thuốc cầm trên tay, miệng phả ra ra một làn khói trắng, Hạo Thiên cười nhạt nói:

- Đi gặp đối tác thì lúc nào chả phải uống.

Hải Lam ho sặc sụa, và đẩy cửa xe bước ra ngoài. Cô vốn là không chịu được mùi thuốc lá. Thấy Hải Lam như vậy, Hạo Thiên lo lắng, quăng điếu thuốc hút dở, chạy qua đầu xe bên kia xem cô thế nào.

- Em sao vậy?

- Tôi bị dị ứng với mùi thuốc lá. Ngửi mùi này là tôi cảm thấy khó thở, và buồn nôn.- Hải Lam hít thở không khí trong lành bên ngoài xe, đã dần dần tắt cơn ho.

- Tôi xin lỗi.- Hạo Thiên một tay vịn vai cô, một tay khẽ đập đập vào lưng cô.- Em thấy sao rồi?

- Không sao, tôi vẫn ổn.- Hải Lam bây giờ đã dứt hắt cơn khó chịu, lấy lại bình tĩnh, cô nói.- Hút thuốc rất có hại cho sức khỏe. Lần sau anh đừng có hút nữa đi, còn không ít nhất cũng là trước mặt tôi.

- Được.

Anh trả lời nhanh và dứt khoát làm cô hơi bất ngờ. Hải Lam vẫn chưa suy nghĩ ra được gì thì Hạo Thiên đã nói tiếp:

- Em chưa trả lời tôi.

- Huh?- Hải Lam ngạc nhiên, cô không nhớ lúc này anh ta có hỏi cô điều gì.

Hạo Thiên khẽ nhún mày nhìn chăm chăm vào Hải Lam:

- Em quên thật hay giả vờ ngây ngô? Cả tuần không được gặp em đã làm tôi rất khó chịu rồi, vậy mà khi em đến gặp tôi chưa kịp thăm hỏi gì thì đã lên tiếng giúp tên họ Trần kia, sau đó còn để tôi bắt gặp cảnh hai người tình tứ trước cổng công ty tôi nữa.

- Ách, anh hiểu lầm rồi, cái gì mà tình tứ kia chứ!- Hải Lam vội vàng đính chính.- Cái đó... àh, thật ra... aish, cũng không biết giải thích thế nào cho anh hiểu, chỉ tóm lại một câu, chúng tôi là hoàn toàn không có gì với nhau.

Hạo Thiên kiên nhẫn lắng nghe Hải Lam nói, ánh mắt anh này giờ vẫn chăm chú nhìn cô. Xem bộ dạng của cô như thế thật lạ, cô chịu giải thích với anh, và anh cũng chờ đợi sự giải thích đó để xoa dịu lòng mình. Nhất là khi, lời nói cuối cùng của cô rất dứt khoát, làm anh không thể không tin tưởng. Nhưng, cứ nghĩ cô và hắn ta ở cùng một chỗ, thì anh lại tức giận không chịu được.

Thấy Hạo Thiên có vẻ im lặng, Hải Lam lại tự hỏi mình tại sao lại phải phí công giải thích với hắn như thế, nên cô lại nói:

- Tôi với anh Nguyên Kỳ không có quan hệ gì, với anh cũng vậy, cho nên anh không cần để tâm. Thôi, tôi vào nhà đây.

Nói rồi Hải Lam định xoay lưng bỏ đi, nhưng Hạo Thiên đã nhanh chóng nắm tay cô lại và nói:

- Tôi chính là lúc nào cũng để tâm.

Hai giây sau đó, anh đã nhanh chóng kéo cô vào lòng và ôm cô thật chặt. Bất ngờ, Hải Lam cố đẩy anh ra để thoát khỏi vòng tay ấy, nhưng cánh tay anh vẫn vững chãi ôm lấy cô.

- Yên nào!- Rồi anh nhẹ nhàng nói bên tai cô.- Có biết là cả tuần không gặp tôi nhớ em đến thế nào không. Đối với chuyện của em, tôi không thể nào không để tâm được.

Hải Lam ngậy ra một lúc, thật không tin được vào tai mình nữa. Nhưng rồi cô cũng nhanh chóng nhận thức lại vấn đề, cô và hắn đang rất gần nhau. Có hơi đỏ mặt, tim cũng đập nhanh hơn, nhưng Hải Lam vẫn cố tỏ ra bình tĩnh nói:

- Đã trễ rồi, tôi phải vào nhà.

Lúc này nói với ba mẹ là chỉ đi một lát, nhưng giờ hình như cũng đã quá giờ giới nghiêm, cô lại phải chuẩn bị nghĩ ra lý do để trình báo. Nhưng tên kia vẫn không chịu buông tay ra.

- Nếu anh không chịu buông ra thì từ này về sau tôi sẽ không gặp anh, cũng không nghe điện thoại của anh nữa. Bất quá thì tôi chuyển trường, thậm chí chuyển nhà.

Cô bắt lực, nên đành nói cứng lên một chút, hy vọng có thể thoát ra khỏi tình trạng hiện tại, chứ thật tâm cô cũng biết được việc chuyển trường, chuyển nhà cũng không đơn giản. Vài giây sau đó, cánh tay anh đã dần dần nói lỏng rồi buông cô ra, hơi ẩm trên của cô vẫn còn đọng lại trên người anh, về mặt có chút luyến tiếc.

- Được rồi. Mai gặp.

Hải Lam vội vàng về nhà. Lố hơn chín giờ rưỡi một chút thôi, chắc cũng không đến nỗi, cô mở cửa vào nhà mà trong lòng bớt lo lắng phần nào. Nhưng ba mẹ vừa thấy cô về đã lên tiếng hỏi làm thế nào mà chỉ có ra đầu đường mà lại lâu đến như vậy. Cô chỉ trả lời bằng quơ cho qua chuyện, bảo là mãi lo tám với bạn, rồi nhanh chân chuồn lên phòng. Đóng cửa phòng, đặt lưng lên giường, Hải Lam nhớ lại những gì vừa mới diễn ra và trong lòng dấy lên thứ cảm giác khó diễn tả. Cái tên này quả thật có rất nhiều điều kì lạ và bí ẩn.

7. Chương 7

- Tiểu Lam, cậu làm sao vậy?- Phương Cát thắc mắc nhìn thái độ của Hải Lam hôm nay có vẻ bồn chồn.- Chẳng lẽ hôm qua xảy ra chuyện gì?

Đúng là không có việc gì giấu được cô bạn, Hải Lam khẽ thở dài rồi chậm rãi kể lại cho Phương Cát nghe những chuyện đã xảy ra. Phương Cát đắm chiêu bình luận:

- Tiểu Lam ah tiểu Lam, cậu vướng vào chuyện tình tay ba rồi.

- Nói nhảm gì vậy?- Hải Lam chống tay lên đầu, liếc mắt cảnh cáo Phương Cát.

- Ấy da, Phương Cát ta rất có tài đoán số nha, nhìn là ra liền ah.- Phương Cát vuốt vuốt cằm, bắt chước dáng vẻ của những ông thầy bói toán xưa.- Một bên là Nguyên Kỳ dịu dàng, chu đáo, nhiệt tình, một bên là Hạo Thiên tài hoa, phong độ, lạnh lùng, không biết Dương tiểu thư đang để mắt đến ai ah?

Phương Cát cười cười, nửa đùa nửa thật hướng đến Hải Lam mà trêu chọc.

- Đừng có đùa!- Hải Lam khó chịu, khẽ dùng tay đẩy nhẹ vào đầu cô bạn này một cái để răn đe.

- Cậu đừng có như thế, mở lòng mình một chút, bao nhiêu tuổi đầu rồi, đã đến lúc có bạn trai đi, rồi còn lo kết hôn nữa.

- Xì, nói như mình già lắm ấy, mới có hai mươi một tuổi, còn trẻ chán.

Phương Cát lắc đầu, sao mà nhỏ bạn mình còn vô tư, không lo nghĩ đến chuyện tình cảm như vậy. Chán thật, trong lòng cô cũng muốn giúp đỡ gì đó cho Hải Lam mà chưa nghĩ ra giúp cái gì và giúp như thế nào.

.

- Hải Lam.

- Dạ, thầy Lý!

- Hôm qua nghe nói em có đến Lâm thị.

- Dạ.- Giọng Hải Lam run run, trong lòng cô bắt đầu có chút sợ hãi. Phen này chết rồi, chắc chắn là cái tên Lâm Hạo Thiên đó đã nói gì với thầy Lý rồi, và cô lại sắp sửa bị trừng phạt gì rồi đây. Thảm rồi, thảm rồi ah!

Hải Lam khẽ cuối đầu ngao ngán, đang hết sức chuẩn bị tinh thần để nhận lãnh hình phạt.

- Em làm tốt lắm, bên đó vừa gọi điện thoại đến bảo là sẽ không cắt giảm tài trợ, đồng thời sẽ cho trường thêm một ít kinh phí để tổ chức lễ kỷ niệm cho hoành tráng.- Thầy Lý nhếch khóe miệng, tỏ vẻ sung sướng.

Hải Lam thở phào nhẹ nhõm, vừa thoát khỏi hình phạt trong gang tấc. Khi thầy Lý vừa đi xa được một đoạn, Hải Lam mới nghĩ lại. Sao lại có chuyện như vậy, chẳng phải hôm qua hần ta đã rất tức giận sao? Sao tự dưng lại thay đổi ý không cắt giảm tài trợ, mà còn tăng thêm kinh phí nữa? Tên này đúng thật là khó đoán, khó hiểu mà.

.

Ngay sau khi có được nguồn kinh phí, câu lạc bộ lập tức mở cuộc họp để nhanh chóng bàn vào kế hoạch thực hiện cho kịp tiến độ. Cuộc họp bây giờ diễn ra thoải mái hơn lần trước, danh sách công việc dù gì cũng đã lên xong xuôi. Mọi người lúc này chỉ tính toán kỹ lại chi phí lần cuối, rồi phân chia công việc cho các câu lạc bộ để cùng nhau thực hiện. Đến giai đoạn này, câu lạc bộ triển khai kế hoạch sẽ nhận nhiệm vụ chỉ đạo chính, và Tư Viện cùng Nguyên Kỳ, và Tuấn Văn sẽ giám sát tất cả các hoạt động. Nhưng do công

việc khá nhiều, Nguyên Kỳ cũng đề nghị câu lạc bộ ý tưởng cùng góp sức giúp đỡ thêm cho các câu lạc bộ khác và các khâu trong quá trình thực hiện nếu cần thêm nhân lực.

.

Dù trên cơ bản là công việc đã lên sẵn, nhưng vẫn mất một khoảng thời gian khá nhiều, huống chi vì cuộc họp bắt đầu trễ, nên cũng kết thúc khá trễ. Lúc tan tầm thì đã hơn sáu giờ rồi, sắc trời đã bắt đầu tối, mọi người rủ nhau đi ăn tối để chúc mừng việc có thêm tài trợ, và hy vọng cho công việc thực hiện được suôn sẻ và thành công.

Mọi người hầu như đều đồng ý đi ăn cùng nhau, nên Hải Lam cũng gọi điện thoại về nhà báo với ba mẹ một tiếng để hai người khỏi chờ cơm. Lúc kiểm tra danh sách cuộc gọi, Hải Lam phát hiện có mấy cuộc gọi nhớ của Hạo Thiên. Cô cũng định lơ đi, coi như không thấy thì điện thoại đổ chuông. Linh thật, là hấn!

- Sao này giờ không nghe máy?- Đầu dây bên kia nói với giọng nói tức giận.

- Lúc này đang họp câu lạc bộ.- Cô tỏ thái độ lạnh nhạt.

- Họp xong sao không gọi lại?- Giọng nói vẫn còn mang chút bực tức.

- Tôi vừa mới họp ra.- Hải Lam đáp gọn, nghĩ lại rồi nói tiếp.- Mà sao tôi phải gọi cho anh?

Cái tên này cũng thật lạ, lấy quyền gì mà bảo cô phải gọi lại cho hấn. Mà cái cách hấn nói chuyện, cứ ý như là chàng trai đang giận dữ, hờn trách bạn gái mình vô tâm, lạnh nhạt. Có cần như thế không, cô cũng đâu phải bạn gái hấn.

- Lần sau phải báo trước để tôi không phải đợi. Ở yên đó, tôi vào đón.

Nói xong hấn liền cúp máy. Cái tên này lúc nào cũng vậy, nói xong hết ý của mình là cúp máy, chả đợi xem người ta đáp lời như thế nào. Mà thật lạ, chẳng lẽ này giờ hấn đợi cô này giờ ở cổng trường sao.

.

- Tiểu Lam!

- Có chuyện gì không anh Nguyên Kỳ?

- Em đi ăn chung với mọi người chứ? Anh đưa em đi!- Nguyên Kỳ vui vẻ đề nghị.

Hải Lam đúng thật là không có xe, cô đi học toàn bằng xe bus. Thỉnh thoảng có đi chơi đâu đó thì toàn được Phương Cát chở. Nghĩ lại mới nhớ, không có xe làm sao đi chung với mọi người đây. Ngặt nỗi, còn Tư Viện. Cô và Nguyên Kỳ vốn không phải là quan hệ đó, cũng không nên để Tư Viện hiểu lầm. Thật ngại quá, bây giờ nói làm sao đây.

- Nhanh lên tiểu Lam, mọi người đang đợi.

Hải Lam chưa kịp lên tiếng thì đèn xe và còi xe làm cả hai giật mình. Là chiếc Ferrari màu vàng. Chủ nhân chiếc xe nhanh chóng bước xuống và tiến lại gần:

- Dương Hải Lam, chẳng phải chúng ta đã có hẹn với nhau sao?

- Tôi? Hẹn với anh lúc nào?- Hải Lam ngạc nhiên.

- Trí nhớ em không được tốt sao? Vừa nói chuyện điện thoại xong đã quên.- Ánh mắt anh trở nên rất sắc bén.- Lên xe rồi tôi nhắc cho em nhớ!

Nói rồi, Hạo Thiên nhanh chóng lôi Hải Lam lên xe. Đi được vài bước thì có bàn tay kéo cô trở lại.

- Tiểu Lam đã có hẹn đi ăn với chúng tôi.- Nguyên Kỳ ánh mắt nghiêm túc, nhìn thẳng vào Hạo Thiên.

Đứng giữa thế gọng kìm, hai tay cô bị hai bàn tay to lớn nắm giữ, cũng không vùng ra được. Ánh mắt của hai người này nhìn nhau cũng thật đáng sợ. Cô gái cảm nhận được sức lực đang truyền qua cánh tay bé nhỏ của mình, cộng thêm ánh mắt nẩy lửa như muốn đánh nhau, làm cô không khỏi rùng mình.

- Các anh... các anh thật là làm tôi sợ.

- Tiểu Lam đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em.- Nguyên Kỳ vẫn rất dịu dàng với cô.

Gọi tiểu Lam thân mật như vậy, rồi còn dám công khai nói là sẽ bảo vệ người nữ nhi của mình nữa chứ, Hạo Thiên sắc mặt càng tỏ ra khá chịu hơn, nhưng giọng nói của anh vẫn rất điềm tĩnh:

- Không phải là em không phân biệt nặng nhẹ chứ?

Ách, chẳng phải là hần muốn nói đến việc tài trợ cho Thánh Văn sao? Tên này thật ác độc, còn dám lấy việc này ra làm điều kiện với cô. Suy nghĩ thoáng qua, rồi Hải Lam cũng không khỏi kêu lên:

- Các anh có thể bỏ tay ra được không, tay tôi đau sắp rớt ra luôn rồi đó.

Nhìn sắc mặt nhăn nhó, khó chịu và có phần hơi đỏ của Hải Lam, cả Nguyên Kỳ và Hạo Thiên đều đồng loạt buông tay. Hải Lam nhanh chóng rút tay về, nhẹ nhàng xoa xoa, rồi nói:

- Tốt nhất là tôi nên về nhà. Tạm biệt.

Hải Lam định bỏ chạy, nhưng Hạo Thiên đã nhanh hơn, ôm lấy vai cô và đưa cô vào trong xe trước mắt Nguyên Kỳ. Hải Lam biết mình không thể chống lại nổi tên bá đạo này, liền xoay người lại, cố gắng nói với Nguyên Kỳ:

- Anh Nguyên Kỳ, anh cứ đi với mọi người đi, chắc chị Tư Viện cũng đang đợi anh, hôm khác em sẽ tạ lỗi với anh và mọi người.

Hải Lam cố gắng nói cho hết lời trước khi chiếc xe rời đi. Để lại Nguyên Kỳ với nhiều suy nghĩ.

.

- Về sau không cần giải thích với cậu ta.- Anh lạnh lùng nói.

Cô lên tiếng đáp lại:

- Tất cả là tại anh. Tự nhiên đến là đến, tôi đã có hẹn đi ăn với mọi người trước khi bắt đầu thực hiện kế hoạch.- Hải Lam nhăn nhó, nói mà không thèm nhìn anh.

- Là ai đã tài trợ kinh phí cho các hoạt động đó?

- Anh thật ngông cuồng.

- Hay em muốn tôi rút lại?

- Chẳng lẽ công ty lớn như vậy, mà anh muốn làm gì thì làm, muốn cho thì cho, muốn rút thì rút?

- Chính là như vậy.

Ách, hần ta đúng thật là không vừa. Hải Lam không thể cãi lại hần. Đáng ghét.

- Mà sao anh lại đổi ý, tài trợ cho Thánh Văn vậy?- Vừa im lặng được vài giây, thì cô lại thắc mắc, giữ trong lòng khó chịu, nhớ ra thì phải hỏi liền.

- Vốn dĩ là định tài trợ thêm, nếu như em đến chứ không phải là cái cậu họ Trần kia thì mọi việc sớm đã êm đẹp rồi.

- Anh thật chả có quy tắc gì cả.

- Tôi chính là loại người như vậy, em cũng nên biết qua.- Hạo Thiên cười, rồi khẽ nghiêng đầu nhìn Hải Lam.

Thật ra, anh cũng không hề có ý định cắt giảm chi phí gì cả, mà đã dự tính trước là tăng chi phí và cấp thêm học bổng. Nhưng hôm đó tên họ Trần đó đến gặp anh, mặc dù lời nói của cậu ta rất có sức thuyết phục, nhưng khí chất lại có cái gì đó cao ngạo, và tỏ vẻ rất thân thiết với cô, làm anh không kiềm được, nổi giận nên mới đòi cắt giảm chi phí.

.

Anh dẫn cô ra phố chợ đêm. Không khí ở đây vào thời điểm này lúc nào cũng sôi nổi, nhộn nhịp.

- Em có thể coi đây là hẹn hò.

- Hoang tưởng. Ai thèm hẹn hò với anh.- Cô trẻ môi, rồi nhanh chóng chạy đến hàng xiên thịt ở phía trước.

Anh cũng liền theo sau, thấy cô đang lựa mua các xiên thịt, anh nói tiếp:

- Coi như là đền bù cho bữa ăn hôm nay của em.

Hạo Thiên nói xong liền thanh toán tiền. Cả hai tìm chỗ ngay công viên để ngồi thưởng thức đồng thức ăn vừa mua. Hải Lam cầm xiên thịt nướng tỏa hương thơm ngào ngạt định đưa lên miệng cắn một miếng thì Hạo Thiên đã lên tiếng:

- Tôi mua thức ăn rồi, em đi mua đồ uống.

- Không phải anh bảo đền bù bữa ăn cho tôi sao? Đáng lẽ anh là người phải đi mua chứ?

- Không mua không cho em ăn, tôi không thích ăn thức ăn mà không có nước uống bên cạnh.

Hạo Thiên kéo nhanh đồng thịt xiên về phía mình, ánh mắt thúc giục Hải Lam. Cái tên này thật đáng ghét, thức ăn đến tận miệng rồi mà không cho mình thưởng thức. Mùi thịt nướng còn nóng xông vào mũi là Hải Lam không cưỡng lại được, nên cô không suy nghĩ lâu mà nhanh chóng mua về hai lon trà chanh.

- Không có cà phê, tôi cũng không thích nước có gas lắm, uống trà chanh đi.

Đặt hai lon nước xuống ghế, cô nhanh chóng cầm một xiên thịt lên mà ăn ngon lành. Hạo Thiên nhìn theo dáng vẻ cô gái nhỏ rất tự nhiên, bất giác trong lòng anh lại dấy lên cảm giác thú vị.

- Nhìn tôi làm gì, anh ăn nhanh đi, để nguội không ngon đâu.

Anh mỉm cười:

- Em thích ăn thịt nướng?

- Uhm.- Hải Lam gật đầu.- Tôi thích tất cả những món có thịt, đặc biệt là thịt nướng. Còn nữa, tôi cũng thích những đồ ăn có liên quan đến mẹ.- Nhắc đến những món này, Hải Lam cảm thấy trong lòng vui vẻ.

- Hình như em không thích cá?- Hạo Thiên nhớ có lần trong nhà hàng, anh đã gọi món cá, nhưng rất ít thấy cô động đến món này, nhân dịp cô đang tâm tình tốt thì hỏi luôn.

- Phải, tôi không thích mùi tanh của cá.

Đúng thật là Hải Lam được ăn những món mình thích, nên cũng quên đi những chuyện rắc rối nhỏ vừa rồi. Hỏi gì cũng vui vẻ trả lời.

- Tôi biết rồi.- Anh khẽ cười

- Anh biết cái gì chứ?- Suy nghĩ lại cô cũng thấy ngạc nhiên.- Mà sao anh biết tôi không thích cá?

- Tôi ăn nhiều cá nên thông minh.

- Ý anh nói là tôi không thông minh?

- Cái này tôi chưa nói qua, là do em tự suy diễn.- Anh tủm tỉm, đúng là cô nàng nhanh miệng, mà cũng tự cô muốn chui đầu vào rọ.

- Tôi mặc kệ anh.

Hải Lam không thèm tranh cãi, cô lại tiếp tục thưởng thức mấy xiên thịt nướng. Mùi vị thật là ngon nha. Cô ăn liền mấy xiên. Xin lỗi chứ, mặc dù cũng không phải là cô thân hình đẹp đẽ, hoàn mỹ gì, nhưng cô chưa bao giờ có ý định giảm cân. Việc gì phải tự kiềm chế để làm khổ bản thân. Ăn uống cũng là một thú vui tao nhã ở đời mà.

8. Chương 8

Công việc dựng sân khấu và luyện tập các tiết mục biểu diễn đã bắt đầu được tiến hành làm cho ban chấp hành hội, chi hội và các câu lạc bộ đều bận rộn hơn hẳn. Hải Lam khá xông xáo, vừa phụ giúp đội hậu cần lo chuẩn bị các dụng cụ cần thiết, vừa phụ giúp đội thiết kế trang trí sân khấu. Cả ngày cô cứ xúm xích, chạy tới chạy lui lo hết chuyện này đến chuyện kia.

Cũng như thế, cứ cách hai đến ba ngày là giám đốc Lâm lại đến trường xem xét tiến độ của công việc, cứ như là kỹ sư giám sát công trình. Thầy Lý cũng khá ái ngại, nói khéo rằng ông ấy vẫn luôn để mắt đến tiến trình làm việc, sẽ không để xảy ra bất kì sơ hở nào, nhưng Lâm Hạo Thiên vẫn lạnh lùng cho rằng, việc giám sát của ông thì ông cứ làm, còn việc hấn muốn đến xem lúc nào là việc của hấn. Triết lý có tiền là có quyền ở thời đại nào cũng đúng. Người ta bỏ tiền ra tài trợ, thì người ta có quyền đặt yêu cầu cao, có quyền đòi hỏi cái này cái kia. Thầy Lý đành bất lực, mỗi lần thấy Hạo Thiên đến, đều tiếp đón rất tận tình. Mà cũng phải, ban giám hiệu vốn dĩ giao việc này cho ông ấy mà. Đi đến Thánh Văn nhiều lần, nên địa hình cũng thông thạo, thầy Lý dù có ra đón tiếp nòng hậu như thế nào đi nữa thì không lâu sau cũng bị tên đó đuổi đi. Hấn thích đi một mình, tự mình xem xét, quan sát, hiếm khi thấy trợ lý đi cùng.

Hơn một tuần, sân khấu cũng đã gần được hoàn chỉnh. Các tiết mục biểu diễn cũng đã vào những bước điều chỉnh cuối cùng. Chỉ còn ba ngày nữa là đến ngày lễ kỷ niệm thành lập trường, mọi người ai nấy cũng đều gấp rút để hoàn tất công việc.

- Nhanh lên nhanh lên, tất cả phải cho xong trong hôm nay.

Tiếng của Tư Viện vang lên. Hội trường bây giờ dù không quá đông người nhưng rất nhộn nhịp, tất bật như ngày Tết. Hải Lam và Phương Cát cũng bận bù đầu bù cổ. Khi công việc gần hoàn tất thì mới phát hiện có thiếu một vài vật liệu để trang trí, nên bọn họ bày nhau cắt chữ, xếp hoa thủ công, làm vài thứ trang trí cho những cảnh cây đặt trên sân khấu.

Nguyên Kỳ cẩn thận kiểm tra từng dàn đèn, từng dụng cụ âm thanh ánh sáng, màn hình, rồi kiểm tra cả cách bày trí sân khấu. Ngay cả khi thấy chữ bị lệch có một chút, anh cũng nhanh chóng kêu người chỉnh lại ngay. Cái gì thấy chưa được thì phải sửa lại liền, nếu không sẽ quên, rồi kéo theo cả dàn sai lệch khác nối đuôi nhau.

Nguyên Kỳ tiếp tục quan sát mọi thứ xung quanh, ánh mắt anh dừng lại ngay chỗ một đám sinh viên đang ngồi làm đồ thủ công:

- Mấy ngày nay công việc vất vả lắm phải không? - Anh tiến tới gần và ôn nhu hỏi.

- Dạ không, không vất vả lắm đâu ạ. - Các nữ sinh kia nhanh nhẹn trả lời, nhận được sự quan tâm, hỏi han của trưởng hội sinh viên vừa tài giỏi, vừa đẹp trai thì cơn mệt cũng được vơi đi một nửa.

- Mấy ngày trước em đã vất vả lên ý tưởng và viết chương trình cho ngày này rồi, giờ còn bắt em làm thêm việc nữa, thật là bóc lột sức lao động của em mà.

Nguyên Kỳ dịu dàng nhìn Hải Lam, lời nói mang một chút hài hước và đồng thời đưa cho cô chai nước suối. Thời gian này nhìn cô chạy tới chạy lui thấy mà xót, đáng lẽ những việc này không phải của câu lạc bộ ý tưởng, nhưng cô lại rất nhiệt tình.

Hải Lam mỉm cười:

- Ai bảo chúng ta lên kế hoạch chi tiết nhiều thứ quá, nên bây giờ mọi người đều phải cố gắng làm theo, cho nên chúng ta cũng phải gánh vác một phần trách nhiệm chứ.

- Vậy là em trách anh giao nhiều việc cho mọi người quá hả? - Nguyên Kỳ nheo mắt cười cười.

- Em không tin là anh nghĩ vậy nha. - Hải Lam tủm tỉm, tay vẫn thoăn thoắt làm công việc.

Nguyên Kỳ nhún vai, môi lại nở nụ cười. Thấy Tuấn Văn đi tới, anh liền đùa:

- Cũng có một phần trách nhiệm của nhóm thiết kế nữa đó nha.

- Vì vậy, nhóm chúng tôi cũng đâu có đứng ngoài cuộc.- Tuấn Văn điềm đạm đối đáp.- Chúng ta cũng đang làm việc rất tích cực, phải không tiểu Cát?- Nói xong anh đặt nhẹ bàn tay lên vai Phương Cát.

- Đó là dĩ nhiên, sao nhóm thiết kế thua nhóm ý tưởng được.- Phương Cát nói xong đẩy ánh mắt nhìn về Hải Lam, cười lém lỉnh.

Hải Lam có để ý, nên nhận thấy được hình như cô bạn thân của mình có một chút là lạ. Nhất định sau khi xong việc phải hỏi cho rõ ràng mới được. Gần đây cứ thấy cái tên Tuấn Văn đó cứ ở xung quanh khu vực này với bán kính ba mét. Thật đáng nghi ngờ nha.

- Hải Lam, lại đây chị nhờ chút.

Là Tư Viện gọi. Cô từ đầu vẫn luôn dõi theo Nguyên Kỳ, bất kể anh làm gì, ở nơi nào vẫn là luôn để mắt tới. Lúc này có để ý thấy Nguyên Kỳ cùng Hải Lam nói chuyện vui vẻ thì trong lòng có chút bực tức.

- Có chuyện gì không chị?- Hải Lam nhanh nhẹn đi tới.

- Sau khi xong việc, phiền em dọn mấy thứ linh tinh này vào nhà kho giúp chị được không?- Giọng nói Tư Viện rất ư là nhẹ nhàng.

Dù gì cũng chỉ còn vài thứ lặt vặt, cũng không nặng lắm nên Hải Lam vui vẻ nhận lời.

Cuối cùng thì công việc hôm nay cũng đã hoàn thành. Mọi người dù mệt, nhưng ai cũng rất phấn khởi vì ít nhất cũng đã nhìn thấy công trình của tập thể vất vả suốt bao nhiêu ngày qua.

- Em về nghỉ ngơi đi, cả ngày hôm nay em vất vả lắm rồi.- Nguyên Kỳ đỡ phụ Hải Lam thùng đồ cô đang bưng, hội trường chỉ còn lác đác vài người ở lại dọn dẹp, nhưng sao cô lại còn ở đây.

Hải Lam chưa kịp trả lời thì có tiếng Tư Viện gọi:

- Nguyên Kỳ, mình nói chuyện một lát được không?

- Không sao, anh về trước đi.- Hải Lam mỉm cười, tự đỡ lấy thùng đồ.

Tư Viện ở bên ngoài hối thúc, Hạo Thiên nhìn Hải Lam rồi bảo:

- Em đừng làm quá sức, lát anh trở vào đưa em về.- Nói rồi anh đi nhanh ra ngoài.

Hải Lam lại tiếp tục làm công việc dở dang. Những người còn ở lại, đều nhìn Hải Lam với ánh mắt vừa cảm mến, vừa tội nghiệp.

- Nguyên Kỳ, cậu có thể đưa mình về được không?- Tư Viện đề cập vấn đề bằng một giọng nói rất nhẹ nhàng.

- Chẳng phải cậu có xe sao?- Nguyên Kỳ thắc mắc, ánh mắt anh quan sát xem cô gái này đang có ý định gì.

- Nhưng dù gì cũng đã tối, mà con gái đi về một mình thì...- Tư Viện bày ra khuôn mặt ngây thơ, đôi mắt cố tỏ vẻ sợ sệt.

- Có phải cậu bảo tiểu Lam ở lại làm công việc này không?- Nguyên Kỳ hơi nhíu mày, nhìn thẳng Tư Viện.

- Không có.- Tư Viện làm mình trở nên vô tội.- Là em ấy nói với cậu sao?

- Thật không có?- Nguyên Kỳ nheo mắt.- Hy vọng là vậy.- Anh cười nhạt, tỏ ra một chút lạnh lùng nói với Tư Viện.- Cũng chưa quá muộn, đường nhà cậu cũng rất sáng, chắc là cậu tự về được. Còn không thì nhờ

bạn khác cho quá giang hay ngồi taxi cho tiện. Tớ phải ở lại làm thêm ít việc, dù gì cũng là hội trưởng, các bạn khác còn ở lại, tớ về trước như thế thật không tốt.

Nói rồi, Nguyên Kỳ quay lưng trở vào trong. Tư Viện gọi với theo:

- Hay là để tớ giúp cậu? Tớ cũng là hội phó mà, tớ...

- Không cần đâu, cậu cứ về trước.- Nguyên Kỳ không thèm quay đầu nhìn, chỉ buông một câu lạnh lùng rồi nhanh rời đi.

Thật ra, anh chỉ lo giờ này đã hết xe bus, không có ai đưa Hải Lam về, nên anh cảm thấy không yên tâm, muốn nhanh quay trở lại. Tư Viện nhìn theo bóng Nguyên Kỳ mà chưng hửng, hình như cô đã đi sai một bước.

Hải Lam bắt ghế cao, gắng sức đặt cái thùng lên kệ. Cái thùng giấy đó cùng một số thứ lặt vặt bên trong mặc dù không nặng lắm, nhưng khi ngược lên cao quá lâu, đầu Hải Lam hay bị choáng váng. Đặt xong chiếc thùng nằm yên vị trên kệ, thì cũng là lúc Hải Lam không còn giữ vững thăng bằng trên chiếc ghế đó. Chiếc ghế ngã ra, nằm dài trên mặt đất, còn Hải Lam thì may thay được ai đó đỡ lấy.

- Ách, phó tổng?- Hải Lam vô cùng ngạc nhiên.- Sao anh lại đến đây?

- Vậy sao giờ này em còn ở đây?- Đỡ lấy Hải Lam trong tay, Hạo Thiên nheo mắt nhìn cô nàng đang nằm gọn trong lòng mình.- Gọi điện thoại cho em cũng không nghe máy.

- Điện thoại... điện thoại tôi để trong túi xách, không có mang theo bên người.- Nhìn thấy hoàn cảnh có vẻ như không ổn lắm, Hải Lam đỏ mặt ấp úng.- Anh... anh có thể buông tôi ra được không?

Hạo Thiên không nói gì, nhẹ nhàng đặt cô xuống, vừa lúc đó Nguyên Kỳ cũng vừa chạy tới:

- Tiểu Lam, em không sao chứ?- Anh nắm lấy vai Hải Lam, chăm chú quan sát sắc mặt của cô.

- Em không sao.- Hải Lam khẽ cười.- Chỉ là bị xây xẩm một chút khi ngược cao quá lâu ấy mà.

- Như thế mà còn bảo là không sao. Đúng còn muốn không vững nữa.- Hạo Thiên hừ nhẹ.

Trông sắc mặt xanh xao thế kia mà lại bảo là không sao, chắc là chưa ăn uống gì mà lại làm việc quá sức. Chết tiệt, anh chỉ muốn trừng phạt kẻ nào dám dè dặt cô như thế. Hơn tuần nay đã làm cô gầy mất đi mấy kí rồi.

- Tôi không sao thật mà. Đi đứng vẫn còn bình thường đây.- Nói rồi Hải Lam thử đi qua lại mấy bước.

- Em đã ăn gì chưa?- Nguyên Kỳ vẫn nhẹ nhàng.

- Em cũng không thấy đói.- Hải Lam cười nhe răng.

- Lúc chiều anh có đưa cho em hộp sữa, em có uống không?- Nguyên Kỳ bắt đầu lo lắng. Đúng là cô ấy kiệt sức vì làm việc nhiều mà lại chưa ăn uống gì rồi.

- Làm việc nhiều như thế, có hộp sữa làm sao đủ sức.- Hạo Thiên đứng khoanh tay lại, nét mặt lạnh lùng lên tiếng.

Hải Lam quay sang ném cho Hạo Thiên một nhìn thật sắc, rồi sau lại mỉm cười nói với Nguyên Kỳ rất thật tình rằng cô đã để hộp sữa ở đó, nhưng chỉ thoáng chốc quay qua quay lại thì nó đã biến mất tiêu. Giọng nói cô bày tỏ vẻ ái ngại vì đã có lỗi với thành ý của anh.

- Anh đưa em đi ăn rồi về, giờ này cũng đã hết xe bus.

Nguyên Kỳ nắm tay Hải Lam, định dẫn cô đi. Nhưng Hạo Thiên đã nhanh chóng nắm vai cô lại, và quay sang nói với Nguyên Kỳ:

- Cậu định đưa cô ấy về bằng xe máy sao? Trong người cô ấy đã không khỏe rồi. Tôi sẽ lái xe đưa cô ấy về tận nhà.

Nói rồi, Hạo Thiên nhanh chóng nhắc bổng Hải Lam lên và đi thẳng ra khỏi nhà kho. Nguyên Kỳ đứng ngẩn ra, nhìn người đàn ông kia đem cô đi. Mà hẳn ta nói cũng có phần đúng, đi xe hơi sẽ tránh được gió và sương đêm hơn xe máy. Dù hẳn ta nói có lý, nhưng anh có một chút không cam tâm. Những tưởng sẽ nhẹ nhàng tiếp cận cô, nhẹ nhàng đi vào lòng cô. Nhưng xem ra bây giờ thật không thể như thế được nữa rồi, nếu cứ chậm chậm từng bước như thế có khi anh sẽ để cô rơi vào tay người khác mất.

- Anh buông ra, buông tôi ra. Cho tôi xuống đi.- Hải Lam vùng vẫy. Ban đầu khi anh ẵm cô, cô đã quá bất ngờ, nhưng sau đó hình dung lại tình huống mới thấy xấu hổ cỡ nào.

- Em yên nào. Sức đứng vững còn không có nữa, vậy mà còn quấy.

- Ai bảo anh tôi không còn sức. Tôi...

Mặc cho Hải Lam có nói gì, thì Hạo Thiên cũng im lặng ôm cô ra xe. Sau khi đặt cô vào trong xe, anh cẩn thận thắt dây an toàn cho cô. Đây là lần thứ ba trong một buổi tối cô và anh gần nhau đến như vậy. Cô cảm thấy có chút xấu hổ, chút ngượng ngùng, vẫn muốn lên tiếng mắng anh vài câu, nhưng thực chất trong người vẫn còn mệt.

- Em muốn ăn gì?

- Tôi muốn về nhà.- Cô bướng bỉnh.

Anh bỏ qua lời nói của cô, lại hỏi tiếp:

- Ăn cháo không?

- Tôi không thích cháo.- Cô phụng phịu.

- Đang mệt ăn cháo không phải rất tốt sao?

- Dù có bệnh nằm viện tôi cũng không thích ăn cháo, tôi muốn ăn bánh canh.

- Được, chúng ta đi ăn bánh canh.

Mới nói chuyện được vài câu là Hải Lam đã bắt đầu thiu thiu ngủ. Hạo Thiên nhìn cô gái bề ngoài trông có vẻ yếu đuối nhưng lại rất bướng bỉnh này miệng bất giác kéo thành nụ cười. Anh đỡ nhẹ đầu cô dựa sang vai mình, rồi nhanh chóng tìm một nơi gần nhất có thể đậu xe để dừng lại. Trông cô ngủ ngon lành nhìn thật thánh thiện, thật đáng yêu. Làn da trắng hồng mịn màng, đôi môi trái tim đỏ mọng, hàng mi cong cong, cả người mềm mại tựa vào anh còn thoảng hương thơm mát dịu. Cô đang ngủ rất say, làm cho người ngắm nhìn tự dưng chẳng muốn động đậy để đánh thức cô tí nào. Hạo Thiên vịn nhỏ bốt điều hòa trong xe, một tay ôm lấy cô, tay còn lại lấy điện thoại ra và gọi đi.

Trợ lý Trương vừa nhận được điện thoại đã nhanh chóng ra ngoài làm việc giúp cho cậu chủ. Mười lăm phút sau, bánh canh được đựng trong hộp giữ nóng, còn có thêm chén súp hoa, muỗng súp hoa đều đã được mang đến.

- Thiếu gia, còn gì dặn dò?- Trợ lý Trương cung kính.

- Được rồi, anh về đi.

Vốn còn định hỏi thêm, nhưng ông đã nhận ra cậu chủ không còn để ý đến mình nữa rồi. Cậu chủ bây giờ chỉ chăm chú nhìn ngắm cô gái bên cạnh, đang tựa vào vai cậu ngủ say, nét mặt có phần thanh thản, ánh mắt ánh lên niềm vui. Vì vậy nên ông cũng không dám hỏi thêm nữa mà kính cẩn đi về.

- A, tôi ngủ quên mất. Xin lỗi anh.- Hải Lam giật mình thức giấc.- Máy giờ rồi?

- Mười giờ.- Hạo Thiên điềm tĩnh.

- AAAAAAAAAAAAA, chết rồi, sao anh không gọi tôi dậy. Bây giờ làm sao đây? Giờ này mà vác mặt về nhà thì ba mẹ tôi chỉ có nước bị mắng té tát.

- Có chuyện như vậy nữa sao?- Hạo Thiên tò mò.

- Sao không?- Hải Lam tựa như muốn khóc.- Tôi không được phép ở ngoài quá mười giờ. Với lại đi lâu như thế mà không gọi điện thoại, chắc ba mẹ cũng lo lắng lắm.

Mẹ cô vốn là người hay lo lắng, và cũng khá nóng tính. Ba cô lại hơi nguyên tắc. Cô đi lâu như thế mà không báo gì chắc chắn làm cả nhà lo lắng, chưa kể nếu giờ này vác mặt về nhà càng làm cho họ thêm tức giận. Nhưng dù gì cũng phải về nhà ngay bây giờ. Hải Lam nghĩ nhanh rồi nói với Hạo Thiên:

- Anh cho tôi về nhà, nhanh nhanh.

Hạo Thiên quan sát thấy cô gái nhỏ ngồi bên cạnh đang rất bồn chồn, đôi mắt đỏ đỏ, hơi ươn ướt thì trong lòng khá ngạc nhiên. Cô sợ ba mẹ đến vậy sao? Gia đình này chắc hẳn là dạy con rất nghiêm khắc. Nhưng nhìn bộ dáng cô như thế này là lần đầu tiên anh thấy, trông có vẻ hiền lành và ôn nhu hơn lúc bình thường, giống như con thỏ con sắp bị bắt nạt đến nơi.

- Nếu anh không đi tôi sẽ xuống gọi taxi.

Hải Lam gấp gáp mở cửa định bước xuống xe thì bàn tay của Hạo Thiên đã kịp nắm giữ cô lại.

- Anh có gì thì để khi khác nói được không? Tôi thực sự phải về nhà gấp. Phiền anh buông tay ra.

Cũng là lần đầu tiên, cô dùng giọng nói nhỏ nhẹ này để năn nỉ anh. Anh bất giác trong lòng dấy lên cảm giác thú vị, cô gái này thì ra lại có nhiều vẻ mặt đáng yêu đến như vậy. Anh mỉm cười nói:

- Bánh canh em còn chưa ăn.

- Vậy tôi có thể đem về nhà ăn cũng được. Anh mau đưa đây.

- Em nghĩ cũng nhanh thật.- Anh nhếch miệng cười.

- Anh còn cười.- Hải Lam tức giận. Dám trêu đùa với cô sao.

Hạo Thiên bây giờ ngừng cười:

- Đùa em một chút.- Giọng nói rất điềm tĩnh.- Em không cần phải lo lắng như vậy. Tôi đã sắp xếp mọi việc ổn thỏa rồi, em sẽ không bị mắng đâu.

- Ý anh là sao?- Hải Lam cảm thấy có chút khó hiểu.- Sắp xếp? Là sắp xếp như thế nào?

Thì ra trong lúc cô ngủ, anh đã gọi điện thoại cho thầy Lý, bảo ông ta gọi về nhà xin phép cho cô về nhà trễ. Anh thấy cô ngủ say, không biết khi nào dậy, cũng không muốn đánh thức cô, nên anh sắp xếp trước để khi tỉnh dậy cô không phải lo lắng.

- Anh...- Hải Lam muốn nói, nhưng tự nhiên không nói nên lời, cũng không biết nói gì.

- Muốn cảm ơn tôi sao?- Hạo Thiên trở nên lém lỉnh nở một nụ cười.

- Anh thật là. Chẳng lẽ anh muốn được báo đáp sao?

- Dĩ nhiên.- Anh lại cười.

Cô gái này nhanh miệng thật. Anh còn chưa ra yêu cầu hay đòi hỏi báo đáp mà cô đã lên tiếng trước như vậy thì anh cũng đành đáp ứng. Tiểu Lam ah tiểu Lam, lần này cũng lại do em tự chui đầu vào rọ thoi. Suy nghĩ đó làm Hạo Thiên tự nhiên mỉm cười một mình. Hải Lam nhìn thấy nụ cười của Hạo Thiên có một chút cảm giác bất an, liền nói thêm vài câu đề phòng:

- Nói trước, tôi sẽ không chấp nhận những chuyện làm đồi bại, phi pháp, phi nghĩa đâu nha.

- Em nghĩ tôi là người như vậy sao?- Hạo Thiên tủm tỉm.- Hay là do em suy nghĩ bậy bạ rồi đem ý nghĩ đó gán cho tôi, cái này người ta gọi là suy bụng ta rồi bụng người đó, cô bé.

- Gì chứ? Tôi làm gì có suy nghĩ gì.- Cô cong môi lên cãi lại.- Chỉ tại anh là con người bí ẩn và khó hiểu, cho nên tôi phải đề phòng trước.

- Được rồi, em ăn đi, tôi sẽ từ từ nói.- Hạo Thiên đổ bánh canh từ hộp giữ ấm ra chén, và đưa cho Hải Lam.

Hải Lam cầm chén, còn do dự. Hạo Thiên nhanh chóng đoán được suy nghĩ của cô, liền cười nói:

- Yên tâm, không có bỏ gì trong đó đâu. Nếu tôi muốn làm gì em thì khi em ngủ đã có chuyện xảy ra rồi.

Hải Lam suy nghĩ một chút cũng thấy đúng, dù gì cái bụng cũng đang biểu tình nên cô cũng quyết định ăn luôn. Hạo Thiên nhìn thấy cô gái trở nên dễ bảo và ngồi ăn thật ngon thì cũng không khỏi mỉm cười và chăm chú nhìn ngắm.

- Anh không ăn sao?

- Không, tôi mua cho em. Em cứ ăn đi.

Hải Lam gật gù.

- Anh nhanh chóng nói chuyện muốn báo đáp gì luôn đi. Tôi không thích mắc nợ ai hết á.- Hải Lam ngừng giây lát rồi nói tiếp.- Giờ tôi đếm từ một đến mười, nếu anh không nói, coi như anh không cần báo đáp. Thế nhé!

Hạo Thiên trừng mắt nhìn Hải Lam, trong khi cô thì không thèm nhìn anh mà bắt đầu đếm luôn. Ban đầu anh có chút bất ngờ, nhưng mau chóng lấy lại bình tĩnh và nói:

- Em phải thay đổi cách xưng hô với tôi, giọng điệu cũng phải dịu dàng một chút, không được tắt điện thoại, tôi gọi đến phải nghe máy ngay, tôi nhắn tin phải trả lời liền.

Anh nói liền một hơi. Thật ra, anh rất muốn nói cô hãy chấp nhận làm bạn gái của anh, nhưng như vậy có vẻ miễn cưỡng, anh sẽ khiến cho cô đồng ý trong vui vẻ, trong tự nguyện, chứ không phải là đáp ứng điều kiện như thế này. Nhưng không sao, trước mắt cứ như thế, việc kia cũng sẽ nhanh thôi.

Cô đếm xong, anh cũng đã nói xong. Hải Lam nhìn Hạo Thiên nói:

- Được rồi, nếu bây giờ tôi về nhà mà không bị mắng, tôi sẽ đồng ý với những yêu cầu đó của anh.

Hạo Thiên lại mỉm cười. Có việc gì anh đã kiên quyết làm mà lại không thành công chứ. Dù gì nếu công việc bận rộn, anh ít nhất có thể thường xuyên nói chuyện và nắm được tình hình của cô qua điện thoại.

9. Chương 9

Sáng hôm sau, Phương Cát đến đón cô đi học. Hôm nay, hai cô bạn có giờ học cùng nhau. Với lại, hôm qua có xảy ra một số chuyện, nên Hải Lam gọi cho Phương Cát hẹn cả hai cùng đến sớm để có thể thêm chút thời gian tâm sự với nhau.

- Hôm nay không phải có hẹn với cậu thì tớ đã ở nhà nghỉ cho khỏe rồi.- Hải Lam mệt mỏi nằm dài trên bàn.

Phương Cát gật gù:

- Cũng phải. Cậu đã vất vả rồi. Chuyện hôm qua quả thật rất ly kỳ.

- Ly kỳ cái đầu cậu.- Hải Lam tựa chiếc cằm trên nắm tay cuộn tròn đặt trên bàn, tay kia giờ ra khẽ véo má Phương Cát cảnh cáo.

Phương Cát không kịp tránh né, lấy tay xoa xoa một bên má, uất ức nhìn Hải Lam:

- Tớ cũng chỉ là lo cho cậu thôi. Cậu nói xem...

- Hải Lam!

Phương Cát chưa nói dứt lời thì đã có tiếng gọi đằng sau lưng. Giọng nói này vừa quen vừa sợ. Tiếng bước chân đến càng gần hơn.

- Rốt cuộc em và phó tổng kia là mối quan hệ gì?

- Thầy Lý!- Cả hai cô bạn đều rất ngạc nhiên.

Phương Cát bày ra bộ mặt vui vẻ, giả lả:

- Thầy Lý đến trường sớm thế ăh!

Thầy Lý không thèm đáp trả, chỉ nhìn sang Hải Lam với cặp mắt nghi ngờ đáng sợ. Hải Lam có một chút ớn lạnh, nhưng vẫn cố gắng đưa ra đáp án cho thầy Lý:

- Thầy đừng hiểu lầm. Em và phó tổng Lâm thật chẳng có quan hệ gì hết ăh.

- Đừng có gạt tôi. Trước giờ hần nào có quan tâm đến Thánh Văn như thế. Đạo này lại thường xuyên đến, còn rất chiều cố em nữa. Tối qua, hần đã dựng tôi dậy chỉ để bảo tôi gọi điện về nhà xin phép cho em về trễ. Làm tôi phải nói chuyện rất lâu để giải thích với mẹ em, rồi còn phải khen ngợi em hết lời nữa. Thật là bực mình chết đi mà, mất cả giấc ngủ ngon.

Hèn gì hôm qua về mẹ không có nói gì hết, chỉ hỏi thăm công việc trường lớp có vất vả hay không mà thôi. Nhưng thấy bộ mặt hiện giờ của thầy Lý khá tức giận, trông cũng rất buồn cười, không phải dễ dàng chứng kiến được thầy như thế đâu nha. Cô khẽ lấy tay giấu đi nụ cười. Nhưng rồi nghĩ lại, cô cũng cố gắng gượng lấy và đưa ra lời xin lỗi nhằm xoa dịu thầy một chút.

- E hèm.- Thầy Lý khẽ hắng giọng.- Những gì nãy giờ tôi nói, không được kể lại với phó tổng Lâm đó.

- Thầy yên tâm, sẽ không có chuyện đó. Em và anh ta không thân thiết đến vậy đâu ăh.

Nhìn vẻ mặt của Hải Lam, thầy Lý cũng yên tâm một chút. Sau khi ông ta bỏ đi xa hần thì Phương Cát mới quay lại nói với Hải Lam:

- Xem ra, tên giám đốc Lâm đó không phải tay vừa. Tiểu Lam, tớ hỏi thật, cậu có chút cảm tình gì với anh ta không?

- Tớ... cũng không biết nữa. Chỉ cảm thấy anh ta rất khó hiểu, rất bí ẩn. Mà giao du với người trong giới thượng lưu, có cảm giác gì đó không an toàn.

- Cũng đúng.- Phương Cát chống cằm suy ngẫm.- Nhưng nếu muốn, cậu có thể tìm hiểu, hoặc hỏi thẳng anh ta mà. Nếu anh ta thực sự thích cậu, tự dưng sẽ đáp ứng trả lời cậu, không biết chừng, anh ta còn tự kể cho cậu nghe chuyện của anh ta nữa đấy chứ.

Hải Lam xua tay:

- Giờ tớ chỉ muốn tránh xa chuyện này một chút.

Phương Cát thông cảm cho Hải Lam, nên cũng không hỏi nữa, chỉ nhẹ nhàng đẩy phần thức ăn về phía cô bạn:

- Thôi, đừng nghĩ tới nữa. Ăn chút đi rồi còn vào lớp.

.

Đang học thì Nguyên Kỳ nhắn tin, hỏi Hải Lam sau giờ học có rảnh không, giúp anh đi chọn mua một thứ. Hải Lam nghĩ đến những chuyện xảy ra, mình còn chưa đi xin lỗi Nguyên Kỳ thì lấy làm áy náy, nên đồng ý giúp anh ngay.

- Chúng ta đi ăn trưa trước nhé!- Nguyên Kỳ mỉm cười đề nghị.

- Vậy cũng được, nhưng là để em mời.- Hải Lam nhanh chóng đáp lời.- Dù gì lần trước em còn chưa tạ lỗi.

Nguyễn Kỳ cười dịu dàng, xoa đầu Hải Lam:

- Tại sao phải tạ lỗi, đâu phải lỗi của em, cô bé ngốc!

Hải Lam cũng không biết giải thích sao, chỉ ngược lên nhìn Nguyễn Kỳ và nói:

- Nhưng anh để em mời nha, vậy thì em mới đỡ thấy ngại.

- Được rồi, chiều ý em. Nhưng sau này đối với anh, em không được phép ngại nữa.

Hôm nay Nguyễn Kỳ không đi xe mà đi bằng taxi, Hải Lam khá thắc mắc rất muốn hỏi, nhưng suy nghĩ rồi lại thôi. Có thể là xe anh ấy bị hư cần sửa chữa, hay là đã đem đi bảo dưỡng, bảo trì gì đấy. Cả việc này cũng hỏi thì chẳng phải thể hiện sự quan tâm quá hay sao. Nghĩ vậy nên cô cũng không hỏi làm gì. Hai người đi ăn ở một quán ăn bình dân cũng khá sạch sẽ. Sau khi ăn uống no nê, họ lại bắt taxi đi tiếp.

- Àh, anh định nhờ em chọn giúp thứ gì vậy?- Hải Lam nhớ ra vấn đề chính nên đã nhanh chóng hỏi Nguyễn Kỳ.

Nguyễn Kỳ cũng không vội vã, chỉ nhẹ nhàng cười, tỏ ra một chút bí ẩn:

- Tới nơi rồi em sẽ biết.

Anh chỉ cười tủm tỉm như thế suốt quãng đường đi làm Hải Lam khá tò mò nhưng lại không tiện hỏi.

.

Chiếc taxi dừng lại ngay một cửa hàng xe hơi rất lớn. Hải Lam còn chưa hết ngạc nhiên thì Nguyễn Kỳ đã nhanh chóng kéo cô ra khỏi taxi và hướng đi vào trong sảnh của cửa hàng xe. Người chào hàng vui vẻ ra đón tiếp:

- Xin chào, anh chị định mua xe ạh. Cửa hàng của chúng tôi có rất nhiều loại xe chất lượng tốt, kiểu dáng của rất thời trang, mời hai anh chị xem qua một lượt.

Hải Lam có chút choáng ngợp trước sự trưng bày của cửa hàng này. Vô vàn những chiếc xe với nhiều mẫu mã, kiểu dáng làm cô chóa cả mắt.

- Nhìn hai anh chị thật đẹp đôi.- Người chào hàng nở nụ cười vui vẻ và nói tiếp.- Chắc là hai người vừa mới cưới đúng không?

- Không phải vậy đâu.

Hải Lam vội xua tay, chưa kịp giải thích thêm thì Nguyễn Kỳ đã chen vào:

- Em thấy nên mua Audi hay là BMW? Anh thấy hai dòng này rất là thời trang.

- Đúng là anh chàng đẹp trai này rất có mắt nhìn nha.- Người bán hàng chen vào.

- Anh có thể để cho cô ấy suy nghĩ một chút được không?- Nguyễn Kỳ mỉm cười lịch sự đề nghị.

Rồi anh quay sang Hải Lam, chờ đợi cô. Hải Lam vẫn chưa hết ngại ngùng, nhưng vì trước mặt cô có đến hai người đang chờ đợi cô trả lời, nên cô cũng cố gắng đáp:

- Trước giờ em rất thích BMW. Nhưng người mua là anh, em nghĩ vẫn là chọn cái anh thích đi.

Nguyễn Kỳ mỉm cười, lại xoa đầu cô:

- Được rồi, tốt lắm.- Rồi anh quay sang người bán hàng.- Vậy tôi sẽ lấy chiếc BMW màu xanh đậm kia.

Người bán hàng mỉm cười:

- Vâng, hai anh chị thật biết lựa chọn nha. Mời hai người đi theo tôi làm thủ tục.

Nguyễn Kỳ đi đầu bước theo. Từ lúc bước vào cổng đến giờ, Nguyễn Kỳ vẫn rất ư là bình thản, còn Hải Lam thì ngược lại, cô luôn im lặng, trong lòng thì lại có biết bao nhiêu điều thắc mắc, ngạc nhiên.

Sau khi làm xong xuôi thủ tục và lấy xe đi, Hải Lam vẫn chưa nói được lời nào, còn Nguyên Kỳ thì vui vẻ:

- Em được vinh dự là người đầu tiên được ngồi trên chiếc xe mới của anh đó nha.

Thì ra hôm nay anh không đi xe đến trường là có lý do, anh đưa cô đi bằng taxi cũng có lý do. Cuối cùng cũng đều là vì để lái chiếc xe này về.

Hải Lam không chịu được, nên đã mở lời:

- Anh... sao anh lại quyết định mua xe vậy?

- Àh.- Nguyên Kỳ mỉm cười, cuối cùng cô cũng đã chịu mở miệng hỏi anh.- Anh mua xe để có thể đưa bạn gái đi và về, nhất là khi trời nắng gắt, hay mưa giông, bão tố, hoặc khi cô ấy đang mệt hay bị bệnh, đi xe hơi không phải tốt hơn sao?

Nguyên Kỳ vốn dĩ trước giờ đều không trước giờ đều không có đưa đòi hay thích khoe mẽ gì cả, anh sống rất giản dị, cái gì cần xài mới xài, nhưng đã xài rồi thì phải xài cho đáng. Lời nói của anh đầy ẩn ý như vậy, không biết người con gái ngồi bên cạnh có thể hiểu ra hay không.

.

Tối đó, Phương Cát gọi điện thoại cho Hải Lam báo với cô rằng không phải như vẻ ngoài bình dị, thật ra, Nguyên Kỳ là một tên có rất nhiều tiền. Hắn có nhiều tiền như vậy là nhờ chơi chứng khoán, chứ công việc là thêm cũng chỉ là phụ thôi. Hải Lam rất ngạc nhiên, muốn xác định mức độ chính xác của nguồn tin. Phương Cát mới bảo rằng chính là do Tuấn Văn tiết lộ. Anh ta là bạn khá thân của Nguyên Kỳ, dĩ nhiên là cũng biết rõ Nguyên Kỳ hơn hai cô.

- Hèn gì.- Hải Lam ở đầu dây bên kia mới ngỡ ngợ ra.- Anh Nguyên Kỳ mới vừa mua xe hơi.

- Gì? Mua xe hơi sao?- Đầu dây bên kia Phương Cát hét lên một tiếng, làm Hải Lam phải giơ điện thoại ra xa để tránh tổn hại đến màn nhĩ.

- Uh, chiếc BMW màu xanh đậm.- Hải Lam nói khẽ.

- Ách, không phải cái mà cậu mơ ước sao?

Hải Lam khẽ thở dài. Phương Cát lại nói tiếp:

- Chuyện này càng ngày càng lạ nha. Nếu như anh Nguyên Kỳ không thích cậu, thì cậu nói xem anh ấy có cần để ý đến vậy không.

- Cũng không hẳn. Không phải cả trường đều nói chị Tư Viện với anh Nguyên Kỳ là một đôi sao.

- Đó là người ta nói, chứ anh Nguyên Kỳ đâu có nói. Dù gì cũng sẽ đến lúc cần đối mặt thôi. Đừng nói tớ không nhắc cậu, bên cạnh cậu còn có cái tên họ Lâm kia nha.

- Tiểu Cát ah, đừng nói vấn đề này nữa. Tớ đau đầu lắm.

- Cậu sẽ còn đau đầu dài dài. Mà nè, hay là cậu thích cái tên Lâm Hạo Thiên kia rồi?

Ách, nói mới nhớ nha, sáng giờ hắn ta có nhắn tin và gọi điện thoại cho cô nhưng cô không tiện trả lời, cũng quên nhắn tin lại. Kiểu này khó sống với hắn, không biết hắn có nổi giận gì không. Muốn tránh hắn một chút mà hắn ta cũng không để cho cô yên.

- Tiểu Lam, tiểu Lam, còn nghe máy không ah

-- Uh còn.- Tiếng gọi của Phương Cát kéo cô thoát khỏi mơ suy nghĩ bẽ bộn.

- Sao không trả lời, hay là thích hắn thật rồi đấy?

- Không, không có đâu. Thôi mai nói chuyện nha, tớ bận chút việc.

Cúp máy, Hải Lam bắt đầu suy nghĩ vẩn vơ. Rồi sau đó ngủ quên lúc nào không hay biết.

Trong một căn phòng lớn, sang trọng như phòng vip của khách sạn năm sao, một thanh niên đang ngồi trước màn hình vi tính với một đồng tài liệu bên cạnh. Gương mặt tuấn mỹ, ánh mắt thâm trầm, chăm chú, đôi chân mày nhíu lại, đầu óc hết sức tập trung để giải quyết cho xong đồng công việc.

Tập đoàn Lâm thị là một trong những tập đoàn lớn và có uy tín hàng đầu cả nước, họ kinh doanh rất đa ngành, đa dạng mặt hàng, và cũng đã có các chi nhánh ở nước ngoài cách đây vài năm. Bây giờ muốn để các chi nhánh đó lớn mạnh hơn nữa, thì không khỏi đối đầu cạnh tranh với các tập đoàn, công ty nội địa ở các nước đó.

Xem xong hết các tài liệu, chàng thanh niên đặt bút ký vào đó, cuối cùng nhấn gửi một bản email gì đó đi. Công việc rất cuộc trên cơ bản cũng đã hoàn thành. Anh dùng tay xoa nhẹ nhẹ vào hai bên thái dương, mấy ngày nay công việc thật nhiều, quả thật căng thẳng, nhưng anh cố gắng gấp rút hoàn thành công việc là có một lý do khác. Nghĩ đến đây, bất giác khuôn mặt của Hải Lam lại hiện ra trước mắt. Cứ rảnh rang một chút là lại nhớ đến cô ấy. Hạo Thiên cầm chiếc điện thoại lên và kiểm tra. Không có một tin nhắn và một cú điện thoại nào từ số mà anh trông đợi. Được lắm Dương Hải Lam, em chờ xem anh sẽ phạt em như thế nào.

10. Chương 10

Ngày lễ kỷ niệm trường cũng đã đến. Mới sáng sớm mà trường Thánh Văn đã tấp nập, rộn ràng. Băng rôn chào mừng kỷ niệm năm mươi lăm năm thành lập trường cũng đã được treo trước cổng lớn, đội tiếp viên của trường mặc trang phục váy đen, áo trắng, cổ áo thắt nơ, tóc búi cao, đứng dọc từ cổng vào đến hội trường, vừa để chào mừng, vừa để hướng dẫn các khách mời vào địa điểm và giúp đỡ họ khi được yêu cầu. Bong bóng từng chùm đủ màu sắc được treo khắp nơi. Còn ở trong hội trường, đèn đuốc đã được thắp sáng choang, sân khấu chính rực rỡ, nổi bật các dòng chữ treo trên đó, mấy chiếu, âm thanh, dàn nhạc đã được chuẩn bị sẵn sàng từ trước. Khách đến dần dần, và lấp đầy hội trường.

Hội trường của Thánh Văn được biết đến như một trong những hội trường có sức chứa lớn, khoảng 1000 người. Hàng đầu là dành cho khách mời danh dự, các đơn vị tài trợ, lãnh đạo của tỉnh, thành phố, ban giám hiệu nhà trường, và các trường có mối quan hệ. Hàng ghế tiếp theo là dành cho các giáo viên của nhà trường. Hàng thứ ba là dành cho ban lãnh đạo của hội sinh viên, các trưởng nhóm, trưởng câu lạc bộ. Còn lại là phân chia khu vực dành cho các lớp, các khoa. Ngoài sinh viên năm nhất chỉ chọn ra một số đại diện tham gia, còn lại, sinh viên năm hai, năm ba, năm tư đều được mời đi dự.

Lâm thị là một tập đoàn lớn, hơn nữa, còn là nhà tài trợ chính cho Thánh Văn, nên khi Lâm Hạo Thiên tới, mọi người đều tích cực chào hỏi, bắt tay và đón tiếp rất nồng hậu. Chàng thanh niên cũng nở một nụ cười ngượng ngùng đáp lễ, nhưng ánh mắt thì lại kín đáo nhìn xung quanh tìm kiếm một dáng người. Từ lúc vào đến hội trường này anh không hề thấy cô, chẳng biết là do công việc bận rộn hay là do cô cố tình trốn anh nữa. Khi Hạo Thiên yên vị vào chỗ, thì cũng chính là lúc buổi lễ bắt đầu.

Lịch sử của trường được phát trên máy chiếu cho mọi người theo dõi, bài đọc của hiệu trưởng để tuyên bố lý do cũng rất ngắn gọn, thêm vào đó cũng không quên cảm ơn những người đã giúp đỡ, gây dựng nên Thánh Văn, và lời cảm ơn sâu sắc nhất dĩ nhiên là gửi đến tập đoàn Lâm thị. Hạo Thiên vẫn lạnh lùng ngồi đó, không nói gì. Hải Lam thì nghe đến Lâm thị, rồi còn nhìn thấy ánh sáng chiếu vào bóng người cao to ngồi ở hàng đầu thì bất giác dự đoán sắp có việc gì đó không hay xảy ra làm cô hơi thụt người lại, dựa sâu vào trong ghế không dám nhìn nữa. Các tiết mục biểu diễn đã được chuẩn bị khá công phu và tập luyện cũng khá kỹ lưỡng, làm ai cũng chăm chú theo dõi. Chỉ riêng Lâm Hạo Thiên là cảm thấy nhàm chán. Anh đến

đây đâu phải để ngồi không như thế này, thật là không có mục đích. Anh định đứng dậy bước ra ngoài thì nghe có tiếng hiệu trưởng nói rất nhẹ:

- Có thể phiền phó tổng Lâm nán lại một chút để trao học bổng cho các sinh viên và kinh phí tài trợ cho trường được không?
- Tôi thấy không khỏe, việc này cứ để trợ lý Trương làm thay.

Thật may là hôm nay có trợ lý Trương đi cùng, nên khi cảm thấy ngồi một chỗ nhàm chán, thì có thể đứng dậy bỏ đi, để anh ta làm nốt những việc còn lại. Thấy Hạo Thiên nói như vậy hiệu trưởng cũng không dám giữ lại, dù gì người ta cũng là phó tổng giám đốc của tập đoàn lớn, đến dự cũng là vinh hạnh lắm rồi. Để người trợ lý phó tổng trao học bổng và kinh phí tài trợ cũng đã là quá tốt.

Nói rồi Hạo Thiên một tay bỏ vào túi quần, lạnh lùng quay đi, khi đi qua hàng ghế thứ tư, anh chợt dừng lại một chút. Phát hiện có dáng người quen thuộc đang ngồi đó, ánh mắt sắc lạnh của anh nhắm thẳng vào cô. Hải Lam sợ hãi quay đi, không dám nhìn lại lần nào. Sau vài giây, Hạo Thiên lại tiếp tục bước đi, hướng ra phía ngoài, bước chân có vẻ mạnh và giận dữ hơn.

.

Hải Lam vừa thở phào nhẹ nhõm thì đã nhanh chóng nhận được tin nhắn. Hắn bảo cô ra đài phun nước gặp hắn ngay lập tức, sau ba mươi giây mà không thấy cô, hắn trực tiếp bảo người lái cô ra. Hải Lam không chần chừ suy nghĩ thêm, vội ôm giỏ nhanh chóng ra ngoài.

.

Nguyên Kỳ này giờ vẫn chú ý đến thái độ và sắc mặt của Hải Lam có vẻ hơi khó coi một chút, rồi khi cô ngại ngần chào anh và chạy ra ngoài, anh nhìn theo bóng cô, chỉ muốn đuổi theo ngay để giữ cô lại, nhưng bản thân mình là hội trưởng hội sinh viên, anh không thể làm vậy được, huống chi, anh còn phải lên phát biểu và đọc báo cáo.

.

Anh nhìn cô thở hồng hộc, nhưng vẫn tức giận nói:

- Em muốn bị phạt thế nào đây?

Cố gắng lấy lại hơi thở bình thường, Hải Lam cong môi lên nói:

- Gì chứ? Tôi đã chạy rất nhanh, đảm bảo chưa quá ba mươi giây nha.
- Không tính chuyện đó.- Hạo Thiên quay lại đứng đối diện với Hải Lam.- Nhắn tin không trả lời, điện thoại không bắt máy, cũng không thèm gọi lại cho tôi lấy một lần, em rốt cuộc là không nhớ những gì đã hứa?

Cô hơi ngạc nhiên một chút, thì ra, anh ta giận là vì việc đó.

- Tôi... tôi xin lỗi. Nhưng cũng không phải là tôi cố ý đâu.

Mấy bữa nay hơi mệt nên có chút lười biếng. Anh gọi thì ngại bắt máy vì sợ phải nghe giọng anh, với lại thật cũng không biết nói gì. Anh nhắn tin thì vì đang đọc truyện nên cũng không có xem ngay, một lát sau thì quên. Lúc nhớ ra thì lại chần chừ, suy nghĩ không biết nhắn lại cái gì.

- Em muốn tránh mặt tôi? Em ghét tôi đến thế sao?

Hải Lam lại càng ngạc nhiên hơn vì những câu hỏi tiếp theo. Sao lúc này, nhìn ánh mắt anh có vẻ chân thành xen lẫn tia đau thương, làm cho cô tự dưng có một chút yếu mềm, một chút thương cảm. Hải Lam quay đi, không dám nhìn vào mắt anh ta thêm nữa, cô ấp úng không biết phải trả lời như thế nào.

- Em không dám nhìn thẳng vào mắt tôi.- Hạo Thiên quan sát.- Hay em sợ tôi nhận ra rằng em đã động lòng vì tôi.

Ách, cái tên này hình như đã nói trúng tâm ý của cô, làm cô bất giác đỏ mặt. Thật đáng sợ, hắn có thể nhìn ra trước cô, có thể đoán được suy nghĩ của cô nữa.

- Ai... ai thêm động lòng vì anh.- Cố gắng lấy lại bình tĩnh, cô nói.- Anh đừng có tự tin quá. Có một chút nhan sắc, một chút tiền của mà đã ngang tàn.

- Một chút?- Hạo Thiên có vẻ bức, trừng mắt nhìn cô. Anh đường đường đẹp trai như vậy, biết bao cô gái theo đuổi, tiền của, gia sản cũng không ít, vậy mà cô bảo anh chỉ có một chút.

- Uh thì thêm một chút nữa.- Cô cũng nhận biết là hẳn thật sự rất đẹp trai, lại là người thừa kế của nguyên cả tập đoàn hùng mạnh, nhưng bất quá không thêm thừa nhận trước mặt hắn.

Lần đầu tiên có người dám nói hắn như thế. Cô gái trước mặt thật là giảo hoạt, nhưng cũng thật đáng yêu, chỉ cần trừng mắt một cái là cô đã bắt đầu sợ hãi rồi, kiểu này thì cô chẳng thể nói dối anh thứ gì được đâu. Coi như tạm cho qua, anh lại hỏi tiếp vấn đề khác:

- Khi nào thì em bắt đầu thực hiện những thứ em đã hứa?

Ách, cô lại quên mất chuyện này. Hải Lam lại bắt đầu già già, nịnh nọt:

- Àh, anh cũng biết đó, vì anh mà tôi bây giờ ở trường đã trở nên rất là hot nha. Chắc anh cũng không thích bị người ta dòm ngó hay bình luận đúng không. Tôi cũng vậy đó. Cho nên chuyện này... có thể không cần tính được không?

Hạo Thiên nhú mày:

- Ý em là cho qua việc này?

- Phải phải, chính là ý đó.- Hải Lam gật đầu lia lịa.

Cái cô gái này, bây giờ còn dám lật lọng. Thật không thể chấp nhận được mà. Hạo Thiên nhanh chóng tiến đến gần cô hơn, một tay ôm eo cô, một tay giữ gáy cô và đặt vào đó một nụ hôn. Hải Lam bị bất ngờ về hành động của anh, liền muốn lui về sau, nhưng tay anh đang giữ lấy cô chặt quá, nên cả người cô dính vào anh, không thể động đậy được. Nụ hôn kéo dài, làm cô choáng ngợp cảm thấy khó thở, nên khẽ mở miệng ra để lấy chút không khí. Anh lợi dụng điểm đó, thừa cơ hội đưa lưỡi tiến sâu vào trong miệng cô mà đảo qua một lượt, đùa giỡn với lưỡi cô. Hải Lam bất ngờ, cộng thêm tức giận cô định dùng răng cắn lấy lưỡi anh thật mạnh, nhưng Hạo Thiên đã đoán được nên nhanh chóng đưa lưỡi về, làm cô mém chút nữa là bị thương lưỡi của mình. Cô oán hận trừng to hai mắt nhìn anh, còn anh thì lưu luyến ở môi cô thêm chút nữa rồi mới buông ra. Hạo Thiên cười tủm tỉm khi thấy cô gái nhỏ bị anh làm cho nổi nóng.

- Anh anh anh.- Hải Lam dùng hai tay đánh liên tục vào người anh.- Đồ háo sắc, đồ bá đạo, đồ đáng ghét!

Hạo Thiên vẫn đứng yên đó để cho cô trút giận. Sau một hồi, Hải Lam ngồi phịch xuống trên thành của đài phun nước, ôm mặt lẩm bẩm:

- Giữ gìn suốt bao nhiêu năm, vậy mà nụ hôn đầu tiên lại trở thành như thế này.

Hải Lam đôi mắt hình như có ngấn nước, ngược lên nhìn Hạo Thiên với ánh mắt thật sắc, rồi không nói thêm lời nào nữa mà nhanh chóng chạy đi.

Hạo Thiên nhìn thái độ từ nãy đến giờ của cô gái có một chút ngạc nhiên. Biểu hiện của cô quả thật là anh không thể đoán ra. Đôi mắt long lanh kia, hình như là muốn khóc. Nhưng nếu anh nghe không lầm, đây chính là nụ hôn đầu tiên của cô. Nếu vậy thì... nghĩ đến đây, anh chợt không thể che giấu được nụ cười và niềm vui đang lan tỏa. Càng ngày, anh càng muốn hiểu rõ hơn về người con gái đáng yêu này.

Phương Cát gọi điện thoại cho Hải Lam, giọng nói có chút lo lắng cho cô bạn khi gần suốt buổi lễ không thấy cô trở vào. Hải Lam tâm trạng đang rất lộn xộn nên muốn nhờ Phương Cát đưa mình về nhà. Nghe giọng nói của Hải Lam trong điện thoại có chút gì đó kỳ lạ, nên Phương Cát nhanh chóng nhận lời và bảo rằng sẽ sang chỗ cô ngay.

Nguyên Kỳ đứng sau lưng Phương Cát này giờ, vốn định chờ cô nghe điện thoại xong thì hỏi thăm Hải Lam, nhưng vô tình nghe được đó là cuộc gọi cho Hải Lam thì anh đã nhanh chóng đề nghị đưa Hải Lam về nhà.

- Anh Nguyên Kỳ, chuyện này...- Phương Cát có một chút ái ngại thay cô bạn.
- Anh mua xe cũng là vì để đưa đón tiểu Lam mà. Chắc hẳn là em có nghe qua Tuấn Văn nói, hoặc cũng có thể đoán ra.- Nguyên Kỳ mỉm cười.
- Kỳ thực, có một chút.- Phương Cát mặc dù đã nhận biết được, nhưng không ngờ Nguyên Kỳ lại thẳng thắn như thế.- Vậy tiểu Lam, nhờ anh đưa về.

Nguyên Kỳ gật đầu, rồi nhanh chóng đi tìm Hải Lam.

.

- Tiểu Lam, sao ngồi đây có một mình?
- Anh Nguyên Kỳ?- Hải Lam ngạc nhiên khi nhìn thấy Nguyên Kỳ đến, cô cứ tưởng là Phương Cát.
- Anh đến đưa em về.- Nguyên Kỳ nhẹ nhàng, ngồi xuống bên cạnh cô.
- Nhưng...
- Anh thay Phương Cát đưa em về.
- Tiểu Cát nhờ anh sao?
- Không, là anh năn nỉ cô ấy để anh làm việc này.

Không để Hải Lam hỏi thêm câu nào nữa, Nguyên Kỳ đã nhanh chóng đứng dậy, nắm tay Hải Lam và lôi cô đi.

.

Chủ nhân chiếc Ferrari vàng đứng trước cổng này giờ đã nhận thấy chiếc BMW màu xanh dương đậm chạy ngang qua, nhất là bên trong chiếc xe ấy có cô gái của anh. Định để cho cô ấy yên tĩnh một chút để bình tâm lại, nhưng không ngờ cô ấy có thể ngồi xe chàng trai khác mà đi về. Trong lòng anh lại dấy lên cơn giận. Chết tiệt, gần đây tâm trạng cứ vui buồn, tức giận thất thường như thế này, nhiều lúc thật không thể điều khiển được cảm xúc. Trước đây, anh vốn dĩ đâu có như vậy.

11. Chương 11

- Lúc này... có chuyện gì xảy ra sao?- Nguyên Kỳ nhìn thấy Hải Lam có gì đó là lạ, không nhìn được lên tiếng hỏi.
 - Dạ?- Hải Lam hơi giật mình.- Dạ không, không có gì.- Cô chối ngay lập tức, nhưng trong đầu lại hiện ra hình ảnh của cái tên họ Lâm kia, cùng nụ hôn cuồng nhiệt của hắn. Aish, chắc cô điên mất.
- Nguyên Kỳ nhìn Hải Lam như thế cũng không hỏi thêm, cô không muốn nói, anh cũng không ép cô phải nói.
- Chiều nay anh qua đón em đi cắm trại nha.
 - Dạ thôi, không cần phiền như thế đâu ạ. Em cũng không tính đi.- Hải Lam cố gắng cười cười. Hôm nay cô tâm trạng cô không ổn định, thật không muốn đi đâu hết áh.
 - Có dịp giao lưu với mọi người cũng hay mà.- Nguyên Kỳ dè dàng nói, thấy Hải Lam có chút im lặng, anh lại nói tiếp.- Hay là anh cũng không đi?
 - Ách, thế sao được, anh đừng có đùa.
 - Sao không? Còn có Tư Viện, Tuấn Văn và nhiều người khác nữa. Em cũng không đi, sao bảo anh phải đi.

- Nhưng nó là khác nhau.- Hải Lam không biết phải nói như thế nào nữa. Trước giờ Nguyên Kỳ đâu có như vậy.

- Khác như thế nào?

Không biết phải giải thích như thế nào, Hải Lam nhìn Nguyên Kỳ một lúc, rồi nói:

- Anh Nguyên Kỳ!- Khẽ hít một hơi, cô nói tiếp.- Đạo này anh có chút khác lạ.

Nguyên cười mỉm cười, cô đã nhận ra anh có điểm khác sao. Thế còn tình cảm của anh, cô có thể nhận ra không.

Thấy anh chỉ cười, Hải Lam sợ anh giận vì câu nói vừa nãy, nên nói thêm:

- Em... em không có ý gì đâu. Chỉ là... chỉ là, nếu anh không đi thì chị Tư Viện sẽ rất buồn.- Cuối cùng, cô cũng suy nghĩ được lí do mà cô cho rằng vô cùng chính đáng.- Anh đã vì chị ấy mà mua cả xe, thì đừng vì cô em gái như em mà làm chị ấy buồn. Chị ấy thực sự quan tâm anh lắm đó.

Nguyên Kỳ đột nhiên thẳng gập. Không phải chứ, thì ra là cô đang hiểu lầm mối quan hệ của anh và Tư Viện.

- Em nghe ai nói?- Nguyên Kỳ đột nhiên thay đổi thái độ, lời nói có chút giận dữ.- Là chuyện anh và Tư Viện, em nghe ai nói.

- Chẳng lẽ anh không muốn công khai sao?- Hải Lam ngây thơ nói.- Nhưng cả trường đều biết hết rồi mà. Hai người là một đôi trai tài gái sắc của Thánh Văn nha.- Cô vừa cười vừa nói.

Còn như vậy nữa. Trước giờ anh vốn không có để ý mấy chuyện này, thỉnh thoảng cũng có nghe loáng thoáng qua, nhưng đều bỏ ngoài tai, chỉ cho rằng vì bọn họ hợp tác rất tốt trong các công tác của trường. Lúc trước, cũng có vài người gán ghép, nhưng anh lại không để ý, cứ nghĩ bọn họ đùa cho vui. Ai dè đây là tin tức mà cả trường đều nói với nhau. Điều quan trọng nhất là cô gái mà anh yêu thích lại tin vào những lời đồn này.

- Em nghe cho rõ đây.- Anh xoay người lại, dùng hai tay nắm lấy vai cô, mắt nhìn thẳng vào cô và nói.- Anh và Tư Viện chỉ là bạn bè bình thường. Em tin anh chứ?

Hải Lam hơi bất ngờ một chút, thái độ của Nguyên Kỳ thật lạ lùng, cũng là lần đầu tiên cô thấy. Theo phản xạ có điều kiện, cô liền gật gật đầu. Sau đó, Nguyên Kỳ mới buông vai cô ra. Anh thở một hơi dài, rồi chậm rãi nói tiếp:

- Về sau nếu có chuyện gì, em cứ trực tiếp hỏi anh, không được tin vào những tin đồn kia, hiểu chưa?

Thì ra là anh ấy ngại scandal. Hải Lam mỉm cười. Cũng đúng thôi, càng nổi tiếng, người ta càng coi trọng danh tiếng và để ý đến các lời bình phẩm về mình mà.

- Em biết rồi.- Hải Lam cười híp mắt.

Nguyên Kỳ vừa tạm yên lòng một chút, thì Hải Lam đã nói tiếp:

- Mà nè, dù gì anh cũng chưa có bạn gái, sao anh không thử biến lời đồn thành hiện thực, chị Tư Viện vừa xinh đẹp, tài giỏi, lại có ý với anh nữa?

Nói nãy giờ, thì ra, cô lại nghĩ đó là do anh sợ tiếng đồn của mọi người. Bình thường Nguyên Kỳ là người rất biết giữ bình tĩnh, nhưng bây giờ tự nhiên muốn phát điên quá.

- Nhưng anh lại không thích.- Nguyên Kỳ xoay người lại, đẩy nhẹ gọng kính nhìn cô.- Em cũng chưa có bạn trai, hay là làm bạn gái anh đi.

Ách, hôm nay là ngày gì vậy trời, sao ai cũng muốn đùa giỡn với cô hết vậy. Buổi sáng đã có một Hạo Thiên làm cô tâm tình bất ổn, buổi trưa lại thêm một Nguyên Kỳ làm cho cô hết sức ngạc nhiên.

Nguyên Kỳ quan sát cũng thấy là cô gái bên cạnh đang lúng túng, khó xử thì bất giác anh lại có chút suy nghĩ. Có lẽ là do anh hơi đột ngột làm cô chưa kịp chuẩn bị tâm lý.

- Buổi chiều anh qua đón em nha.- Nguyên Kỳ lên tiếng cắt ngang mớ suy nghĩ bẽ bộn và rối rắm của cô.

- Ah, không cần đâu ạ.- Hải Lam vội trả lời ngay.- Chiều nay, tiểu Cát qua đón em là được rồi.

.

Chiếc xe cũng vừa lúc tới nhà của Hải Lam. Thật may mắn. Nếu còn ngồi lâu hơn nữa thì thực sự cũng không biết nói gì. Tình cảnh này tràn ngập sự ngại ngùng. Hải Lam khẽ cúi đầu chào Nguyên Kỳ rồi nhanh chóng bước xuống xe. Nhưng Nguyên Kỳ cũng đã nhanh chóng ra xe theo. Cô còn ngạc nhiên, chưa hiểu anh định làm gì, thì anh đã nhanh chóng gõ cửa, rồi chào hỏi mẹ cô:

- Dạ chào bác, cháu là Nguyên Kỳ, học cùng trường với Hải Lam.

- Mẹ, đây là trưởng câu lạc bộ của con, cũng là hội trưởng hội sinh viên của trường.- Hải Lam nói thêm.- Anh ấy thường giúp đỡ con rất nhiều.

- Uh, chào cháu.- Mẹ của Hải Lam khẽ quan sát chàng trai.- Cháu vào nhà uống nước.

Nguyên Kỳ lễ phép từ chối:

- Dạ cháu chỉ vào chào hỏi bác một chút, giờ cháu xin phép về cho tiểu Lam nghỉ ngơi. Lần này để tiểu Lam phải vất vả việc trường nhiều, có một phần lỗi của cháu.

- Oh, không sao đâu, cháu cứ hướng dẫn cho em nó thêm, chứ con bé nhà này thụ động lắm.

- Dạ không đâu ạ, tiểu Lam rất tích cực trong công việc. Ai cũng rất khen ngợi cô ấy.

- Vậy sao? Được thế thì tốt.- Bà mẹ vui vẻ.- Lần sau đến chơi lâu một chút, ở lại ăn cơm với gia đình bác luôn.

- Dạ, nhất định như vậy.- Nguyên Kỳ cúi đầu chào.

.

Hải Lam định đi lên phòng thì mẹ cô gọi lại:

- Bạn trai con sao?

- Không phải đâu mẹ.- Thật mệt mỏi, lại vấn đề này. Hải Lam đau đầu trả lời.

- Bây giờ mẹ không cấm con quen bạn trai nữa. Cái cậu này trông cũng có vẻ được. Nếu thích thì cứ việc tìm hiểu.

Hải Lam bây giờ đầu óc phức tạp, không muốn đối đáp nhiều nên lẳng lặng đi lên phòng.

.

- Sao giờ mới lên đây ạ

~Buổi chiều, Phương Cát đến nhà Hải Lam sớm. Nghe mẹ bảo Phương Cát đến lâu rồi, mà giờ cô mới thấy cô bạn xuất hiện ở phòng mình. Phương Cát là nhân vật thường xuyên và quen thuộc ở nhà cô, chẳng ai lạ gì, thậm chí còn được coi là thành viên trong gia đình. Đi đâu có Phương Cát là ba mẹ Hải Lam cũng thấy an tâm phần nào. Khi Phương Cát định bước lên lầu thì bị mẹ Hải Lam kéo lại hỏi chuyện. Vừa bước vào phòng, Phương Cát đã nhanh miệng kể cho Hải Lam nghe việc cô đã biết chuyện Nguyên Kỳ đến nhà, và nhất là mẹ cô đã bắt đầu quan tâm đến chuyện giữa cô và Nguyên Kỳ.

- Ách, cứ đưa về là đang quen nhau sao?

Hải Lam bó tay với mẹ cô, lúc nào cũng có ý nghĩ như vậy. Hồi cô học cấp ba, mẹ còn dặn là không được để thằng con trai nào đưa đón. Nếu có chuyện đó xảy ra, thì mẹ cô sẽ nghĩ tên đó là bạn trai cô, lúc đó sẽ biết tay. Từ trước tới giờ mà vẫn còn nghĩ như vậy, không có thay đổi sao? Nếu vậy thì cái tên Hạo Thiên kia còn đưa cô về nhiều lần hơn. Lúc này, cô bất chợt nghĩ đến hắn.

- Anh Nguyên Kỳ tốt như vậy, giỏi như vậy, lại còn đẹp trai nữa. Chắc chắn là vừa ý mẹ cậu rồi.

- Rốt cuộc là cậu đã nói những gì?

- Thành tích của anh Nguyên Kỳ, rồi sự chiếu cố của anh ấy với cậu. Còn có...- Đến đây, tự nhiên Phương Cát dừng lại một chút.

- Còn gì nữa?

- Những chuyện mình biết, đều đem kể sạch sẽ hết.

- Tiểu Cắtttttttt!- Một chiếc gối bay tới thẳng mặt Phương Cát, kèm theo giọng nói đầy âm lượng lên cao của Hải Lam.- Cậu điên àh? Muốn chết sao?

Phương Cát chụp xong chiếc gối, cười toe chạy lại gần Hải Lam:

- Bình tĩnh, dĩ nhiên là tớ còn muốn sống. Chỉ đùa cậu chút thôi.

- Hừ, dám đùa tớ. Nói trước là tâm trạng hôm nay bất ổn nha. Động vào là cắn người ráng chịu.

Phương Cát cũng khôn lanh nhận ra sắc mặt của Hải Lam, cho nên cô cố gắng xoa dịu, rồi khơi gợi để Hải Lam kể cho mình nghe chuyện gì đã xảy ra. Kỳ thực thì Hải Lam cũng đã định nói cho Phương Cát, để cô cho mình một vài lời khuyên. Trong chuyện tình cảm thì Hải Lam chả có tí kinh nghiệm nào.

- Quả thật không ngờ tiểu Lam của chúng ta lại có sức hấp dẫn như vậy ah.- Phương Cát cười cười, giả vờ vuốt vuốt cằm như mấy ông thầy phán.

- Giờ mới biết sao.- Hải Lam bĩu môi, rồi cũng nhanh chóng lấy lại nét mặt nghiêm nghị.- Nhưng chuyện này không đùa đâu.

Nhìn nét mặt của cô bạn mà Phương Cát cũng buồn cười. Bao nhiêu năm không chịu có bạn trai. Mà cũng không phải không có người theo, căn bản là tại cô cố giữ khoảng cách với người ta, riết rồi làm người ta nản. Giờ cũng đến lúc phải đổi mặt thôi.

- Bây giờ tớ có thể khẳng định, anh Nguyên Kỳ là thật sự thích cậu đó. Mà tớ nghĩ đi nghĩ lại, anh Nguyên Kỳ đúng là phù hợp với hình mẫu lý tưởng cậu đề ra còn gì. Cậu còn do dự gì nữa?

- Tớ... tớ cũng không biết nữa.- Hải Lam ấp úng, bây giờ tự nhiên cô lại cảm thấy khó nghĩ. Nguyên Kỳ gần như phù hợp với các tiêu chuẩn của cô đặt ra cho mẫu bạn trai, nhưng sao cô lại e ngại và chần chừ đến như vậy.

- Đồ ngốc, cứ mạnh dạn lên một chút. Chứ chẳng lẽ muốn ở vậy suốt đời ah?

- Cũng không phải vậy, chỉ là chưa muốn nghĩ tới.

- Vậy thì giờ mau nghĩ tới đi.- Phương Cát khuyên nhủ, cô cũng biết rằng ý nghĩ của ba mẹ đã phần nhiều tác động lên Hải Lam. Vỡ nhẹ vai cô bạn, Phương Cát nói tiếp.- Bạn của tôi, đừng trốn tránh nữa, cứ làm theo con tim mách bảo là được.

12. Chương 12

Hơn sáu giờ, hai chiếc xe lớn của Thánh Văn đều đã có mặt tại đại điểm cắm trại. Năm nay làm kỷ niệm lớn, nhà trường quyết định làm lễ buổi sáng và cắm trại ở bờ biển vào buổi tối. Đợt cắm trại này chỉ dành riêng các sinh viên năm ba, năm tư và những ban cán sự chỉ huy, trưởng phó các câu lạc bộ.

Mọi người sau khi vừa đến nơi đã nhanh chóng tập trung và bắt đầu chia nhóm làm việc, nhóm dựng lều, nhóm lo làm lửa trại, nhóm chuẩn bị thức ăn. Khoảng bảy giờ rưỡi, mọi thứ đã hoàn thành xong xuôi, tiệc buffet ngoài bãi biển được mọi người hưởng ứng nhiệt tình. Ăn uống, dọn dẹp xong đã đến chín giờ, có người vào lều nghỉ ngơi, có nhiều cặp, nhóm lại thích đi dạo bãi biển, hoặc đi vòng vòng xung quanh đó, những người còn lại cùng nhau quây quần đốt lửa trại. Năm nay, thầy Lý và cô Hà phụ trách giám sát đoàn sinh viên cắm trại. Thầy Lý thì đã lớn tuổi, nhưng cô Hà thì cũng còn khá trẻ, khoảng hai bảy, hai tám tuổi.

Một già một trẻ, một nhu một cương thay nhau quần thúc đám sinh viên quý quái này, xem ra nhà trường rất là biết cách sắp xếp.

.

Thấy chiếc Ferrari màu vàng thì Hải Lam đã biết sắp có chuyện xảy ra, vừa nghĩ thầm thì hắn ta đã tiến đến gần cô.

- Sao anh lại đến đây?

- Tôi được mời mà.- Hạo Thiên nhếch khóe miệng, sau đó nói lớn để người ở xa một chút có thể nghe thấy.- Thầy Lý!

Thầy Lý vừa thấy người liền lật đật chạy tới:

- Phó tổng Lâm, ngài cũng đến chung vui.

- Đúng! Thế, mọi người có tiếp đón không?

- Có, có chứ. Dĩ nhiên là như vậy rồi. Thánh Văn lúc nào cũng hoan nghênh cậu đến.- Thầy Lý bày ra bộ mặt nịnh nọt.

Hạo Thiên không nói gì, chỉ mỉm cười đắc ý nhìn Hải Lam. Rồi thầy Lý cũng nhanh chóng dẫn Hạo Thiên vào ngồi vòng tròn lớn. Xung quanh đám lửa, mọi người đang chơi trò chơi. Mỗi người trong vòng tròn đều có một con số, quần trò sẽ chỉ định một hành động nào đó và chọn ngẫu nhiên một cặp số bất kì để thực hiện. Trò chơi đang diễn ra rất hào hứng và sôi nổi, với sự dẫn dắt của cô Hà.

- Mời số 30 lên hát cùng số 1.

Số 1 là của thầy Lý, số 30 là của Sơn Minh. Ai chả biết thầy Lý hát được có mấy bài giọng cổ, còn Sơn Minh lại theo trào lưu rap và hip hop hiện đại. Thế là một bài giọng cổ phối âm cùng hip hop và rap đã ra đời, làm cả bọn ai cũng cười bò lăn bò càng.

- Số 11 trong vai Romeo, số 22 trong vai Juliet, diễn một đoạn tình cảm dưới ánh trăng.

Khung cảnh thật lãng mạn, có tiếng sóng biển, có ánh lửa bập bùng, có ánh trăng vàng chiếu. Nhưng Romeo là một cô gái, còn Juliet là một chàng trai. Cuộc đảo ngược vai thú vị này làm cho cả vòng tròn vỗ tay rần rần, cười nghiêng ngả.

Hải Lam và Phương Cát cũng đều cười rất sảng khoái. Cả hai cô gái xem ra đều bị trò chơi này thu hút.

- Tiếp theo, mời số 8 hôn vào má số 24.

Số 8. Số 8 là của Nguyên Kỳ. Rất nhiều cô gái ở đây ai cũng mong ước sẽ được cầm số 24. Nhưng cô gái may mắn ấy sẽ là ai? Rất nhiều con mắt đổ dồn về Tư Viện, vì hầu như cả trường ai cũng nghĩ rằng Nguyên Kỳ và Tư Viện là một cặp xứng đôi với nhau. Cũng có vài người cho rằng số 24 là Tư Viện.

- Số 8 đã lên rồi, xin cho hỏi số 24 đang ở nơi nao?- Tiếng cô Hà vẫn lãnh lút.

Phương Cát khều Hải Lam:

- Tiểu Lam, số bao nhiêu đấy?

Thấy Hải Lam còn hơi dờ ra, Phương Cát dùng tay chộp lấy mảnh giấy của Hải Lam, và rồi cô nàng thốt lên:

- Số 24!

Phương Cát nhanh nhẹn la lên, múa múa tay, chỉ theo hướng Hải Lam:

- Số 24, số 24 ở đây!

Cả vòng tròn đổ mắt nhìn về phía Hải Lam, làm cô xấu hổ không dám ngược mặt lên. Phương Cát đẩy cô bạn ra ngoài vòng tròn, và nháy mắt cổ vũ cô bạn hãy mạnh mẽ lên.

Cuối cùng Hải Lam cũng đã đi vào giữa vòng, đứng bên cạnh Nguyên Kỳ.

- Được rồi, hai em có thể bắt đầu thực hiện.- Cô Hà cười cười nhắc nhở.

Ở dưới, Phương Cát nóng lòng, nên hô lên thúc giục:

- Hôn đi, hôn đi, hôn đi!

Tuấn Văn cũng hô theo rồi không khí lan ra khắp mọi người. Chỉ có Tư Viện là sắc mặt hơi đen lại, nhưng vẫn gắng vờ tay theo một cách miễn cưỡng. Mọi người càng như vậy, Hải Lam càng bối rối. Cô khẽ đưa mắt nhìn Hạo Thiên đang ngồi kế bên thầy Lý. Ánh mắt anh hơi nheo lại, sắc mặt khó coi, làm cô bất giác cảm thấy sợ, một chút có lỗi. Nguyên Kỳ cũng không để mọi người chờ đợi quá lâu, anh mỉm cười, nhẹ nhàng xoa người lại, và đặt một nụ hôn dịu dàng vào má của cô. Tròng pháo tay hoan hô được kích lên khi nhiệm vụ vừa được hoàn thành.

.

Lúc Hải Lam trở về chỗ của mình bên cạnh Phương Cát cũng là lúc cô nhận ra Hạo Thiên đã biến mất, không còn ở chỗ ngồi nữa. Cô kín đáo nhìn xung quanh để tìm kiếm nhưng lại không thấy anh đâu.

- Cảm giác thế nào?- Phương Cát hứng thú, đánh nhẹ vào Hải Lam.

- Thế nào là sao? Tất cả là tại cậu.- Hải Lam trả đũa, đánh Phương Cát một cái.

- Gì chứ? Chưa cảm ơn thì thôi, lại còn đánh người.- Phương Cát giả vờ trách móc.- Tổ phải đến gặp anh Nguyên Kỳ để lãnh công.

- Cậu dám.- Hải Lam trừng ánh mắt sắc bén nhìn cô bạn. Khi thấy Phương Cát có vẻ im lặng, thì cô hạ giọng, nói.- Tổ đi đây một chút!

Phương Cát gọi với theo nhưng Hải Lam đã nhanh chóng đi xa.

.

- Em tìm tôi?

Tiếng nói từ phía sau lưng làm Hải Lam giật mình. Cô vội quay người lại.

- Tưởng tôi đã bỏ về sao?- Anh đứng tựa người vào chiếc Ferrari, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô. Bóng dáng cao lớn của anh in dài trên bãi cát.

Hải Lam khẽ cúi đầu, không trả lời. Thật ra, anh nói đúng, khi nhìn sang vị trí anh ngồi đột nhiên thấy trống, trong lòng cô đột nhiên dấy lên một cảm giác gì đó khó tả, dường như là bứt rứt, khó chịu. Cô lo lắng là anh sẽ tức giận mà bỏ về. Nhưng giờ đây lại khác, cảm nhận thấy người trước mặt cứ nhìn chăm chăm vào mình không dời mắt, Hải Lam thấy không thoải mái, nên xoa người lại định đi vào trong.

- Đứng lại.- Giọng nói vẫn lạnh lùng, không biểu lộ chút cảm xúc.- Chưa nói gì mà dám bỏ đi sao?

Cô quay người lại nhìn anh, mang một chút ấp úng trả lời:

- Tôi... tôi cũng... không định nói gì.

Không đủ kiên nhẫn thêm nữa với cô gái này nữa, anh nhanh chóng đi tới trước mặt cô.

- Thật là không có gì để nói?

Hải Lam trốn tránh không nhìn thẳng vào anh, đôi chân theo phản xạ thụt lùi về sau, tránh sức nóng của cơn giận lan tỏa từ anh sang mình. Hạo Thiên thấy cô như thế thì lại càng tiến lên phía trước. Khi Hải Lam không thể lùi hơn được nữa, thì Hạo Thiên rất nhanh chóng đặt hai tay lên thành xe, khóa người cô lại không để cô trốn chạy, buộc cô phải đối mặt với mình.

- Nếu không phải có cuộc gọi quan trọng cần nghe, thì tôi đã lôi em đi trước lúc chuyện đó xảy ra rồi.

Giọng anh mang hơi thở của sự thành thật, cộng một chút tiếc nuối, một chút trách móc, hờn dỗi, làm lòng cô cảm thấy bối rối.

- Chuyện đó... tôi... thực sự cũng không phải là muốn vậy đâu.- Cô vừa muốn giải thích, vừa muốn đưa mặt mình cách xa anh một chút, tránh cho tim mình đập loạn lên.

- Vậy thì tốt.- Thấy vẻ mặt cô có chút hối lỗi, cơn giận trong anh có phần giảm xuống.- Đi dạo với tôi một lát.

.

Hai người đi dạo dọc theo bờ biển. Sóng biển vẫn vỗ rì rào. Ánh trăng tròn to trên bầu trời đầy sao, in bóng hình xuống mặt nước. Gió thổi đều đều làm làn tóc cô bay bay. Cả hai im lặng đi bên nhau một lúc, không ai nói gì. Lát sau, Hải Lam lên tiếng trước:

- Anh có thích biển không?

- Không.- Anh lạnh lùng.- Nó mênh mông quá, làm cho con người cảm thấy nhỏ bé và cô đơn.

Hải Lam nhìn kỹ, ánh mắt anh có vẻ xa xăm, ẩn trong ánh mắt đó chứa đựng một sự bí ẩn, một tâm sự nào đó khó giải bày.

- Tôi thì rất thích biển. Đứng trước biển cảm giác thật thoải mái, gió và tiếng sóng biển có thể cuốn đi phiền muộn.

Hạo Thiên quay sang nhìn khuôn mặt của Hải Lam đang mỉm cười, trông cô thật sự đang hạnh phúc. Hải Lam nhìn thấy khuôn mặt vẫn còn đăm đăm của Hạo Thiên thì khẽ đắm nhẹ vào người anh và nói:

- Sao anh suốt ngày cứ mang bộ mặt buồn chán đó. Cứ dang rộng hai tay và hít thở thật sâu, mọi buồn phiền rồi sẽ qua đi.- Cô vừa nói vừa làm động tác, làm cho Hạo Thiên bất giác mỉm cười.

- Đó đó, phải cười như vậy. Àh không, phải cười tươi thêm chút nữa, như vậy sẽ đẹp trai hơn.- Hải Lam nhanh chóng chớp được khoảnh khắc này, liền trêu anh một chút.

Lúc này, ánh trăng chiếu soi lên đôi mắt, nụ cười của Hải Lam càng làm cho cô trở nên thật đẹp, một vẻ đẹp thanh thoát, dịu dàng không vướng tí bụi trần. Anh ngỡ người nhìn cô làm cô cảm thấy có chút xấu hổ nên vội quay mặt đi.

.

Cả hai tiếp tục đi bên nhau dọc theo bãi cát. Bóng dáng đôi nam nữ cao thấp in dài trên bờ cát đêm. Đi cũng lâu, hai người quyết định ngồi xuống và cùng nhìn ngắm về phía biển.

- Tôi không thích cậu ta gọi em là “tiểu Lam”.

Anh đột nhiên nói.

- Ý anh là... nói anh Nguyên Kỳ?- Hải Lam có một chút bất ngờ.- Nhưng tại sao?

- Tôi chỉ muốn một mình tôi được phép gọi như thế thôi.- Anh nghiêm túc, mang một chút trách móc.- Em lại còn xưng hô “anh em” với người ta ngọt ngào như vậy?

- Anh thật buồn cười. Chúng tôi biết nhau cũng gần hai năm rồi, tính ra cũng coi như có một chút thân. Xưng hô thoải mái có vấn đề gì sao?

- Vấn đề là tôi không thích, cũng không cho phép.

- Anh...- Hải Lam thật bất lực, phải nói như thế nào với cái tên bá đạo và vô lý này đây.

- Từ nay về sau, chúng ta hãy xưng hô tự nhiên một chút.- Anh nhìn thẳng cô và nói.- Điện thoại và tin nhắn của tôi, lúc nào em cũng phải hồi đáp ngay, không được phép có bất kì lý do gì.

Cô mở to đôi mắt, và có ý định phản pháo, nhưng anh lại không để cô nói mà nhanh chóng tiếp lời:

- Đó là những thứ lần trước em đã hứa.- Anh biểu hiện như thể nhắc nhở cô còn nhớ những gì đã nói ra chứ.

Đuối lý, chưa tìm ra lý do khác để nói, nên Hải Lam chỉ còn biết im lặng. Hạo Thiên lại mỉm cười tà thuật đề cập vấn đề tiếp theo:

- Hình phạt cho em nếu như không giữ đúng những yêu cầu, đó là...- Anh tiến gần lại khuôn mặt cô, tay khẽ nâng cằm cô lên và đặt nhẹ vào đó một nụ hôn.- Hiểu rồi chứ?

Gương mặt cô đỏ bừng lên xấu hổ. Cũng may là trời tối, nên khó có thể nhận ra sắc mặt cô bây giờ trông kì lạ như thế nào. Hôm nay... như thế... chẳng phải là hai lần rồi sao. Trong một ngày mà đã hôn nhau đến hai lần, chẳng phải tốc độ phát triển đã tăng lên quá nhanh? Khuôn mặt anh vẫn giữ khá gần với khuôn mặt cô, anh khẽ cười, giọng nói dịu dàng:

- Lần trước em chẳng chịu nghe máy hay nhắn tin trả lời lại, chẳng phải cũng nên bị phạt?

Có một chút phòng bị, nên phản xạ lúc này có nhanh hơn lúc nãy, Hải Lam vội né người ra xa và nói:

- Cái này... cái này có thể bỏ qua, không tính nữa được không? Coi như là xé nháp đi.

Trông dáng vẻ của cô bây giờ có chút gấp gáp và xấu hổ, Hạo Thiên thấy trong lòng vui vui. Cô thật đáng yêu, đôi môi lại rất ngọt ngào. Còn có cái gọi là xé nháp nữa. Thấy Hạo Thiên cười lớn, tư thế cũng đã trở về ngay ngắn thì Hải Lam đã thở phào nhẹ nhõm.

- Đi chung với em thật không nhàm chán.- Trên môi anh vẫn còn giữ được nụ cười. Đã lâu rồi cũng không có cười nhiều như vậy, cũng không biểu lộ nhiều cảm xúc như vậy.

Hải Lam hơi bất bình:

- Anh cứ lấy việc trêu đùa tôi làm niềm vui. Tôi mới là người thấy nhàm chán.

Hạo Thiên lại cười lớn. Hải Lam nhìn anh bằng con mắt khó hiểu, chẳng lẽ chuyện này vui lắm sao mà hắn ta lại cười thích thú đến như vậy. Khi thấy ánh mắt Hải Lam bắt đầu ánh lên vẻ tức giận thì Hạo Thiên liền nói:

- Được rồi được rồi, không cười nữa. Em kể một chút về gia đình em đi.

- Huh?- Hải Lam vẫn không hiểu lắm.- Gia đình tôi vốn dĩ rất bình thường, đâu có gì để kể.

- Nhưng tôi lại rất muốn nghe.- Hạo Thiên cương quyết, mặc dù chuyện về cô anh không phải là không biết, nhưng vẫn muốn nghe chính cô kể lại.

- Được thôi, nhưng sau đó anh phải kể cho tôi nghe về gia đình anh.- Hải Lam muốn thỏa hiệp.

- Gia đình tôi mới là không có gì để kể.- Anh lạnh nhạt.

- Vậy thì thôi.- Hải Lam lờ đi.

Hạo Thiên thở dài:

- Thôi được, tôi đồng ý.

Rồi Hải Lam bắt đầu kể về gia đình mình. Gia đình cô gồm có bốn người, ngoài ba mẹ, còn có một cô em gái kém cô bốn tuổi tên là Hải Lục. Bố làm việc cho nhà nước, giữ một chức vụ tương đối ở tỉnh, còn mẹ là nội trợ. Cuộc sống của gia đình tương đối ổn định và thoải mái, mọi người rất hòa thuận và yêu thương nhau.

- Xem ra gia đình em rất hạnh phúc.- Anh nhìn nét mặt tươi cười của cô thôi cũng đã đủ hiểu cô hài lòng như thế nào về gia đình của mình.

- Dĩ nhiên rồi. Chị em tôi rất hay cùng nhau tâm sự. Còn ba mẹ tôi chính là những hình mẫu mà tôi ngưỡng mộ, họ rất mực yêu thương và tôn trọng lẫn nhau, và cũng rất quan tâm, chăm sóc cho con cái. Chỉ có điều...

Đến đây, tự dưng Hải Lam có chút ấp úng, bất gặp ánh mắt mong chờ của Hạo Thiên, cô đành nói tiếp:

- Có điều, ba mẹ đối với chuyện tình cảm của hai chị em chúng tôi thì không hề dễ dãi, mà còn rất nghiêm khắc. Mẹ là người giỏi giang, khéo léo, còn ba thì làm việc rất công tâm, đối với gia đình thì rất mực thương

yêu. Nhưng họ lại không cho phép chúng tôi quen bạn trai sớm, hồi trung học còn không cho chúng tôi ngồi xe của bạn khác giới nữa là. Khi tôi học đại học, tư tưởng của họ có thoáng hơn một chút, mặc dù không cấm cản nhưng cũng không khuyến khích tôi quen bạn trai. Họ bảo ra trường rồi lo đến mấy chuyện đó cũng chưa muộn.

- Ấy, vậy nhất định là khi gặp phải cảm ơn mẹ ba em rồi.- Anh mỉm cười gian manh.

Hải Lam tròn mắt ngạc nhiên ý muốn hỏi tại sao, Hạo Thiên từ từ nói tiếp:

- Cảm ơn ba mẹ em đã giữ gìn em cho tôi.

- Thần kinh.- Cô dùng tay đánh vào người anh.

Anh chỉ cười, không hề né tránh.

- Tới lượt anh.- Hải Lam nhắc nhở.

Tâm trạng đang vui, khi nhắc tới gia đình mình, Hạo Thiên bỗng trầm xuống. Anh khẽ thở dài và nhìn xa xăm vào biển, vào màn đêm mênh mông.

Anh có người chị gái, tên Nhã Linh, hơn anh hai tuổi, hiện đang ở nước ngoài. Ba mẹ anh vốn là người làm ăn, nên luôn bận rộn công việc, ít dành thời gian cho gia đình và cho con cái. Từ nhỏ, anh và chị gái đã được giao cho quản gia và bảo mẫu trông coi, chăm sóc. Trong khi các bạn đồng trang lứa được dắt đi công viên, đi sở thú, hoặc được xem phim hoạt hình, xem tivi, thì hai chị em đã bắt đầu học chữ, học tính toán. Đến lứa tuổi người ta đi học, thì chị em anh đã bắt đầu học kinh doanh, làm quen với chứng khoán. Lên trung học, cả hai đã theo học hỏi, nắm bắt tình hình công ty, lên đại học thì đã bắt đầu vào công ty làm việc. Số lượng giáo viên dạy họ còn nhiều hơn số bạn bè họ có khi còn đi học. Sau khi đi làm, thì các mối quan hệ mới được mở rộng hơn.

- Anh như vậy nhưng thật đáng thương.- Hải Lam nhìn anh bằng ánh mắt thương cảm.

Hạo Thiên khẽ nhếch một bên miệng coi như là đáp ứng, ánh mắt buồn, vẫn nhìn xa xăm về phía trước.

- Quản gia Trương đối với chị em tôi còn thân thiết hơn cả ba mẹ. Nhưng ông ấy đã mất cách đây bốn năm. Trợ lý Trương hiện tại là con trai duy nhất của ông quản gia, là thân cận nhất của tôi, cũng là người tôi rất tin tưởng.

Hải Lam gật gù hiểu ra. Hèn gì cứ thấy lúc nào trợ lý Trương cũng theo sát bên Hạo Thiên, có khi gọi anh ta bằng phó tổng, có khi gọi bằng thiếu gia. Ban đầu cô cảm thấy có chút gì đó kì lạ, thời đại này mà còn có cách gọi như thế sao. Nhưng bây giờ nghĩ lại, chắc là do ảnh hưởng theo cách gọi của cha anh ta, là người quản gia đã mất trước đây của gia đình họ.

Nhận thấy ánh mắt của Hạo Thiên rất buồn khi nhắc đến người quản gia đã mất thì Hải Lam chợt cũng nhận ra một điều, ẩn sau vẻ ngoài lạnh lùng, vô tâm và khó tiếp xúc kia là một tâm hồn cô đơn, lạc lõng, một tuổi thơ không mấy vui vẻ, hạnh phúc và luôn khát khao được yêu thương. Hạo Thiên trước giờ vẫn không thích nhiều lời, cũng không thích kể lể cho ai nghe về chuyện gia đình mình. Đây là lần đầu tiên anh nói nhiều đến như vậy.

Không gian yên lặng một lúc làm cho Hải Lam càng cảm thấy quỉ dị. Cho nên cô đem thắc mắc trong lòng không nhận được mà buộc miệng hỏi:

- Nay, tôi hỏi thật. Với bộ dáng và gia thế anh như vậy, thiếu gì cô tình nguyện theo anh. Hà có gì cứ phải là tôi?

Hạo Thiên đang im lặng cảm nhận bầu không khí bình yên thì bỗng nhận được một câu hỏi ngốc nghếch từ một cô gái ngốc nghếch:

- Vậy chứ em nghĩ sao?- Nét mặt anh trầm ổn, hỏi lại cô.

- Tôi làm sao biết được.- Hải Lam nhún vai.- Tôi không xinh đẹp, không cao, dáng người vô cùng bình thường, cũng không phải là tài năng hay giỏi giang gì. Nói chung là không có gì đặc biệt hết.

Anh mỉm cười, trêu chọc cô:

- Vậy xem ra tôi phải chịu thiệt một chút rồi.

- Không cần anh phải chịu thiệt.

Hải Lam vô cớ trở nên tức giận, định đứng dậy bỏ đi. Chẳng lẽ những lời nói của anh lại làm cô cảm thấy có chút gì đó hụt hẫng sao.

Biết trước thế nào cô cũng sẽ phản ứng như vậy nên một tay của anh đã nhanh chóng nắm chặt để giữ cô lại.

- Lúc em như vậy cũng thật đáng yêu.- Hạo Thiên cười, tay kia gõ nhẹ vào mũi Hải Lam một cái.

13. Chương 13

Biển càng về đêm càng lạnh, gió thổi ngày càng nhiều hơn, Hạo Thiên cởi chiếc áo khoác trên bộ âu phục của mình rồi choàng vào cho Hải Lam. Cô cảm thấy rất ấm áp, chiếc áo này, còn mang cả hơi ấm của anh.

- Mấy ngày nay nhiều việc, giờ tôi muốn chợp mắt một lát.

Nói xong, Hạo Thiên liền dựa vào vai Hải Lam rồi nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Hải Lam bất ngờ, vừa lay nhẹ Hạo Thiên vừa nói:

- Này, này! Anh như thế, không thấy lạnh sao?

Không có tiếng đáp trả, chỉ có nhịp thở đều đều. Có vẻ như anh đã bắt đầu chìm vào giấc ngủ. Hải Lam cũng không muốn đánh thức anh dậy. Sau khi nghe được câu chuyện của gia đình anh, cô cảm thấy trong lòng có một chút bối rối, một chút thương cảm. Có thể anh là người rất tình cảm, nhưng do hoàn cảnh buộc anh phải tạo ra một lớp vỏ bọc lạnh lùng, vô cảm cho chính mình để che chắn trước những tác động từ bên ngoài, che chắn cho tâm hồn anh khỏi bị tổn thương. Chẳng phải trước giờ cô đều bảo anh khó hiểu, bí ẩn đó sao. Nhưng chàng trai trước mặt cô giờ đây lại hoàn toàn khác, anh như một cậu bé cần được yêu thương, chăm sóc, chở che. Lúc này, cô cảm thấy có thể hiểu được phần nào con người anh. Lúc này, cô cũng cảm thấy anh vô cùng gần gũi. Ở bên anh như vậy, cảm giác thực nhẹ nhàng.

.

- Em đang nhắn tin cho ai mà say mê vậy?

- Ách, anh đã thức rồi sao?

Hải Lam giật mình, vội nói một câu rất khách sáo, nhanh tay buông chiếc điện thoại xuống và bấm nút thoát.

- Giật mình?- Anh quan sát hành động và nét mặt của cô.- Hay là đang làm chuyện gì mờ ám?

Trời, cái tên này điên rồi sao, đọc tiểu thuyết trên điện thoại cũng bị coi là làm chuyện mờ ám ư. Thật oan uổng nha. Ngồi không như vậy buồn chán chết đi được, nên cô mới móc điện thoại ra đọc truyện. Nhưng vấn đề này làm sao giải thích với hắn đây. Thôi kệ, đánh trống lảng là tốt nhất.

- Anh chắc bây giờ đã thấy hết mệt rồi phải không? Nhưng vai của tôi thì lại rất là đau đó.- Hải Lam vừa nói vừa lấy tay dầm dầm xoa xoa vai của mình.

Hạo Thiên chưa kịp nói gì thì Hải Lam đã nhanh chóng nói tiếp:

- Nhất định là bây giờ anh cảm thấy có lỗi với tôi đúng không? Nhưng không sao, tôi không tính toán với anh đâu, coi như huê đi, lần trước anh cũng đã cho tôi mượn vai để ngủ.- Hải Lam cười híp mắt.

Hạo Thiên bây giờ mới chợt nhớ ra, thì ra này giờ cô kiên nhẫn ngồi đây là ý muốn trả lời trả vốn với anh hôm trước. Thật tức chết mà, sao không chịu hiểu tâm ý của anh gì hết vậy.

- Ai nói huê được, hôm đó em đã ngủ trên vai tôi rất lâu nha, tôi còn mua bánh canh sẵn cho em nữa. Em nói xem?

Ách, có phải là cô lại tự đưa mình vào tròng không. Hải Lam hơi nhăn mặt, lòng không ngừng tự trách sự ngô nghê của mình. Chán thật, nói cái gì cũng không lại hần.

- Được rồi, thua anh.- Cô buồn rầu nói.

Vừa nói dứt lời thì điện thoại Hải Lam lại reo lên. Là Phương Cát gọi. Chắc là cô bạn đang rất lo lắng cho cô, vì cô bảo là chỉ đi có một chút, nhưng giờ này còn chưa trở về. Hải Lam vội vàng nghe máy. Giọng Phương Cát trong điện thoại vang lên một tràn, hết hỏi Hải Lam có sao không, đang ở đâu vậy, có chuyện gì xảy ra sao. Thêm vào đó, còn có ý xin lỗi Hải Lam nếu cô bạn có còn giận cô vì đã nhiều chuyện trong trò chơi lúc nãy làm Hải Lam khó xử. Hải Lam nhận ra mình cũng đã đi quá lâu, hèn gì làm Phương Cát lo lắng, nên nói vài câu trấn an.

- Tớ đột nhiên có chuyện cần làm ấy mà. Tiểu Cát, đừng lo. Với lại, cậu có làm gì đâu mà phải xin lỗi.

- Anh Nguyên Kỳ cũng rất lo lắng cho cậu, anh ấy đi tìm cậu suốt từ nãy giờ. Anh ấy còn hỏi có phải anh ấy đã làm cho cậu khó xử hay không?

- Ách, cậu bảo anh ấy đừng lo lắng gì hết. Dù gì cũng là trò chơi thôi mà. Tớ không suy nghĩ gì đâu. Còn nữa, tớ sẽ lập tức về ngay.

Hạo Thiên này giờ vẫn rất chú ý vào cuộc gọi của Hải Lam. Khi cô vừa tắt máy, anh liền lên tiếng:

- Cậu ta có vẻ rất thích em?- Ánh mắt anh mang vẻ dò xét.

- Chuyện đó...- Hải Lam không biết nên nói như thế nào?- Tôi phải về ngay, nếu không mọi người sẽ lo lắng.

Hải Lam đứng dậy, Hạo Thiên cũng đứng theo và nhanh chóng nắm lấy khuỷu tay cô và nói:

- Tiểu Lam, em đừng quên những gì đã hứa với anh.

Hải Lam hơi bất ngờ về việc anh đã thay đổi cách xưng hô, nhưng cô cũng không nói thêm gì ngoài một chữ “được” rồi nhanh chóng bỏ đi. Hạo Thiên nhìn theo bóng cô gái nhỏ dần trên bãi cát. Càng ngày vị trí của cô gái này trong lòng anh càng thêm vững chắc.

.

- Đi đâu từ nãy đến giờ?- Phương Cát đứng ngồi không yên, đợi Hải Lam ở trước lều. Vừa thấy cô về, Phương Cát liền hỏi.

- Tớ...- Hải Lam ngập ngừng.

Phương Cát nhìn một lượt xung quanh không thấy ai, nhìn vào trong lều thì mọi người đã ngủ say, cô ghé đến gần tai của Hải Lam và nói khẽ:

- Đi với anh ta?

Hải Lam không nói gì, chỉ gật đầu rất nhẹ.

- Đã nói và làm những gì?- Xem nét mặt của Phương Cát rất ư là mong chờ được nghe câu chuyện.

- Rốt cuộc, tớ đã hiểu vì sao anh ta lại có thái độ lãnh cảm như vậy. Anh ta thật rất đáng thương. Chuyện gia đình anh ấy rất phức tạp. Bởi vậy mới nói, sinh ra trong giàu sang chưa hẳn đã sung sướng.

Phương Cát này giờ chỉ ngồi nghe thôi chứ không chen vào câu nào. Thái độ của Hải Lam dường như đã có thay đổi, khi nói về tên phó tổng giám đốc kia thì ánh mắt thể hiện một sự thương cảm, triu mến.

- Anh ta đã kể chuyện gia đình anh ta cho cậu nghe?- Phương Cát hỏi để chắc chắn lại lần nữa.

- Uh. Tớ phải trao đổi bằng chuyện gia đình tớ đó.- Hải Lam nhún vai.

- Cậu...- Phương Cát định nói, nhưng suy nghĩ rồi lại thôi, cô nói sang vấn đề khác.- Có lẽ bây giờ cậu nên báo cho anh Nguyên Kỳ một tiếng để anh ấy khỏi lo.

- Giờ gặp mặt anh ấy tớ thấy ngại ngại sao đó. Thôi để tớ nhắn tin vậy.

Phương Cát nhìn Hải Lam rồi đánh giá một lượt. Cô bạn này của cô đang ngại ngùng vì nụ hôn trong trò chơi tập thể, hay là đang ngại vì không thể đón nhận tình cảm của chàng trai kia, vì trong lòng cô đã bắt đầu xuất hiện hình bóng của chàng trai khác.

.

Do lạ chỗ, nên Hải Lam đã dậy từ rất sớm. Nhận được tin nhắn của Hạo Thiên bảo phải về gấp để xử lý công việc, hẳn còn dặn cô là khi nào về tới nhà thì gọi điện thoại ngay cho hắn. Hải Lam nhanh chóng hồi đáp bằng một chữ “được”. Rút kinh nghiệm các lần trước, không nên làm trái ý tên này. Hải Lam bước ra khỏi lều và hít thở không khí trong lành vào buổi sáng sớm. Cô mỉm cười và vươn vai mấy cái. Buổi sáng thật là thích.

- Em thức sớm vậy, sao không ngủ thêm chút nữa?

Hải Lam có chút ái ngại nhìn Nguyên Kỳ, rồi sau cũng nhanh chóng đáp lời:

- Dạ, em chỉ muốn tranh thủ cảnh đẹp của biển buổi sáng.

Nguyên Kỳ có hỏi gì, Hải Lam cũng chỉ đáp qua loa. Sau vài câu thì cô kiếm cớ đi trước. Là người thông minh và tinh ý, Nguyên Kỳ đã nhận ra thái độ kì lạ của cô. Cũng như Phương Cát, anh đang suy nghĩ xem lý do là cô ngại ngùng trước anh vì nụ hôn trong trò chơi ngày hôm qua, hay là đang ngại vì không thể đón nhận tình cảm của anh. Hải Lam dù là một cô gái ngây thơ, thuần khiết, nhưng những suy nghĩ của cô thì rất là khó đoán.

.

Vừa về đến nhà là Hải Lam nằm phịch xuống giường.

- Chị tiểu Lam, đi chơi có gì vui kể cho em nghe với.- Chưa kịp nghỉ ngơi thì Hải Lục đột nhiên xông vào phòng.

- Sao vào phòng chị mà không gõ cửa?

- Cửa phòng chị chỉ khép thôi, chứ đâu có đóng.

- Dù có khép thì lần sau cũng nên gõ cửa, nhớ chưa?- Hải Lam nghiêm khắc dặn dò. Khi thấy cô em đã khuất phục, cô mới dịu giọng nói tiếp.- Không có chuyện gì đâu, chị mệt lắm, em ra ngoài chơi đi.

- Thôi mà chị, em năn nỉ đó. Lâu rồi có được tâm sự gì nhiều với nhau đâu, khi thì chị bận, khi thì em bận.- Cô em giọng nũng nịu.- Ủa, mà chị đang nhắn tin cho ai vậy?

Thấy Hải Lục liếc liếc nhìn vào chiếc điện thoại của mình thì Hải Lam vội quay người sang che đi, một tay chắn ngang tầm nhìn của cô em lẩm bẩm điều này.

- Nhiều chuyện quá! Chị nhắn cho bạn thôi.

- Chị!- Hải Lục ánh mắt có chút gian tà, nụ cười có vẻ lém lỉnh.- Là cái anh lần trước đến nhà mình phải không? Anh ấy tên gì nhỉ? Hình như là Nguyên Kỳ. Hôm qua em có nghe mẹ và chị tiểu Cát nói chuyện với nhau. Chị xấu nhé, có bạn trai mà còn giấu cô em gái này, sợ em bắt nạt anh ư hay sao vậy?

Hải Lam nghe em gái mình liếng thoảng một hồi lâu thì cảm thấy muốn điên cái đầu:

- Aish, đã nói chị với anh ấy không có gì mà. Em muốn anh ư hả, còn lâu mới có nha. Thôi bây giờ ra ngoài đi, cho chị nghỉ ngơi tí, có gì nói sau.

Hải Lam nhanh chóng đẩy cô em ra khỏi phòng và đóng cửa lại. Heiz, cái loa phóng thanh của nhà này đã lên tiếng rồi, nay mai, không chừng cả họ hàng cô đều biết chuyện. Thật đáng sợ, tốc độ truyền miệng đôi khi còn nhanh hơn cả Internet. Cô lắc đầu ngán ngẩm. Dù sao cũng đã thấm mệt, Hải Lam quyết định bớt nghĩ ngợi để tập trung ngủ. Thiếu ngủ quả thật là khiến cho con người ta mệt mỏi quá đi mất.

14. Chương 14

Hôm nay, cô tự cho phép mình nghỉ học một ngày. Thời gian gần đây vừa bận rộn, vừa xảy ra những chuyện không đâu làm cho cô cảm thấy mệt mỏi và phải suy nghĩ nhiều. Ngủ một giấc thật ngon đến chín giờ sáng, Hải Lam nhanh chóng thay quần áo và đi dạo một vòng quanh siêu thị. Siêu thị tương đối lớn, chỉ cách nhà cô có khoảng mười lăm phút đi xe bus. Các chuyên gia tâm lý có nói, đừng ngăn cản phụ nữ mua sắm đồ mới mặc dù họ không có nhiều tiền. Điều này rất đúng nha, cô rất thích đi dạo vòng vòng mua những thứ linh tinh, lặt vặt, mà những thứ này nhiều lúc bị mẹ phàn nàn là phung phí tiền của. Buổi chiều rảnh rỗi, cô lại làm bánh flan. Đây là món tửu của Hải Lam, cô làm món này rất ngon và đẹp mắt. Mặc dù không hảo ngọt, nhưng món này đối với cô là ngoại lệ. Buổi tối, hai chị em dắt nhau đi xem phim, coi như là tận dụng triệt để một ngày xả hơi đúng nghĩa.

- Em biết đi xe?- Hạo Thiên ngạc nhiên nhìn Hải Lam lái chiếc xe máy vào ngõ.

Như vậy mà cũng để anh ta thấy sao, Hải Lam thấy khó chịu.

- Sao lại không biết, chỉ là bình thường không thích lái xe đi học.- Cô đáp lời. Gia đình cô thu nhập cũng ổn định, nên không phải là không có đủ tiền mua xe máy, nhưng cô lại ít ra đường, mà bình thường thì có bạn chở đi, còn có việc gì gấp có thể mượn xe của mẹ. Như vậy kì lạ lắm sao mà anh ta lại thắc mắc.

Cô hỏi tiếp:

- Anh sao đứng đây?

- Đợi em.- Anh đáp gọn.- Đây còn chưa nói, gọi điện em không nghe máy.

- Tôi không đem theo điện thoại.- Cô nhanh chóng đáp.

- Anh, có phải là anh Nguyên Kỳ?- Hải Lục từ sau chồm lên nhìn cho rõ mặt chàng trai.- Anh thật phong độ nha. Em có nghe kể về anh, mẹ em cũng có vẻ thích anh lắm đó.

Trời đất, cái gì xảy ra đây? Cô em lẩm mồm này lại sắp sửa hại cô thêm điều gì nữa. Tại sao lại nhắc cái tên Nguyên Kỳ ra đây. Chắc cô chết mất. Nhìn mặt anh tối sầm lại, ánh mắt đanh thép nhìn cô thì cô chỉ muốn bốc khói rồi bay đi mất cho rồi.

Hải Lam thụt cùi chỏ vào người Hải Lục nhắc nhở cô em không nên nói thêm gì nữa, sau đó cô cũng nhanh chóng sửa lại:

- Đây... đây không phải là anh Nguyên Kỳ.

- Anh là Hạo Thiên, là bạn trai của tiểu Lam.- Hạo Thiên nhanh chóng lấy lại phong độ và sự điềm đạm vốn có.- Chắc em là Hải Lục? Anh có nghe tiểu Lam kể nhiều về em?

Bạn trai? Bạn trai? Hải Lam còn chưa định hình được sự việc xảy ra, Hải Lục đã nói:

- Thật sao? Anh là bạn trai của chị em? Chị em có kể về em?

Hạo Thiên mỉm cười gật đầu. Hải Lam định quay sang phân bua với em gái mình, thì Hạo Thiên đã nắm tay cô, quay người cô lại, và nói tiếp với Hải Lục:

- Uh, chị em bảo hai người rất hay tâm sự với nhau.- Anh cười mỉm.- Chắc là do chị em còn ngại ngùng nên chưa kể với em.- Anh khẽ xoa xoa đầu Hải Lam, nhìn cô âu yếm.

Cả hai chị em đều vẫn còn rất ngạc nhiên, không ai nói ra được thêm lời gì thì Hạo Thiên vẫn nhẹ nhàng nói tiếp:

- Thật ra, gặp mặt như thế này có vẻ hơi đường đột, nhưng mong em gái có thể giúp anh trông chừng chị em một chút. Nhắc nhở cô ấy ăn uống đầy đủ, thời gian gần đây do bận việc trường mà có hơi gầy đi, tiểu Lam có việc gì, nhớ gọi cho anh, nhất là, đừng để chàng trai nào đến gần cô ấy.- Giọng nói anh mang một chút hài hước, còn có đưa ra danh thiếp cho Hải Lục.

Hải Lục nghe anh nói xong thì cười tủm tỉm:

- Em biết rồi, anh rể!- Nhìn qua danh thiếp, cô không khỏi thốt lên.- Woa, anh rể thật giỏi nha, còn là phó tổng giám đốc của một công ty lớn nữa.

Hạo Thiên cười:

- Em gái quả thật là thông minh, nhanh nhẹn và hiểu chuyện nha! Lần sau nhất định anh sẽ có quà cảm tạ em.

- Thật chứ?- Hải Lục hớn hở.- Như vậy thì phải cảm ơn anh rể trước rồi. Anh rể yên tâm, em sẽ thường xuyên liên lạc, báo cáo tình hình.- Cô khẽ giơ tấm danh thiếp lên, hứa hẹn.

Hạo Thiên gật đầu, môi anh từ nãy đến giờ vẫn giữ được nụ cười. Hải Lam nãy giờ không thể xen vào đã cảm thấy rất ư là khó chịu rồi, mà hai người này lại nói chuyện mà coi như không có mặt của cô bên cạnh. Vừa mới gặp mà đã tỏ ra thân thiết như anh em, như người một nhà vậy. Cô gằng giọng nói với Hải Lục:

- Em linh tinh quá. Người ta mới hứa hẹn mua cho có chút quà, vậy mà đã muốn bán đứng chị mình rồi. Đi vào nhà, lát chị vào nói chuyện sau.

Hải Lục biết không nên làm chị mình tức giận, nhưng trong lòng cô cảm thấy chuyện này rất ư là thú vị. Cuối đầu chào Hạo Thiên, Hải Lục nhanh chóng đi một mình về nhà trước.

- Anh điên sao? Sao anh lại nói với em tôi như thế?- Hải Lam tức giận, quay lại nhìn Hạo Thiên.

Hạo Thiên nhìn sắc mặt của cô, không khỏi giấu nụ cười. Trông cô cũng ra dáng của một bà chị lắm chứ, rất có uy nha. Anh nhẹ nhàng tiến đến gần cô và đặt vào đó một nụ hôn nhẹ.

- Anh... anh...- Hơi bất ngờ, Hải Lam không biết nói sao nên lờ.

Hạo Thiên chỉ cười:

- Anh chỉ thực hiện lời giao hẹn của chúng ta. Em nói xem, có đúng không?- Anh cười gian, tay nâng cằm cô lên, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt cô.- Xem em có còn dám xưng hô khách sáo với anh nữa không?

Ách, quên mất, hắn ta nhớ dai thật. Ánh mắt anh vẫn cứ nhìn chăm chăm vào cô, chờ đợi phản ứng từ phía cô.

- Được, được rồi... em biết rồi.- Hải Lam tự an ủi mình dù gì cũng kém anh ta tới bảy tuổi, gọi một tiếng “anh” cũng được thôi. Nghĩ vậy nhưng ánh mắt không nhìn thẳng vào anh, gương mặt có hơi đỏ lên, khẽ lùi về sau một bước.

- Cô bé ngoan.- Anh cười tươi, tay lại bắt giắc đưa lên xoa đầu cô.

Rồi anh lại hỏi:

- Hôm nay nghỉ học, em đã làm những gì?

- Sáng đi siêu thị, chiều làm bán flan, tối đi xem phim.- Cô đáp rất thành thật.

- Rất tốt.- Anh lại cười.- Rất có phong cách làm phu nhân của anh.

- Thật nhảm nhí mà.- Hải Lam xoay người đi, giấu gương mặt ửng hồng.

Kể từ sau hôm trò chuyện cùng anh ở bãi biển, cô cảm thấy anh gần gũi hơn rất nhiều và cô có thể hiểu anh hơn. Người ta vẫn thường nói, một khi các chàng trai kể nhiều về chuyện gia đình mình, tức là chàng trai ấy đã tự mở lòng mình để người con gái kia có thể bước vào. Điều này làm cô cảm thấy an tâm hơn, ít

nhất nếu quen bạn trai, cô không muốn anh ta là người quá bí ẩn. Trời đất, sao cô lại nghĩ đến chuyện bạn trai chứ, đã quên là không thêm để ý đến hắn rồi cơ mà. Cái tên này, dạo này cứ làm cô rối loạn, lẫn lộn hết cả. Nghĩ đến Hải Lam nhớ ra chuyện cần phải nói:

- Anh... tại sao anh lại nói như vậy với tiểu Lục? Rồi khi mọi người trong nhà hỏi đến thì biết phải làm sao đây?- Hải Lam hiểu rõ tính tình của em mình. Con bé như cái loa phát thanh, chuyện gì cũng đem kể người này người kia nghe. Càng nghĩ cô càng không biết sẽ giải thích sao với ba mẹ và mọi người.

Hạo Thiên nhẹ nhàng ôm vai cô và nói:

- Nói anh là bạn trai em, có gì phải xấu hổ. Anh đáng người rất được nha, khuôn mặt cũng được liệt vào hàng mỹ nam đó, còn nữa, gia cảnh giàu có, nghề nghiệp ổn định, quan trọng nhất là còn độc thân.

- Thật không biết xấu hổ.- Hải Lam lắc đầu trước sự tự tin thái quá, nhưng cũng có phần đúng sự thật của chàng trai này.- Thôi, anh về đi, em phải nhanh chóng vào nhà ngăn chặn cô em nhanh mồm nhanh miệng này lại. Nếu không nó lại loan báo tùm lùm.

Nói rồi Hải Lam nhanh chóng lên xe và chạy thẳng vào trong khu nhà. Hạo Thiên chỉ kịp nhìn theo dáng cô. Cô gái này còn thiếu anh một cái gạt đầu đồng ý, hình như là cố ý muốn tránh né đây mà. Anh nhất định sẽ để cô nhanh nói ra điều này.

Hạo Thiên mỉm cười, khẽ rút điện thoại ra vài nháy vài dòng gửi đi: “Tiểu Lam, có chuyện gì nhớ gọi cho anh”. Khóe miệng anh khẽ nở nụ cười, kháng chiến trường kỳ sắp tới ngày thành công.

- Chị!- Cô em gái lém lỉnh vào phòng.- Chị yên tâm, em chưa nói gì với ba mẹ đâu.

Ánh mắt Hải Lam nheo lại, nhìn cô gái nhỏ đầy vẻ nghi ngờ:

- Thiệt mà.- Hải Lục vừa nói vừa gạt đầu, trông bộ dạng khá thành thật.

- Được rồi.- Coi như cô tạm tin em mình một lần.- Thế, em muốn gì đây, nhóc con?

Hải Lục nhanh nhẩu lại gần chị mình, hỏi nhỏ:

- Phen này chị sướng rồi nha, có đến hai anh chàng đẹp trai, nhà giàu theo đuổi.- Hải Lục giọng nói vừa ngưỡng mộ vừa trêu chọc.- Chị nói em nghe, rốt cuộc là chị thích anh Nguyên Kỳ hay anh Hạo Thiên?

- Em hỏi làm gì?

- Chị thật bất công nha, trước giờ có chuyện gì em đều kể cho chị nghe. Nói rằng tâm sự, nhưng chủ yếu chuyện là do em kể, chị cũng nên chia sẻ với em nhiều một chút.

Ách, hôm nay cô em này ăn phải cái gì mà lý sự quá vậy này. Đừng nói ăn bánh flan do cô làm nha.

- Cũng không có gì đâu. Sau này có gì xác thực, chị sẽ kể cho em nghe trước ba mẹ, chịu không?- Hải Lam ngon ngọt dỗ dành.- Còn bây giờ, em phải biết chị vẫn là hoa vô chủ. Cho nên em không được đi nói lung tung đâu, nhớ chưa?

Biết không thể hỏi gì thêm ở bà chị mình, Hải Lục mang bộ dạng thất thểu về phòng. Cánh cửa vừa đóng lại, ai đó ngồi trong phòng nhìn vào điện thoại với một dòng tin nhắn mà không khỏi nhoeo miệng cười, một tia âm ập từ đâu lan tỏa khắp cả người.

15. Chương 15

Tiểu Lam, hôm qua nghỉ một ngày có vui không?

- Nếu không phải là buổi tối có chút chuyện xảy ra thì sẽ vui trọn một ngày.

- Hiểu rồi. Hèn gì hôm qua, tiểu Lục gọi điện thoại cho tớ.

Hải Lam ngớ người:

- Ách, nó nói gì?

- Nó hỏi rốt cuộc là tớ thấy anh Hạo Thiên và anh Nguyên Kỳ, ai có triển vọng trở thành anh rể của nó hơn?

Trời đất, con bé này thật là. Hèn gì khi cô không chịu nói, nó cũng không có mè nheo mà ngoan ngoãn rời khỏi phòng. Ra là gọi điện thoại cho tiểu Cát.

- Rồi cậu nói sao?- Hải Lam có vẻ mong chờ.

- Tớ chỉ đơn giản nói là cậu đang suy nghĩ. Dĩ nhiên tớ biết nếu đã quyết định xong thì cậu cũng đã nói cho tiểu Lục nghe rồi, không cần nó phải đi hỏi tớ.

- Heiz.- Hải Lam thở dài.- Tớ cũng mong là con bé sẽ không kể thêm cho ai khác biết chuyện này.

- Vậy rốt cuộc là cậu lựa chọn thế nào đây ah?- Phương cát chậm rãi.- Nói thật, tớ có một chút nghiêng về anh Nguyên Kỳ. Dù gì cậu với anh ta biết nhau cũng đã lâu, gần đây anh ấy lại biểu hiện quan tâm, chăm sóc, lo lắng cho cậu rất rõ ràng. Cậu nhớ lại đi, mẫu người của cậu là như thế nào? Anh Nguyên Kỳ đáp ứng gần như đầy đủ. Còn nữa, anh ấy còn vì cậu mà mua cả xe hơi. Cậu không thấy sao?

- Ách, chuyện đó... là thật?- Nghe đến chuyện này, Hải Lam đang trầm ngâm suy nghĩ bỗng nhiên giật mình.

- Còn giả sao? Hôm ấy còn dẫn cậu đi chọn. Đừng nói cậu hiểu lầm mua xe là vì chị Tư Viện nha. Cho xin đi, anh ấy và chị ta không có quan hệ gì hết, nếu có cũng là một phía từ chị ta mà thôi.

Hải Lam bây giờ nghĩ lại mới nhớ ra, lần trước tại sao thái độ của Nguyên Kỳ lại khác như vậy. Trong chuyện tình cảm, đầu óc cô thật chậm chạp mà.

- Anh Nguyên Kỳ, thực sự... thực sự rất giống với hình mẫu của tớ. Nhưng sao đứng trước anh ấy, tớ lại không có cảm giác đó. Hình như, hình như giữa chúng tớ, vẫn còn có khoảng cách rất lớn, khó có thể chuyển dời từ tình bạn, tình anh em để tiến xa hơn được.- Hải Lam cố gắng hình dung sự việc.

Phương Cát chăm chú lắng nghe, cô biết rằng dù thế nào, cũng nên để cô bạn tự tìm ra lời giải cho trái tim mình.

- Nhưng, hình như cậu có vẻ quá quan tâm đến mình và Nguyên Kỳ. Lại còn có ý tác hợp.- Hải Lam quay sang cô bạn.- Nói đi, cậu với anh Tuấn Văn, là như thế nào?

Từ hôm chuẩn bị cho lễ kỷ niệm trường Hải Lam đã thấy có gì đó là lạ rồi, nhưng do những vấn đề của chính mình làm cô phải vướng bận suy nghĩ, nên không có dịp tra khảo bạn mình. Bây giờ đã nhớ ra, phải nói liền làm liền, nếu không thì lại quên.

Phương Cát nhìn thấy Hải Lam như thế thì nét mặt trở nên lúng túng. Ánh mắt Hải Lam càng như thúc giục, khiến cho Phương Cát không thể không nói:

- Thật ra, tớ... tớ và anh Tuấn Văn đang tìm hiểu nhau.

- Hay nhỉ, có còn xem tớ là bạn nữa không? Sao không chịu thành thật khai báo?- Ánh mắt Hải Lam hình viên đạn, nhìn cô bạn thân.- Nói xem, quen nhau bao giờ?

- Mới... mới đây ah.- Phương Cát giọng bắt đầu có chút run run.- Tiểu Lam àh thật xin lỗi, cũng không phải là muốn giấu cậu đâu, tại chuyện của cậu đang như thế mà tớ lại vui vẻ kể chuyện của mình thì có không hay.

- Có phải anh Tuấn Văn nhờ cậu chuyện của mình và anh Nguyên Kỳ? Hay... đừng nói là cậu nhờ anh Tuấn Văn bảo anh Nguyên Kỳ để mắt tới mình nha.- Hải Lam tròn tròn mắt.

- Ấy ấy, bình tĩnh, là chiều xuôi, không có ngược lại.- Phương Cát nhanh chóng đáp để cô bạn đỡ mất bình tĩnh.- Cũng không phải anh Nguyên Kỳ nhờ đâu, là do anh Tuấn Văn nhận thấy anh Nguyên Kỳ thích cậu,

nên nhờ mình giúp thôi. Mình cũng nghĩ là anh Nguyên Kỳ là người tốt, thích hợp với cậu. Nếu hai người thành đôi thì quá tốt, chẳng phải chúng ta sẽ có hai cặp sao?- Phương Cát cười già già.

- Được rồi, dù gì cũng đã khai báo. Coi như tha cho cậu.- Hải Lam nói xong có một chút xìu xuống.

Phương Cát bây giờ cũng đã bình thường trở lại, thấy Hải Lam như đang tràn ngập suy nghĩ, cô liền nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, nắm lấy vai bạn mình mà nhỏ nhẹ nói:

- Đã thích anh ta rồi, sao lại chưa chịu chấp nhận người ta?

- Là tớ... tớ còn chút lo lắng.- Hải Lam thành thật.

- Cậu còn chuyện gì lo lắng? Chẳng phải anh ta đã kể chuyện gia đình cho cậu nghe luôn rồi sao?

- Uh. Nhưng tớ không biết anh ta thích tớ có phải chỉ là nhất thời không?

- Trời ơi ngốc quá, dù là nhất thời cũng phải sống cho hết mình chứ. Cứ lo lắng như cậu thì có mà chết già.- Phương Cát lúc này lại dùng giọng nói nhẹ nhàng hơn nữa.- Nói thật, tớ thấy anh ta đối xử với cậu khá tốt, những chuyện anh ta đã làm vì cậu, không phải đã minh chứng rồi sao? Lo lắng ngày dài, thì ngày có ngắn lại được không? Chi bằng cứ mở lòng mình một chút, tận hưởng nó.

Dù trong lòng Phương Cát vẫn ủng hộ Nguyên Kỳ, nhưng cô không muốn cản trở Hải Lam tìm tình cảm đích thực của mình.

.

Mấy ngày nay, cô nói chuyện với anh đã khá hơn rất nhiều, cách xưng hô đã thay đổi làm anh dễ chịu hơn, nhất là khi đi với anh, thái độ của cô cũng thoải mái nhiều so với trước. Điều này khiến cho tâm trạng của anh tốt lên.

.

Cứ cách vài bữa là Hạo Thiên ghé qua gặp Hải Lam rồi đưa cô cùng đi ăn. Dạo gần đây, hễ gặp nhau là anh đưa cô đi ăn, hoặc mua sẵn thức ăn đến cho cô. Anh bảo cô đã gầy đi quá nhiều, nên cần bồi bổ nhiều, nhưng cô lại hồn nhiên, nói gầy một chút sẽ đẹp hơn. Lúc đó, anh cáu giận, bảo không muốn cho cô gầy đi, chỉ muốn cô mập mập một chút, như thế mới đáng yêu. Con người này thật kì lạ.

.

Nhớ lần trước Hải Lam có bảo là nếu hẹn hò thì muốn cùng người ấy đi xem phim, nên có mấy hôm anh lại dẫn cô đến đây. Anh chọn ra các phim hành động, tình cảm thì cô đều lắc đầu, và chỉ chăm chăm vào các bộ phim hoạt hình hoặc hài mà thôi. Thật hết biết. Trước giờ anh cũng không có tới nơi này, cũng không bao giờ lựa chọn những mô típ xem phim trẻ con như vậy. Lần này có thể coi là lần đầu tiên, dù gì coi như là đi với bạn gái, nên tâm tình Hạo Thiên cũng vui, không có xấu hổ như anh vẫn tưởng tượng.

.

Còn nữa, bất kể khi đi đâu cũng vậy, các cặp mắt ngưỡng mộ lúc nào cũng cứ nhìn chăm chăm vào anh. Dù cho anh ta có là mỹ nam đi chăng nữa thì cũng không nên biểu lộ thái độ đó chứ. Có cô còn không biết xấu hổ, không rời ánh mắt khỏi anh suốt cả buổi ăn, làm cô cảm thấy chán trong lòng. Nhìn ra được biểu tình của cô, anh ôn nhu hỏi thăm, cô chỉ đáp bằng quơ:

- Cô gái xinh đẹp kia nhìn anh này giờ kia.

Anh theo hướng tay chỉ của cô mà nhìn. Sau đó nhanh chóng quay lại, thái độ vẫn bình thản:

- Không quen biết.- Anh lạnh lùng trả lời. Cô ta còn dám nháy mắt với anh, thật là trơ trẽn. Nhưng sau đó lại nhanh chóng vui vẻ.- Em đang ghen sao?

Hải Lam lắc đầu liên tục, dĩ nhiên là không nhận rồi. Cô dời ánh mắt xuống đĩa thức ăn của mình dùng nĩa nghịch nghịch một chút.

- Xung quanh anh có nhiều mỹ nữ như vậy, chẳng lẽ anh không nhắm được một cô.

- Kể ra cũng phải.- Anh vuốt cằm gật gù.- Nhưng anh lại thích một cô gái dịu dàng, đơn thuần, trong sáng hơn.

Ánh mắt anh nhìn cô, miệng mỉm cười ngọt ngào làm cô tự nhiên xấu hổ.

.

- Chiều nay anh rảnh, em muốn chúng ta đi đâu hẹn hò đây?

- Hẹn hò gì chứ?- Nghe nói hai từ này, khuôn mặt Hải Lam có chút xấu hổ, nhưng vẫn mạnh mẽ đáp trả.

- Có gì không đúng sao?

- Em lúc nào đã nhận lời anh?

Anh hơi lên giọng:

- Em khẳng định?- Cô gái này, đến bây giờ mà còn chưa chịu xác nhận mối quan hệ giữa hai người sao.

Khóe môi anh nhếch lên nụ cười ẩn ý, rồi nhanh chóng đưa ra một vấn đề khác:

- Àh, anh còn muốn vào chào hỏi ba mẹ em, chẳng phải em gái em nói là cái cậu Nguyễn Kỳ kia đã vào nhà em sao? Anh phải nhanh chóng giải tỏa hiểu lầm của mọi người trong nhà. Đi thôi!

Hạo Thiên nắm tay Hải Lam lôi cô vào xe. Cho chìa khóa vào lỗ, anh định khởi động máy, nhưng Hải Lam nhanh chóng níu tay anh lại và nói:

- Đây, đừng nói anh định đi thật?

- Nhìn anh giống đùa sao?- Hạo Thiên điềm tĩnh, khuôn mặt không lộ chút lo lắng, sợ sệt nào.

Nhìn mặt anh không giống đùa thì cô mới là càng lo lắng hơn nữa. Cái tên này làm cho cô hết bất ngờ này đến bất ngờ khác. Thật không dám nói trước hắn còn suy tính cái gì.

- Ta nên bàn lại một chút, được không?- Hải Lam nhỏ giọng.

- Sao phải bàn, em không quyết định được thì anh sẽ xin phép hai bác. Nhanh đi thôi.

- Ách, anh muốn đối mặt với ba mẹ em thì mặc kệ anh, nhưng em không muốn, không muốn, không muốn.

Nghĩ tới ánh mắt dò xét của ba mẹ, rồi hàng tá câu hỏi về các vấn đề khác nhau, thêm một loạt dằn dò của nhị vị, cộng một đồng giải thích với họ hàng nữa, chắc phiền quá.

Nhìn thấy cô có vẻ khó xử, dường như có gút mắc gì đó chưa nói, anh thật sự không muốn như thế, nhưng việc này, dù sao cũng phải để cô nói ra lời đồng ý cái đã, tính đến thời điểm này, cũng sắp sửa thành công rồi. Vì vậy, anh cố ý tỏ vẻ bức tức và nói:

- Em muốn anh phải làm sao đây? Em đã không chịu nhận lời làm bạn gái anh rồi, việc đường đường chính chính xin phép hai bác để theo đuổi em cũng không được? Em còn muốn bàn bạc gì nữa?

- Em... em không phải là không muốn nhận lời.- Ánh mắt của Hải Lam bây giờ bắt đầu có ngấn nước.- Em...

Thấy cô như vậy, anh lại không cam lòng, không nỡ làm cho cô khóc. Hạo Thiên nhanh chóng kéo cô vào lòng, cầm anh tựa nhẹ lên đầu cô, giọng nói anh ôn nhu trấn an:

- Được rồi được rồi. Là lỗi của anh. Chỉ cần em đồng ý làm bạn gái anh, mọi chuyện sau này anh sẽ giải quyết ổn thỏa hết, em không cần phải lo lắng, có chuyện gì đi nữa, anh sẽ gánh vác hết, được không?

Anh có thể hiểu trong lòng cô đang lo lắng, có thể biết trong lòng cô còn có chút vướng mắc, như thế thật là tốt. Lúc này, cô an tâm ở trong lòng anh, bờ ngực rắn chắc làm điểm tựa cho cô tựa vào, cảm giác cũng dễ chịu hơn hẳn. Cô gật đầu đồng ý.

- Em cũng không phải là không cho anh gặp ba mẹ. Nhưng, hãy cho em một ít thời gian để em thưa chuyện. Ba mẹ em cũng không thích chuyện gì quá đột ngột. Còn nữa, có vài thứ em phải cho anh biết trước khi anh gặp họ. Nếu không, họ sẽ không cho phép anh quen em đâu.

- Được được, nghe theo em hết.- Hạo Thiên vỗ vỗ vào lưng cô, ôn nhu nói.- Àh, phải rồi, anh có cái này tặng em.

Hải Lam tò mò quan sát Hạo Thiên, còn anh thì nhanh lấy trong túi ra một chiếc hộp nhỏ, rồi mỉm cười mỉa hoặc, đưa nó về phía Hải Lam:

- Em mở ra xem.

Hải Lam lưỡng lự nhìn anh, và bởi vì ánh mắt thúc giục của anh, cô từ từ mở chiếc hộp ra.

- Em thích không? Để anh đeo vào cho.

Hải Lam bất ngờ vì món quà mà Hạo Thiên tặng, nên cô còn chưa kịp nói lời nào thì anh đã rút chiếc nhẫn ra và đeo vào ngón áp út của cô. Chiếc nhẫn có đính những hạt nhỏ màu bạc tinh xảo, trắng sáng lấp lánh.

- Anh... cái này...- cô giơ nhẫn lên.- có đắt lắm không?

Vừa nhận lời làm bạn gái của người ta mà đã vội nhận quà, nếu là món quà đắt tiền thì lại càng không phải. Nghĩ vậy nên Hải Lam cảm thấy hơi lo lắng.

- Cũng không đắt lắm, em cứ nhận đi.- Anh bình thản, rồi giơ tay của mình ra.- Nhìn xem.

Oh, chúng là một cặp với nhau, là nhẫn đôi ah. Hải Lam nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út của anh, rồi lại quay sang nhìn anh, đôi mắt mở to, tròn xoe. Ngay cả anh cũng đã đeo vào như thế rồi, cô chính là rất khó để từ chối.

- Em còn nghĩ gì nữa, đây là quà tặng nhân ngày em chính thức trở thành bạn gái của anh.

Ách, lại còn như vậy nữa. Xem ra là anh đã có sự chuẩn bị.

- Vì vậy.- Anh chìa bàn tay ra, ánh mắt lém lỉnh nhìn cô chờ đợi.- Anh cũng muốn nhận lại quà.

Biết ngay mà, cái tên này đâu có đơn giản như thế.

- Được rồi, mấy ngày nữa rảnh, em sẽ đi chọn quà cho anh, chịu không?

- Không có thành ý gì cả.- Anh giở bộ mặt giận dỗi.- Món quà này anh đã chuẩn bị từ trước, còn luôn mang theo bên người nữa.

- Nhưng em làm sao biết được.- Cô nhanh chóng đáp trả.

Làm sao mà biết được sẽ có ngày hai người ở chung một chỗ như thế này mà chuẩn bị cơ chứ.

- Anh mà còn đòi hỏi nữa là không có quà gì luôn nha.- Cô giả vờ ngó lơ.

- Được rồi được rồi, thua em.- Anh đầu hàng.

Hehe, cô cười thâm trong bụng, gần đây tên này có vẻ dễ bảo, rất biết lắng nghe và chấp nhận những gì cô nói, điều này làm cô cảm thấy vui vui.

- Nhưng mà, em không được phép tháo nhẫn ra đâu đấy.- Anh cầm tay cô, ánh mắt vừa yêu thương, lại vừa rất nghiêm túc.- Trừ khi, anh thay nó bằng một chiếc nhẫn khác.

Đến đây anh lại cười cười, ánh mắt thâm sâu.

- Em nhớ đó! Nếu không thì đừng có trách anh phạt em nặng tay.

Hải Lam hơi rụt người lại. Còn có chuyện tặng quà xong lại kèm thêm lời đe dọa sao. Thật là phiền phức nha.

Ngừng một lát, cô lại hỏi:

- Anh... tại sao anh lại thích em?

Hạo Thiên tâm tình đang vui bỗng chốc nhúu mày. Đến bây giờ mà cô gái này còn hỏi anh những câu như thế sao? Chẳng lẽ những quan tâm, chăm sóc của anh dành cho cô là chưa đủ thể hiện.

- Anh đừng giận. Em chỉ là cảm thấy...- Hải Lam giải thích, đôi mắt có vẻ gì đó hơi tự ti.

- Em cảm thấy như thế nào?- Anh nét mặt chăm chú nhìn cô, chờ đợi câu trả lời.

- Em cảm thấy anh thích em là điều khó có khả năng. Em không cao, không đẹp, vốn dĩ không có điểm nào nổi bật. Đi với anh, có phần không xứng.- Cô hơi cúi đầu, hai bàn tay nắm chặt lấy nhau.- Em nghĩ...- Hải Lam mím chặt môi, lấy hết dũng khí để nói ra câu tiếp theo.- ...có lẽ anh thích em chỉ là vì cảm giác mới mẻ.

Nghe những lời này của cô anh tức giận không nói thành lời. Ánh mắt anh nhìn cô nhìn muốn thiêu đốt người. Một lát sau, anh mới trả lời bằng ánh mắt sâu và giọng nghiêm nghị hết sức:

- Em cho là anh không phân biệt được giữa tình cảm thật sự và cảm giác mới mẻ sao? Đừng đánh giá thấp anh như vậy. Nếu anh muốn tìm một cô gái xinh đẹp, quyến rũ thì không khó, nhưng để anh tìm được một người để anh phải động lòng, người có thể cho anh cảm giác bình yên, và hạnh phúc thật sự như em thì chỉ có một.

Lần này anh kéo cô vào lòng, để cô dựa vào ngực anh, giọng nói nhẹ nhàng, hơi thở phả ra ấm áp:

- Tiểu Lam, đừng bao giờ hỏi những câu hỏi ngốc nghếch như vậy có được không?

Giọt nước mắt chảy ra từ khóe mắt của Hải Lam. Cô trong lòng anh khẽ gật đầu.

16. Chương 16

- Cháu chào hai bác.- Chàng trai cúi đầu lễ phép, tay còn xách theo một giỏ trái cây.

- Àh, Nguyên Kỳ, vào nhà chơi đi, để bác gọi tiểu Lam cho.- Mẹ Hải Lam vui vẻ.

Bà gọi Hải Lam xuống nhà tiếp khách, rồi tự mình rót nước cho Nguyên Kỳ, sẵn tiện hỏi thăm và trò chuyện với anh. Khi Hải Lam bước lên phòng khách đã thấy mẹ mình và Nguyên Kỳ đang trò chuyện với nhau rất vui vẻ, không biết cất ngang như thế nào, nên cô đứng đó một lúc.

- Hôm nay cháu có bận gì không, ở lại dùng cơm với gia đình bác.

- Dạ vâng ạh!- Nguyên Kỳ lễ phép nhận lời.

- Vậy thì tốt quá.- Bà nói.- Mà sao con bé này này giờ mà vẫn chưa xuống nhĩ? Vẫn lè mề như vậy đó, con thông cảm cho nó nha.

- Mẹ!- Hải Lam khẽ nhú mày nhìn mẹ mình, ý muốn biểu lộ sao lại nói xấu con gái mình trước mặt người khác như thế.

Bà bỏ qua sắc mặt của con gái mình, nói tiếp:

- Sao còn đứng đó, nhanh qua đây.

Hải Lam ngại ngùng, chậm rãi bước sang.

- Anh có làm phiền em không?- Nguyên Kỳ mở đầu khá khách sáo.

- Dạ không, không đâu ạh.- Hải Lam vội nói.- Anh tìm em có việc sao?

- Đạo này ở trường ít có dịp nói chuyện với em, nên hôm nay rảnh rỗi anh đến thăm em.- Nguyên Kỳ mỉm cười.

Ách, cô cứng họng, đã suy đoán ra anh đang định nói đến chuyện gì.

.

Từ hôm cắm trại ở bờ biển đến nay cô đều cố ý tránh mặt anh, ngay cả khi chạm mặt nhau, cô cũng chỉ chào hỏi rất khách sáo, nói chuyện đại khái vài câu rồi tìm cớ đi trước. Anh đến đây cũng là vì việc này. Anh muốn xin phép ba mẹ cô cho anh chính thức được theo đuổi cô, muốn chính thức cho cô một lời hứa để

cô có thể tự tin và an tâm đi bên cạnh anh mà không còn ngại ngùng gì nữa. Quen cô lâu như vậy, từ khi cô đặt chân vào trường đại học, anh biết trước giờ cô luôn rất kín đáo, ít giao thiệp với bạn trai, cho nên đối với chuyện tình cảm ban đầu còn khó tiếp nhận. Vì vậy, anh càng phải nên chủ động, nếu không, chẳng biết đến bao giờ cô gái này mới có thể nhận ra ý tứ của anh suốt thời gian qua.

- Để mẹ xuống nấu cơm, hai đứa cứ trò chuyện tự nhiên.- Bà mẹ lịch sự.

- Để con xuống giúp mẹ.- Hải Lam đề nghị, thực sự, nếu chỉ ở đây với hoàn cảnh hai người như thế này, cô rất là ngại ngùng khi phải đối mặt với anh.

- Thôi không cần, con cứ nói chuyện với Nguyên Kỳ đi.- Nói rồi bà nhanh chóng đi xuống bếp.

Không gian phòng khách cũng tương đối thoải mái, nhưng không khí yên lặng bao trùm khắp nơi. Một lúc sau Nguyên Kỳ mới lên tiếng:

- Đạo này hình như em cố ý tránh mặt anh?

- Ách, không... không có đâu, anh đừng nghĩ vậy.- Hải Lam cảm thấy ngại khi Nguyên Kỳ hỏi thẳng ra như thế.

- Vậy gần đây em có chuyện gì sao?- Ánh mắt Nguyên Kỳ có vẻ rất quan tâm.

- Dạ không, không có gì. Chắc là tại lịch học hơi bận một chút thôi.- Hải Lam cố gắng cười cười, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy gì đó ngại ngại.

Nguyên Kỳ nhìn thẳng vào Hải Lam, ánh mắt anh bày tỏ một thái độ nghiêm túc và chân thành:

- Tiểu Lam, đáng lẽ anh phải chủ động theo đuổi em từ lâu rồi, nhưng anh sợ gấp gáp quá em chưa thể tiếp nhận. Khi em hiểu lầm anh với Tư Viện, anh trong lòng rất tức giận. Khi thấy em đi với cái tên giám đốc Lâm kia, anh càng thấy tức giận hơn. Anh thực sự không muốn như vậy thêm nữa, anh không muốn che giấu cảm xúc của mình trước mặt mọi người. Có lẽ trước đây, em không nhận thấy rõ ràng cảm thấy tình cảm của anh, nên không dám bước tới gần anh. Nhưng anh thật sự rất thích em. Hôm nay anh đến là để xin phép hai bác cho phép anh được theo đuổi em. Chỉ cần em là bạn gái của anh, chúng ta có thể đường đường chính chính đối mặt với tình cảm của nhau, không cần lo lắng người khác nói gì. Và anh, có thể lấy tư cách là bạn trai để bảo vệ em, chăm sóc em.

Ánh mắt Nguyên Kỳ vẫn không rời khỏi Hải Lam, bàn tay anh nắm lấy tay cô. Hải Lam nghe xong dường như bị đứng hình. Ngập ngừng trong giây lát, cô vẫn không thể nói ra được gì, nhưng bàn tay cô đã nhẹ nhàng thu về.

Cảm giác hơi hụt hẫng khi bàn tay anh tự dưng trống không, nhưng Nguyên Kỳ vẫn nói tiếp:

- Anh hy vọng em có thể chấp nhận anh, cho anh một cơ hội.- Nguyên Kỳ nói rất rõ từng chữ.- Bởi vì anh là rất thật lòng.

- Anh Nguyên Kỳ, em...

Gương mặt Hải Lam thể hiện sự khó xử và ái ngại, thấy vậy Nguyên Kỳ không chờ cô nói hết liền nói thêm vào.

- Em không cần trả lời ngay. Anh biết là em cần thời gian để suy nghĩ.- Anh vẫn cố mang vẻ mặt điềm tĩnh.- Nhưng, đừng lâu quá nhé!

Nguyên Kỳ mỉm cười, trong khi Hải Lam trong lòng thì rối bời. Cô rất muốn nói ngay là không thể, nhưng bản tính trước giờ của cô vẫn hay suy nghĩ, cô lo rằng mình trong lúc quá vội vàng mà nói thì rất dễ làm tổn thương người khác. Mà nếu không nói ra, thì quả thật là rất có lỗi với Hạo Thiên và cũng rất không công bằng với Nguyên Kỳ.

.

Trong lúc đang suy nghĩ để dùng những câu văn, những từ ngữ sao cho Nguyên Kỳ ít cảm thấy đau lòng nhất, thì mẹ cô đã xuất hiện và gọi cả hai vào bếp dùng cơm. Hải Lam định gọi cho Phương Cát đến nhà cô ăn cùng cho vui, nhưng mẹ cô đã ngăn cản, nhà đang có khách thì cứ lo tiếp cho tử tế. Mọi người trong

gia đình đều tỏ ra thân thiện với anh và trò chuyện rất vui vẻ, nhất là mẹ cô và Hải Lục, còn ba cô thì ít nói hơn một chút nhưng rất lắng nghe và quan sát. Chỉ duy nhất mình cô là cảm thấy ngại ngùng, dù thức ăn có nhiều, có ngon như thế nào thì cũng không có ăn nổi, trong lòng chỉ mãi suy nghĩ.

.

Điện thoại của cô đổ chuông, Hải Lam chạy đi nghe máy. Linh thật, vừa nghĩ thì đã gọi đến.

- Anh sang đón em đi ăn nhé!

- Ách, không... không được.- Cô hơi hoảng hốt. Anh mà đến đây chắc chỉ có nước hiểu lầm rồi tức giận lên mà mắng cô thôi. Dù gì việc này cô cũng không có cố ý, giảm được chuyện phiền toái này thì hay chuyện này. Nói dối vô hại cũng không sao. Nghĩ vậy nên cô nhanh chóng tìm ra lí do.- Em... em hôm nay cùng gia đình sang nhà họ hàng chơi rồi. Có gì khi về em sẽ gọi lại cho anh nha.

- Thế, khi nào em về? Anh muốn gặp em.

- Em... em cũng không biết nữa. Cũng có thể là về trễ đó. Ngày mai chúng ta gặp nhau cũng được mà, nha nha nha.- Cô cố gắng dùng giọng nhỏ nhẹ năn nỉ anh.

Đầu dây bên kia đắn đo một chút rồi nói cũng đồng ý. Hải Lam cúp máy, thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần anh không đến lúc này là được. Còn việc với Nguyên Kỳ, cô sẽ cố gắng giải quyết sớm nhất có thể. Ông trời ơi, cô không phải là người xấu, là người không biết mắc cỡ muốn bắt cá hai tay, một chân đạp hai thuyền đâu. Cảm giác lo sợ này đối với cô thật khó chịu, tất cả chỉ trách cái tính nhút nhát, chần chừ, không quyết đoán của bản thân.

.

- Cảm ơn hai bác về bữa tối. Cháu dùng rất ngon miệng.- Nguyên Kỳ dáng vẻ rất lịch sự.

- Ấy, có gì đâu cháu.- Bà mẹ vui vẻ vỗ vai Nguyên Kỳ và nói.- Lần sau lại ghé chơi nhé! Nhưng đừng quà cáp gì hết, như vậy khách sáo lắm.

Nguyên Kỳ mỉm cười, cúi đầu chào. Hải Lam đưa anh ra cổng.

- Hôm nay anh rất vui. Gia đình em quả thật là hạnh phúc. Mọi người cũng đối xử với anh rất tốt. Đặc biệt là mẹ em, bà có vẻ thích anh.- Anh mỉm cười, nhìn cô đầy ẩn ý.

- Cũng trễ rồi, anh về đi. Lái xe cẩn thận!

Nguyên Kỳ bước tới lại gần Hải Lam, rồi nhanh như chớp đặt nhẹ một nụ hôn lên trán cô. Trước khi lái xe rời đi, anh cũng không quên ngắm nhìn cô lần nữa rồi chúc cô ngủ ngon. Hải Lam bất ngờ trước hành động của Nguyên Kỳ nên không kịp tránh né. Vốn suy nghĩ phức tạp nên cũng chẳng biết nói cái gì cho đúng, đành khó xử nhìn anh lái xe rời đi.

.

Hải Lam chán nản vì bản thân, quay người lại định đi vào nhà thì nhìn thấy ánh đèn bật sáng từ chiếc xe màu vàng lóe sáng. Ách, không phải chứ.

.

Hải Lam đi nhẹ nhẹ đến gần chiếc xe, thì chủ nhân của nó đã nhanh chóng mở cửa xe bước ra. Hải Lam giật mình, không dám tiến đến gần hơn nữa.

- Em lại đây!- Giọng anh rất lạnh lùng.

Cô rụt rè bước tới. Khi đến gần rồi, anh vẫn chỉ nhìn cô không nói gì, trong ánh mắt còn có ngọn lửa của sự tức giận làm cô không dám nhìn vào anh nữa.

- Không có ở nhà sao?- Giọng anh vẫn lạnh nhạt, mắt hơi nheo lại.- Cùng gia đình sang thăm nhà họ hàng sao?

- Hạo Thiên àh, em... – Cô không biết nói sao để anh không hiểu lầm.

- Làm sao?- Anh tức giận.- Anh thì nhớ em, muốn gặp em, trong khi em ở cùng cậu ta, lại còn nói dối anh.

Anh thực ra chỉ định tạt qua một chút, nếu cô đã về nhà thì gặp cô cho đỡ nhớ, ai dè nhìn thấy chiếc BMW ngay trước cổng làm anh giận tím gan tím ruột.

- Em thực sự không biết anh ấy sẽ đến.- Hải Lam mang vẻ mặt khổ sở giải thích.- Em không có cố ý nói dối anh đâu, thật đấy.

Ánh mắt anh vẫn đầy vẻ tức giận, thái độ lạnh nhạt, không chịu nhìn lấy cô một lần. Anh giận cô rồi sao? Cô thực sự chỉ muốn tránh phiền phức, chứ không hề cố ý. Sao ông trời lại trêu cô như thế này, lần đầu nói dối mà đã thất bại rồi. Cô đâu có làm gì xấu chứ.

- Hạo Thiên, em biết lỗi rồi.- Cô khẽ nắm cánh tay anh, lay lay mấy cái.- Anh đừng giận nữa được không? Ngày kia chủ nhật, nếu anh có thời gian chúng ta có thể đi công viên chơi. Anh nói hồi nhỏ anh rất muốn được đi mà.

Nghe những lời cô nói cộng với giọng điệu nhỏ nhẹ, nũng nịu, anh đã bắt đầu động tâm, khẽ quay sang nhìn cô gái đang nắm lấy khuỷu tay mình, đôi môi và ánh mắt cô khẽ cười làm anh chỉ muốn quên đi cơn giận mà ôm cô vào lòng. Nhưng không được, phải trừng phạt cô một chút. Nghĩ vậy nên Hạo Thiên nén lòng, nhìn rồi lại quay đi. Hải Lam nhận thấy anh đã bắt đầu nguôi nguôi cơn giận thì nhanh chóng nói tiếp:

- Chín giờ sáng chủ nhật được không? Em sẽ làm thức ăn mang theo.

Aish, từ bao giờ, anh đã trở nên dễ mềm lòng như thế này. Trước đây đứng trước bạn bè, đồng nghiệp, đối tác, hay các đối thủ cạnh tranh của công ty, ngay cả với ba mẹ anh cũng không có dễ dàng nhân nhượng hay thỏa hiệp. Vậy mà giờ đây cô mới nói có vài câu mà anh đã có thể bỏ qua hết mà đồng ý với cô ngay. Hay phong độ của anh đã giảm sút rồi. Hạo Thiên nhún mày suy nghĩ.

- Em cũng đã xin lỗi rồi, còn hứa sẽ đi chơi cùng anh, làm thức ăn cho anh. Chưa kể quà cho anh, em cũng đã chuẩn bị. Vậy mà anh vẫn còn giận, em cũng đành chịu.- Hải Lam khẽ nhún vai, ra chiều bất đắc dĩ.

- Chờ đã, em nói là đã chuẩn bị quà cho anh?- Hạo Thiên nhanh chóng nắm bắt từ lời nói của Hải Lam.

Hải Lam mím môi, khẽ gật đầu.

- Được rồi, chúng ta sẽ đi.- Hạo Thiên nhanh chóng quyết định.

- Anh hết giận rồi sao?- Hải Lam vui vẻ, ngược lên nhìn mắt anh.

- Chưa đâu, từ đây đến đó xem thái độ của em như thế nào, còn món quà em tặng anh ra sao nữa.- Anh ngó lơ chỗ khác.

- Quà của anh, hôm đó em sẽ đưa. Đàn ông không nên nhỏ mọn như vậy chứ.- Cô nói khẽ, tay vót vuốt vạt áo của mình.

- Cái gì? Dám bảo anh nhỏ mọn?- Anh cúi người xuống, ánh mắt sắc bén nhìn cô.- Anh còn chưa tính vụ cậu ta dám hôn em ngay trước mặt anh.

Àh, thì ra anh còn giận vì việc đó. Hải Lam khẽ cười, tay vịn vào vai anh, kéo người anh xuống một chút, chân kiễng lên, đặt một nụ hôn dịu dàng vào má anh.

- Ngủ ngon. Mai gặp.

Hành động chớp nhoáng rồi chỉ vẫy tay chào mà bỏ đi. Có phải không vậy, nhanh như thế, làm anh chưa kịp hưởng thụ. Anh bất ngờ một chút trước hành động vừa rồi, nhìn theo bóng dáng cô bước vào nhà, miệng bất giác nở một nụ cười.

Ba mẹ cô đã ngồi ở phòng khách chờ sẵn, vừa thấy cô trở vào đã nhanh chóng kéo cô ngồi xuống hỏi chuyện. Chẳng phải lúc này ba mẹ đã hỏi Nguyên Kỳ nhiều như vậy rồi sao. Giờ còn muốn hỏi thêm cô cái gì nữa đây.

- Chuyện tình cảm của hai đứa như thế nào rồi?- Ba cô tỏ vẻ nghiêm túc.

- Ách, tụi con chỉ là bạn bè thôi, không phải như ba mẹ nghĩ đâu.

- Không cần giấu, con đã hết năm ba rồi, chuẩn bị bước sang năm tư, có bạn trai cũng là chuyện đương nhiên. Ba mẹ cho phép, đừng lo.- Mẹ cô vỗ nhẹ vai con gái.

- Mẹ con thấy con không giao thiệp nhiều bạn, nhất là bạn trai, nên có chút lo lắng thôi, con cứ từ từ tìm hiểu, không cần gấp gáp đâu.- Ba cô điềm tĩnh nói.

Hèn gì thấy thái độ mẹ gần đây có chút thay đổi, thì ra là do cảm thấy trước đây có hơi nghiêm khắc với cô trong chuyện tình cảm và giao thiệp bạn bè.

- Anh chàng này được đó, mẹ có nghe tiểu Cát kể nhiều rồi. Chẳng phải cậu ta rất tốt với con sao, hay giúp đỡ con, lại còn mua xe vì con nữa. Với ba mẹ, cũng rất lễ phép, ngoan ngoãn, với con cũng rất chân thành, quan tâm. Người ta lại vừa tốt nghiệp loại ưu, biết bao công ty mời gọi, rất có tương lai nha, con còn lí do gì chưa nhận lời?

- Mẹ àh!- Cô nhăn mặt, biểu tình kháng cự. Xem ra mẹ rất là vừa ý với Nguyên Kỳ.

- Mẹ nó xen vào quá nhiều rồi đó.- Ba cô nói với mẹ cô.- Con nó còn nhỏ, chưa cần vội vàng đâu.

- Trước đây là do chúng ta quá giữ gìn nó, bây giờ con nó có người tử tế để mắt tới thì cứ để cho chúng nó tiến tới với nhau, chứ chẳng lẽ ba nó muốn con mình ế sao?

- Mẹ yên tâm, chị hai nhà mình không ế được đâu mà lo.- Hải Lục ngồi hóng chuyện này giờ cũng nhảy vào nói, cô nhóc này cũng không quên nhìn sang bà chị ngồi đối diện mà nháy mắt cười.

Hải Lam vội trừng mắt nhìn cô em, ra hiệu im lặng, nếu không kịp cảnh cáo không khéo con bé này lại khai ra hết tất cả thì cô rất khó nói rõ ràng hết với ba mẹ.

Hình như vị phụ huynh vẫn không nhận ra trong lời Hải Lục có vấn đề gì nên cũng không mấy để tâm.

- Tiểu Lam của chúng ta như thế này mà mẹ nó lại sợ con mình không lấy được chồng tốt sao? Bớt lo nghĩ đi. Để cho con nó tự lo liệu. Phải tin tưởng vào con chứ.

Ba cô chốt lại vấn đề rồi đứng lên bỏ đi vào phòng ngủ. Hải Lam cũng không kịp nói gì thêm, nên cô cũng về phòng.

.

- Chị!- Hải Lục nhẹ nhàng bước theo sau Hải Lam.- Nói cho em biết, rốt cuộc là chị nghĩ như thế nào đi?

- Huh?- Hải Lam có hơi giật mình. Cứ tưởng em mình đã về phòng, ai dè nó lại theo sao mình vào phòng từ lúc nào.

- Em đã gặp cả hai ứng cử viên của chức vụ anh rể rồi, nhưng rốt cuộc là phần thắng đang nghiêng về ai ah?- Hải Lục cười xòa, đi theo chị cuối cùng cùng dần dần học hỏi được cách nói chuyện thú vị của chị.

Hải Lục thật sự rất ngưỡng mộ chị mình, về học lực, ăn nói, và cả giao thiệp bên ngoài, chị hai đều khá hơn cô. Chị ấy rất quan tâm đến cô, thỉnh thoảng còn dạy cô học, còn đưa ra lời khuyên cho những khúc mắc của cô. Cô chỉ có thể ngậm học hỏi từ chị qua những lời nói, những câu chuyện chị hay kể. Cô vốn dĩ yếu đuối, hay tự ti về bản thân, nhưng được chị mình thường xuyên động viên, khuyến khích, nên cũng tự tin lên rất nhiều. Mặc dù chị cô cũng là người khá nóng tính, nhưng có được người chị lo lắng cho cô như vậy, sao cô lại không quan tâm đến chị mình được chứ.

- Em thấy hai người thế nào?- Hải Lam hỏi lại, dường như muốn nghe ý kiến của em gái, dù cho đầu óc của nó có hơi ngây thơ, hơi đơn giản một chút.

Cô em gái cẩn thận suy nghĩ:

- Em thấy cả hai anh rể đều rất quan tâm, lo lắng cho chị, nhưng theo cách khác nhau. Anh rể Nguyên Kỳ thì nhẹ nhàng, còn anh rể Hạo Thiên thì dứt khoát.

- Đừng gọi anh rể này anh rể kia, nghe kì quá!- Hải Lam nhăn mặt lắc đầu.

- Em thấy cả hai đều tốt. Ai em cũng thích hết.- Hải Lục ngồi trên ghế, khẽ đung đưa người.- Nhưng em thích anh Hạo Thiên hơn một chút. Chị cũng biết, em thích mẫu người lạnh lùng mà.- Nói rồi cô cười hì hì.

Hải Lam lắc đầu. Heiz, cô hiểu em gái của mình quá mà. Còn Hải Lục nhìn biểu hiện của Hải Lam thì chỉ nhe răng cười. Hải Lam cũng nói qua cho Hải Lục biết là cô bạn thân Phương Cát của cô có ý muốn tác hợp cô với Nguyên Kỳ. Hải Lục suy nghĩ một chút rồi nói đại ý là “muốn cưa cô chị phải chiều cô em”, cô bảo rằng chỉ cần anh rể đối xử tốt với mình, thì sẽ vô cùng đồng ý giúp đỡ trong chuyện tình cảm với chị.

- Chị cũng biết trước giờ em thấy mấy đứa bạn em được bạn trai của chị nó chiều chuộng, lấy lòng, mà em cũng thêm được như thế lắm. Giờ chị cũng phải cho em hưởng chút ít “phúc lợi” đi, đừng có nhăn mặt thế!- Hải Lục giở chiêu nũng nịu.

Hải Lam lắc đầu. Khuyên nó mở lòng, dẹp bỏ cái tôi để giao thiệp thêm bạn thì ra lại học hỏi theo những thứ này.

- Chẳng lẽ em trách chị mấy năm qua không có bạn trai để cho em hưởng “phúc lợi”?- Cô chị đáp trả.

- Cũng không phải là ý đó. Nhưng từ giờ thực hiện cũng tốt mà, đúng không chị?- Cô em lại cười nịnh nọt.

Hải Lam bật cười, xoa đầu Hải Lục:

- Em càng ngày càng khá hơn rồi đó.

- Tất cả là nhờ có chị. He he.- Cô em coi đó như là lời khen ngợi của chị dành cho mình nên rất vui vẻ.

Xem ra cô em này còn hứng thú với chuyện tình cảm hơn là chị gái của mình.

- Anh ấy đã tặng nhẫn đôi cho chị ngay sau khi anh chị chính thức quen nhau.- Hải Lam chậm chậm nói.- Là của Hạo Thiên.

Hải Lục bay khỏi chiếc ghế và chạy lại cầm bàn tay của chị mình lên ngắm nghía chiếc nhẫn, cô vừa mân mê món quà giá trị trên bàn tay trắng nõn và mềm mại của chị mình, vừa nói:

- Woa, chiếc nhẫn đẹp quá, sáng lấp lánh luôn, chắc là đắt lắm đây. Anh rể thật tuyệt vời nha.

- Tuyệt vời hay không còn chưa biết, phải xem thế nào đã.- Hải Lam khẽ cười, gương mặt hồng một chút khi nghĩ về Hạo Thiên.- Nhưng hiện tại, anh ấy là bạn trai của chị.

Hải Lục xum xuê chúc mừng chị gái, rồi sau đó lại hỏi tiếp:

- Còn anh Nguyên Kỳ thì sao?

- Đối với anh Nguyên Kỳ, có một khoảng cách nào đó không thể vượt qua ranh giới bạn bè được.- Hải Lam khá trầm ngâm.- Từ khi biết anh ấy có tình cảm với chị, chị đã rất ngại nói chuyện hay tiếp xúc với anh ấy. Nhất là khi mẹ càng đối xử thân thiện với anh ấy, chị lại càng ngại ngùng và lo lắng hơn. Nếu không sớm nói rõ ràng, thì chị thực có lỗi với cả Nguyên Kỳ lẫn Hạo Thiên.

- Em tin là chị sẽ nhanh giải quyết được.

Hải Lục cũng không biết nói gì nhiều. Cô biết chị mình là người chững chạc và biết suy nghĩ, cho nên chắc chắn chị ấy sẽ biết mình nên làm gì.

17. Chương 17

Ngày lễ tốt nghiệp chính thức của sinh viên năm tư cũng đã tới, hôm nay Thánh Văn lại tắt bật và sôi động hẳn lên. Các sinh viên được tốt nghiệp loại khá giỏi, ai cũng tươi rói trong bộ trang phục trắng nguyên. Họ tụm ba tụm năm chụp hình, trò chuyện với nhau. Năm nay, cả bộ ba Nguyên Kỳ, Tư Viện và Tuấn Văn đều ra trường với bằng cấp loại ưu. Đề tài tốt nghiệp của Nguyên Kỳ còn được hội đồng giám khảo đánh giá rất cao. Trong buổi lễ long trọng ngày hôm nay, tổng giám đốc của công ty Lâm thị hạ cố đến dự làm cho toàn thể nhà trường từ ban giám hiệu, giáo viên, đến sinh viên ai nấy cũng hào hứng vô cùng. Bên cạnh đó, còn có rất nhiều công ty khác đến tham dự, cốt để chọn nhân tài về làm cho công ty của mình.

.

- Chúc mừng anh đã tốt nghiệp.

Đội người vây quanh Nguyên Kỳ vẫn dần, Hải Lam mới cầm bó hoa đến tặng anh. Nguyên Kỳ này giờ chìm ngập trong lời chúc của các bạn, thầy cô, các sinh viên khóa dưới, muốn thoát cũng không thoát ra mà tìm cô được nên khi thấy Hải Lam chủ động đến chúc mừng mình, anh đã rất vui, miệng không giấu được nụ cười.

- Cám ơn em.- Anh đón nhận bó hoa của cô.- Em cũng cố gắng lên, năm sau là ra trường rồi.

- Vâng.- Hải Lam nghĩ đến việc phải làm luận án tốt nghiệp, phải ra trường, rồi tìm việc, bốn ba với cuộc sống, trong lòng liền cảm thấy chán ngán, phiền não.

Nhìn biểu hiện của cô, Nguyên Kỳ lại bật cười:

- Sao nhìn em chán nản quá vậy? Đừng lo, rồi anh sẽ giúp em làm luận án.- Ôm hết các bó hoa về một bên, anh dùng tay còn lại vỗ vỗ vai cô động viên.

Hải Lam mỉm cười cảm ơn anh. Rồi cô và anh phát hiện cách đó không xa, Phương Cát và Tuấn Văn đang trò chuyện vui vẻ với nhau.

- Hai người đó trông đẹp đôi quá anh nhỉ?- Cô mỉm cười, vui lây cho bạn mình.

- Chúng ta đi với nhau cũng rất đẹp đôi mà.

Hải Lam nhìn Nguyên Kỳ mà không nghĩ ra phải nói gì, trong lòng đột nhiên khó xử. Đáng ra cô không nên mở màn, không nên đề cập chuyện này trước mới đúng. Cô có nên nói ra cho anh hiểu ngay lúc này hay không? Nhưng đây là ngày vui của anh, cô làm vậy, liệu có quá đáng không?

- Chúng ta đi đâu đó ăn mừng đi.

Mãi suy nghĩ, Tuấn Văn và Phương Cát đến gần hai người lúc nào mà cô không hay biết. Theo sau lời đề nghị của Tuấn Văn, Phương Cát cũng lên tiếng:

- Đúng đó, đi chung luôn đi, tiểu Lam.

- Tớ...

- Đây chỉ đơn giản là tiệc chúc mừng thôi mà, nha.- Phương Cát nắm khuỷu tay của Hải Lam lắc nhẹ, cố gắng thuyết phục cô bạn.

Hải Lam biết mình không thể từ chối nên cuối cùng cũng chấp nhận đi theo. Phương Cát đã đi cùng xe với Tuấn Văn, cho nên Hải Lam ngồi xe của Nguyên Kỳ. Bản thân cô đã thấy khó xử muốn chết, vậy mà bây giờ lại ở cùng một chỗ, thật sự là rất ngại. Hải Lam định mở miệng nói chuyện của cô và anh đến mấy lần, mà không lần nào nên lời, cô đành nuốt lại vào trong, chờ cơ hội thích hợp.

.

Bốn người vào bàn ăn, trò chuyện chưa lâu thì hai người kia đã kiếm cơ có chuyện riêng nên cáo lỗi đứng dậy trước. Chuyện này, Hải Lam biết chắc chắn là kế hoạch hai người họ bàn tính đưa cô vào trường đây mà. Nhìn thái độ của Phương Cát không dám nhìn thẳng vào mắt cô một lần là biết được âm mưu sắp đặt của cô bạn này rồi. Thật đáng ghét!

- Hình như em không vui khi đi cùng anh.- Nguyên Kỳ quan sát.

- Dạ không, không có đâu.- Hải Lam vội vàng nói, rồi cố gắng làm ra vẻ tự nhiên.- Sao anh lại hỏi vậy?

- Vì anh thấy khi chỉ có hai chúng ta thì em rất ít nói, hầu như là anh hỏi thì em mới trả lời, còn không nhìn thẳng vào mắt anh nữa.

- Có... có sao?- Hải Lam cố gắng giấu vẻ mặt khó xử của mình.

- Trước kia, em hay nói hay cười, rất hồn nhiên, vui vẻ. Chúng ta trò chuyện với nhau cũng rất tự nhiên.

- Em...

Tiếng chuông điện thoại reo lên làm cắt ngang cuộc trò chuyện ngượng ngùng. Àh không, hình như chỉ có mỗi cô là ngượng ngùng thôi.

- Em đang ở đâu?- Giọng nói quen thuộc, xen chút bực tức vang lên.

- Em... đang đi ăn cùng với bạn.- Hải Lam đáp ứng.

- Bạn như thế nào?

- Là tiểu Cát, cùng một vài người nữa.- Cô hơi quay người đi, nói giọng hết sức nhỏ hy vọng Nguyên Kỳ không nghe thấy.

- Nhấn anh địa chỉ, anh sẽ đến.

- Không, anh không cần đến đây đâu.- Cô khẩn trương.- Em có thể tự đi về.

- Hay là muốn anh vào nhà em ngồi đợi.- Anh bắt đầu hết kiên nhẫn.

- Ấy đừng! Ba mẹ em vẫn chưa biết chuyện của mình.- Cô đầu hàng, giọng nói rầu rĩ của người thua cuộc.- Thôi được, em sẽ nhấn cho anh.

- Em nói chuyện với ai mà lâu vậy?- Nguyên Kỳ tò mò khi thấy thái độ của Hải Lam đổi khác khi nghe điện thoại.

- Dạ không.- Cô lắc đầu, cố gắng nở nụ cười.

- Em đang lo lắng gì sao?- Nguyên Kỳ hình như đoán thấy tâm trạng của cô có chút bất an.

- Thật ra...- Cô bắt đầu nói.- ... thật ra điện thoại vừa nãy là của Hạo Thiên, anh ấy nói lát nữa sẽ tới.

- Phó tổng Lâm?- Nguyên Kỳ rất bất ngờ. Từ khi nào cô gái này đã đổi cách xưng hô với anh chàng kia như thế, lại còn trò chuyện điện thoại rất thân mật nữa.

Hải Lam khẽ gật đầu, gương mặt có chút ửng đỏ. Nguyên Kỳ cảm thấy có chỗ không tin được, nhưng sự thật trước mắt. Chẳng lẽ, cô đã mở lòng chấp nhận anh ta. Một cô gái kín đáo và rất giữ ý như vậy mà bây giờ đã tỏ ra thân thiết với người khác giới, thì chắc chắn, anh ta trong lòng cô ấy rất đặc biệt. Người con gái này đã bắt đầu động tâm? Anh đã chậm một bước rồi sao?

Bầu không khí im ắng bao trùm bàn ăn. Hải Lam thầm trách Phương Cát để lại cô một mình, sắp tới Hạo Thiên sẽ đến, cô biết làm sao mà giải thích đây. Thật là tình ngay lý gian mà.

- Xin chào!

Một giọng nói quen thuộc vang lên. Ách, nhanh như vậy đã đến rồi sao? Hạo Thiên thoải mái trong bộ trang phục đơn giản, nhưng lại rất tôn lên dáng người của anh.

- Chỉ có hai người thôi sao?- Hạo Thiên ngồi xuống ghế bên cạnh Hải Lam và cười nói, nhưng ánh mắt cuối cùng dừng ở trên người cô, làm cô giật mình.

Câu nói này quả thật mang hàm ý gì đó mà. Hải Lam vội vàng giải thích:

- Chúng em bốn người đi với nhau, nhưng tiểu Cát và anh Tuấn Văn có việc vừa đi ra ngoài.

- Thật ra buổi tiệc này là tiệc mừng tốt nghiệp của tôi và Tuấn Văn.- Nguyên Kỳ nói đỡ cho Hải Lam khó xử.

- Oh, vậy sao?- Hạo Thiên cười nhạt.- Vậy là phải nói lời chúc mừng cho hai cậu rồi.- Anh tỏ vẻ lịch sự đưa tay ra bắt.

Nguyên Kỳ vài giây sau cũng đưa tay bắt lại. Không khí bây giờ càng khách sáo hơn.

- Xin lỗi, để mọi người chờ lâu. Chúng tôi vừa ra ngoài có chút chuyện.- Phương Cát nhanh nhẩu nói.

Thật ra, Phương Cát và Tuấn Văn định tạo không gian riêng cho hai người bạn thân của mình, nên cố ý tránh đi, nhưng họ không đi xa, mà chỉ dời sang mấy bàn khuất hai người này một chút. Lúc này quan sát thấy tình hình có vẻ không ổn, Phương Cát lo lắng cho Hải Lam nên thuyết phục Tuấn Văn cùng quay lại bàn.

Hải Lam nhìn Phương Cát, ánh mắt mang nhiều nỗi niềm, nhiều tâm sự. Cũng không biết nên nói là tức giận, trách móc hay là biết ơn và cầu cứu nữa.

Thức ăn đã dọn ra hết mà ai nấy cũng đều nhìn nhau. Rồi đột nhiên cả Hạo Thiên lẫn Nguyên Kỳ đều gấp thức ăn đưa vào chén của Hải Lam. Ánh mắt khó xử của cô lại một lần nữa được biểu hiện.

- Ah tiểu Lam, món này ngon nè, ăn thử đi.- Phương Cát nhanh chóng gấp thức ăn cho Hải Lam rồi nháy mắt ra hiệu cho cô bạn nên có thái độ tự nhiên một chút.

Hải Lam tỉnh ý nhận ra, liền phối hợp với bạn mình. Cô ăn phần thức ăn được gấp cho, còn cười tươi và khen ngon nữa, làm cho không khí bây giờ đỡ căng thẳng hơn.

- Tiểu Cát, cũng ăn thử cái này đi.- Hải Lam vô tư gấp cho Phương Cát.

- Tiểu Lam, anh cũng muốn ăn cái đó.- Hạo Thiên quay sang chỉ chỉ Hải Lam về món ăn vừa gấp cho Phương Cát.

Hải Lam vừa xấu hổ, vừa ngượng trước biểu hiện của Hạo Thiên.

- Anh đâu phải là con nít, muốn ăn thì tự gấp lấy.- Cô trừng mắt nhìn anh.

- Anh muốn em gấp cho anh.- Cái tên này cười cười, cố ý làm lơ thái độ của cô.

Ba người còn lại có vẻ đều ngạc nhiên trước vị phó tổng giám đốc ngày thường đều rất lạnh lùng này, nên đều dừng lại quan sát hai người họ, dường như còn chờ xem Hải Lam sẽ xử lý như thế nào. Hải Lam càng xấu hổ hơn, nhanh chóng gấp thức ăn cho Hạo Thiên để anh vừa ăn vừa giữ mồm lại.

- Nè, nè, nè!- Cô cố ý gấp nhiều, tiện thể trút cơn giận.- Anh ăn cho hết đó.

Anh lại vờ như không thấy:

- Được, em gấp bao nhiêu anh cũng sẽ ăn hết.

Cô liếc xéo anh một cái. Cái tên này còn muốn giở trò gì nữa đây, trước mặt bao nhiêu người, không còn muốn giữ hình tượng sao, anh đã hai mươi tám tuổi rồi đó. Dù cho anh có không muốn, ít ra, cô cũng muốn mình không phải diện tiết lên vì anh. Ngại ngùng nhìn sang Nguyên Kỳ, ánh mắt anh mang đầy vẻ ngạc nhiên, xen lẫn một chút vẻ đau thương, một chút ganh tị, làm cô cảm thấy mình thật có lỗi. Ít ra, hai người cũng không nên phô bày ra như vậy trước mặt anh.

- Anh Nguyên Kỳ cũng ăn đi.- Hải Lam lịch sự gấp thức ăn cho Nguyên Kỳ.- Hôm nay là tiệc mừng cho anh mà.

Phương Cát nhìn nhanh thấy ánh mắt khó chịu của Hạo Thiên, nên không chờ đợi anh phản ứng mà đã nhanh chóng lên tiếng phá vỡ bầu không khí:

- Àh, anh Nguyên Kỳ này, tốt nghiệp rồi anh dự định làm ở đâu ah? Nghe nói có rất nhiều công ty lớn đều có nhà ý mời anh về làm.

- Uh. Đáng ra anh còn đang suy nghĩ, nhưng bây giờ thì đã quyết định rồi.- Nguyên Kỳ mỉm cười, rất tự tin.- Anh sẽ về làm cho tập đoàn Lâm thị, được đích thân tổng giám đốc ưu ái, trực tiếp đưa ra lời mời thì làm sao dám từ chối.

Nguyên Kỳ khẽ cười, đẩy ánh mắt về phía Hạo Thiên, chờ xem thái độ của anh. Nhưng Hạo Thiên lại cực kỳ bình tĩnh, không hề có chút tức giận nào:

- Rất tốt. Ba tôi nhìn người quả là không sai. Có nhân tài như cậu giúp sức, công ty chắc chắn sẽ ngày càng thành công hơn.- Đến đây, anh nở một nụ cười đầy ẩn ý.- Tôi nhất định sẽ hết mực chiều cố đến cậu.

- Oh, vậy là phải nhờ vào phó tổng rồi.- Nguyên Kỳ cũng đối đáp không thua kém.- Đa tạ thành ý của anh.

- Để biểu lộ thành ý hơn nữa, bữa ăn hôm nay, tôi mời.- Giọng nói của anh vẫn trầm ổn.

Hai cặp mắt sắc bén nhìn nhau mà như muốn thiêu đốt đối phương. Quả thật là đáng sợ. Phương Cát nhìn Hải Lam bất lực, ánh mắt cảm thương cho cô bạn, đào hoa làm chi để vướng phải chuyện tình phức tạp này. Còn Hải Lam lại vô cùng bất đắc dĩ, ánh mắt đáp lại như muốn nói “tớ có muốn như vậy đâu”.

.

- Anh còn bực chuyện hôm nay sao?- Cô nhìn vẻ mặt của anh, trông rất tức cười.

Hạo Thiên chỉ im lặng lái xe, không thèm trả lời.

- Cũng tại anh, ai bảo một mực đòi đến rồi tự chuốc lấy bực tức.- Cô lại cười.

- Em còn dám nói.- Anh trừng mắt nhìn cô.- Nếu anh không đến thì hai người sẽ có một buổi tiệc lãng mạn bên nhau chứ gì.

- Thật ra, nếu anh không tới, em cũng sẽ tìm cơ hội nói rõ với anh ấy thôi. Nhưng biểu hiện của anh hôm nay rất buồn cười.- Cô nhớ lại cảnh lúc anh đòi cô gấp thức ăn. Ai đòi một chàng trai hai mươi tám tuổi mà lại như một đứa con nít.

- Có gì mà cười. Em không nhìn thấy sắc mặt của cậu ta lúc em gấp thức ăn cho anh sao? Lúc đó, anh thực thỏa mãn.- Lúc này, chân mày anh mới dần ra, đôi môi khẽ cười.

- Anh thật hết thuốc chữa.- Cô lắc đầu. Cô càng ngày càng phát hiện anh có nhiều tính cách lạ.

- Em đó, lần sau còn dám gấp thức ăn cho nam nhân nào khác ngoài anh thì sẽ biết tay anh.- Anh nghiêm giọng.

- Vẫn còn nghĩ đến sao?- Anh ấy tức giận, có phải là đang ghen không. Cô tủm tỉm nhìn anh.- Anh quên chuyện hôm nay đi, ngày mai là ngày hẹn hò của chúng ta, nhớ đến đúng giờ đó.

Hẹn hò? Nghe đến hai từ này là anh lại có được cảm giác thích thú. Nghĩ đến ngày mai được đi chơi cùng cô anh bất chợt trong lòng dấy lên niềm vui sướng.

.

- Em trễ năm phút!- Hạo Thiên liếc nhìn đồng hồ.

- Chỉ có năm phút thôi mà.- Hải Lam bĩu môi.- Em đã phải dậy rất sớm làm thức ăn, còn phải mang theo rất nhiều thứ ra xe nữa.

- Đã bảo để anh đến trước cổng đón mà em không chịu.- Hạo Thiên khẽ nhún mày, nhìn mấy thứ đồ đạc lỉnh kỉnh cô mang theo. Lúc nào cô cũng dặn dò cẩn thận, không bao giờ để cho anh được đậu xe trước nhà

mình. Lúc nào anh cũng phải đậu xe ở một khoảng cách nhất định cách nhà cô, để tránh tầm nhìn cũng mọi người trong nhà.

- Thôi được rồi mà! Em có quà cho anh đây?- Hải Lam mỉm cười nói sang chuyện khác.

- Là gì vậy?- Anh có vẻ rất tò mò.

Hải Lam từ từ mở chiếc hộp ra:

- Áo đôi đó.- Nụ cười cô hồn nhiên.- Anh xem, em đã mặc sẵn rồi đây?

Anh chăm chú nhìn cô, nét mặt ngạc nhiên, nhưng xen lẫn sự thích thú. Hải Lam vẫn vui vẻ nói tiếp:

- Từ trước đến nay, em luôn mong muốn một khi có bạn trai, sẽ cùng anh ấy mặc đồ đôi rồi đi dạo phố.- Giọng nói cô biểu lộ sự vui thích, nét mặt cô sáng lên.

- Em thích đến như vậy sao?

Anh vẫn quan sát cô từ nãy đến giờ, nếu chỉ cần như thế mà làm cô vui vẻ thì làm trò trẻ con hơn một chút nữa, anh vẫn có thể miễn cưỡng chấp nhận. Anh nhẹ nhàng cởi áo thun hàng hiệu trên người mình ra, để mặc chiếc áo cô vừa tặng vào người. Cô hơi giật mình vì hành động của anh, nên vội vàng mở cửa xe và đi ra phía ngoài, đưa lưng về phía anh, trong lòng còn rất bối rối sợ nếu để người ta thấy thì không hay, nhưng anh đã rất nhanh chóng thay đổi trang phục trong vòng không quá mười lăm giây.

- Đẹp không?- Anh chỉnh trang quần áo ngay ngắn rồi ôn nhu hỏi cô.

- Rất đẹp.- Cô cười tươi.

Trước đây, anh khoác trên người toàn hàng hiệu, những nhãn hàng nổi tiếng, đắt tiền, nhưng bây giờ anh đang mặc trên người một chiếc áo thun bình thường có thể tìm mua ở rất nhiều các cửa hàng áo. Kỳ lạ là điều này làm cho cô cảm thấy vui vui, anh trở nên gần gũi và hòa đồng với cuộc sống của cô hơn.

- Em thích là được.- Anh thỏa mãn khi nhìn thấy nụ cười hạnh phúc của cô.

Cô có thể mua vừa vặn size cho anh, đúng là rất tốt. Anh vui vẻ khi nghĩ đến điều này.

18. Chương 18

Công viên quả thật là nơi rộng lớn với rất nhiều cây xanh và trò chơi giải trí, còn có cả sở thú nữa. Hải Lam gọi ý thuê một chiếc xe đạp đôi, để cả hai cùng đi dạo tham quan hết vườn thú. Hạo Thiên đồng ý, nhưng anh lại thuê chiếc xe đạp bình thường một người lái, anh bảo rằng anh sẽ chở cô hết quãng đường, như thế cô sẽ không bị mệt và có thể thoải mái ngắm cảnh xung quanh. Mặc dù Hải Lam rất thích được đi xe đạp đôi, nhưng khi nghe anh nói thế thì cô cũng vui lòng nghe theo.

.

Bữa trưa, hai người ra khỏi vườn thú, và tìm một bãi cỏ, dưới bóng cây mát mẻ để bày thức ăn. Món ăn tuy không quá cầu kỳ nhưng cả hai đều ăn rất ngon miệng. Cảnh tượng này thật lãng mạn, điều mà trước giờ Hải Lam có mơ cũng không nghĩ tới. Còn Hạo Thiên thì vừa được ăn món ăn do chính tay cô nấu, rồi còn được nằm nghỉ trên đùi của cô, cảm giác thanh thản, hạnh phúc vô cùng khiến anh chỉ muốn kéo dài giây phút này mãi mãi. Đây là lần đầu tiên anh lại có cảm giác yên bình đến như vậy.

.

Để tận dụng hết thời gian vui chơi của ngày hôm nay, Hải Lam lại kéo anh sang khu trò chơi giải trí. Ban đầu Hạo Thiên còn khá ngại ngần khi Hải Lam rủ anh tham gia các trò chơi, nhưng khi đã bắt đầu quen dần, anh lại hào hứng lôi cô thử các trò cảm giác mạnh. Vượt thác, đu quay trên không, đua xe điện, trò nào cũng khiến anh cảm thấy thú vị. Chơi một lúc rồi anh mới phát hiện ra cảm giác mạnh làm cho người ta thích thú như vậy, một khám phá rất mới mẻ, nên anh còn muốn chơi tiếp cả trò tàu lượn siêu tốc, với độ

dốc hơn bảy mươi lăm độ. Hải Lam ra sức từ chối tham gia trò này cùng anh, nhưng anh lại không muốn chơi một mình nên cố thuyết phục cô, rồi lôi cô theo bằng được. Mặc dù trong suốt chuyến, tay anh đều để cho cô nắm chặt, nhưng hậu quả sau trò chơi vẫn là cô mặt mày tái mét như không còn giọt máu, đầu óc thì choáng váng không đi vững.

- Em có sao không?- Anh vô cùng lo lắng khi thấy biểu hiện không ổn của cô.

- Em không sao, chỉ hơi choáng.- Cô trấn an anh.- Nghỉ một chút sẽ hết thôi.

Hạo Thiên cảm thấy mình vô cùng có lỗi, cô đã không muốn tham gia trò chơi này chắc chắn là có lý do, vậy mà anh một mực lại lôi cô đi theo, bây giờ trông cô như thế này anh quả thật là rất rất lo lắng, không biết phải làm như thế nào. Kéo cô về phía anh, đặt đầu cô tựa vào ngực anh, anh ôm vai cô rất nhẹ nhàng.

Hải Lam tựa vào lòng anh để lấy lại thăng bằng, bốt choáng váng. Chờ cho nhịp thở ổn định một chút, cô lại đẩy anh ra:

- Em không sao. Em muốn uống nước.

- Được, em ngồi đây nghỉ ngơi, anh đi mua nước cho em.

Hạo Thiên thấy cô sắc mặt đã đỡ hơn một chút mới chịu buông cô ra và nhanh chóng rời đi. Anh tự nhủ sẽ cố gắng quay lại nhanh nhất có thể. Nhưng khi quay về đến nơi, anh lại thấy cô đang trò chuyện với một chàng trai lạ mặt. Trong lòng có chút khó chịu, vừa rời khỏi cô có một lát thôi mà đã có nam nhân khác đến bắt chuyện với cô. Cô gái này cũng thật to gan, mặt mày vừa tái xanh làm anh vừa lo lắng vừa hoảng sợ, bây giờ lại tươi cười nói nói với người đàn ông khác. Ôm tức giận, anh nhanh lập tức tiến lại gần chỗ hai người họ.

.

Hải Lam nhìn thấy Hạo Thiên, đã vội đứng dậy, kéo anh đến gần và giới thiệu với anh:

- Hạo Thiên, đây là Lê Vũ, bạn học cấp ba của em.

Rồi cô vui vẻ quay sang bạn của mình định giới thiệu anh với bạn, nhưng anh đã nhanh chóng ôm lấy vai cô, ánh mắt hơi đanh lại, khuôn mặt lạnh nhạt nhìn Lê Vũ nói:

- Chào cậu, tôi là người yêu của tiểu Lam!

- Người yêu?- Lê Vũ có chút bất ngờ đẩy mắt sang nhìn chàng trai mà Hải Lam như có ý muốn hỏi cô chuyện này có phải là thật hay không.

Hải Lam gật đầu xác nhận, mang một chút bẽn lèn. Hình như đây là lần đầu tiên giới thiệu bạn trai thì phải.

- Àh phải rồi, hai người còn đang mặc áo đôi nữa mà.- Lê Vũ cười cười, đang tự trách mình ngốc nghếch. Đã bao nhiêu năm rồi, cô dĩ nhiên phải có bạn trai chứ, một cô gái đáng yêu, xinh xắn và tình cảm như vậy, làm sao không có người chú ý cho được.

Tự nhắc mình không nên miên man suy nghĩ những chuyện xưa, Lê Vũ gương mặt kéo ra một nụ cười có vẻ gượng gạo:

- Thôi, bây giờ tớ phải đưa nhỏ cháu về, có dịp mình liên lạc sau nha.

Hải Lam mỉm cười gật đầu, rồi giơ tay vẫy vẫy chào Lê Vũ. Ba năm rồi mới gặp lại cậu ta, trông cậu ấy không thay đổi nhiều lắm, chỉ là cao hơn, đen hơn, chững chạc hơn một chút, nhưng vẫn là rất dễ nhận ra.

- Người đi rồi mà em còn đứng đó nhìn.- Anh giọng nói có chút giận dỗi.

- Lâu rồi em mới gặp lại bạn cũ mà.

- Bạn cũ sao? Anh thấy cậu ta cứ nhìn chăm chăm em, lại còn ngạc nhiên khi biết em có bạn trai nữa.

- Bạn cũ thật mà.- Cô mở to mắt, khẳng định.- Bộ, anh ghen sao?

Bị cô nói trúng, anh tỏ vẻ làm lơ, rồi đánh trống lảng sang chuyện khác.

- Em uống nước đi.- Anh mở lon nước, đưa về phía cô.- Còn mệt hay không?

Hải Lam vui vẻ đón nhận lon nước từ tay anh, uống một ngụm lớn, rồi mới trả lời:

- Em hết mệt rồi. Uống nước vào thật sảng khoái.

Anh nhìn sắc mặt của cô đã hồng hào trở lại, miệng còn nở nụ cười vui vẻ như thế đoán thấy cô thực sự không sao, nên anh đứng dậy, lời nhanh cô đi:

- Về thôi, anh dẫn em đi ăn, bồi đắp năng lượng.

.

- Anh chàng đó hồi xưa là như thế nào với em?- Hạo Thiên vẫn còn vướng mắc trong lòng nên cứ phải hỏi cho rõ.

- Bạn học.- Suy nghĩ vài giây rồi cô mới trả lời. Hồi ấy, Lê Vũ rất tốt với cô, bạn bè đều bảo cậu ta có ý với cô, nhưng cô cũng không biết có phải như vậy không, lúc đó mấy chuyện tình cảm lại không tiện nghĩ tới, phải giấu diếm ba mẹ thì thật áp lực, cho nên cô vẫn cư xử như bạn bè bình thường.

- Sao phải suy nghĩ?- Anh khó chịu khi cô không trả lời ngay, hay là giữa hai người hồi đó có quan hệ gì khác.

- Àh không, chỉ là cậu ấy có nhiều lần giúp đỡ em.

- Không phải vì thế mà em động lòng chứ?- Hạo Thiên ánh mắt chăm chú không ngừng quan sát thái độ của cô.

- Không có mà, anh nghĩ đi đâu vậy. Đã giới thiệu với người ta anh là bạn trai em rồi còn gì?- Cô nhăn mặt, phụng phịu.

- Được rồi được rồi.- Anh nhanh chóng nói sang chuyện khác.- Khi nào anh có thể gặp ba mẹ em?

Cái tên họ Trần kia có thể gặp ba mẹ cô đến hai lần rồi mà tại sao anh còn chưa được ra mắt ba mẹ vợ chứ. Đã vậy, đến việc đậu xe anh còn không được đậu trước nhà cô nữa, làm anh cảm thấy như đang phải lên lút, rất khó chịu. Anh đường đường là giám đốc công ty lớn, trước giờ đâu phải trải qua những chuyện như vậy, chuyện gì đã thích thì là làm, đã muốn là phải có ngay. Ấy vậy mà giờ này đây anh đã trở nên như thế nào rồi?

- Nếu em không thể nói được thì cứ để anh, em cần gì phải lo lắng.- Anh cố gắng thuyết phục cô.

- Ách, anh mới chính là làm em lo lắng.- Cô bướng bỉnh.

Anh nhíu mày khó hiểu nhìn cô:

- Anh tốt như vậy, có chỗ nào để em lo lắng?

Cô trề môi:

- Anh vừa bá đạo, vừa vô lý, không có nguyên tắc, lại hay nổi cáu, nhiều khi chẳng xem lời người khác nói ra gì.- Cô rồi xòe bàn tay ra vừa nói vừa đếm.

- Em nói anh sao?- Đôi mày anh càng chau vào hơn nữa.

Hải Lam giật mình. Cô sai, cô sai rồi, đáng lẽ không nên nói những lời này. Ánh mắt anh vẫn chăm chú nhìn vào biểu hiện của cô, chờ xem tiếp theo cô sẽ nói như thế nào. Lúc này, Hải Lam chỉ muốn vùng vằng chạy ra khỏi xe. Thấy được biểu hiện gây thù chuốc oán xong rồi muốn bỏ của chạy lấy người của cô, anh liền nhanh chóng nắm lấy cô, kéo cả người cô về phía mình, đôi tay gắt gao ôm lấy cả cơ thể cô. Hải Lam giật mình, phản xạ dùng tay đẩy anh ra khỏi người mình nhưng thật vô ích, đôi môi mãnh nam của anh nhanh chóng đặt lên đôi môi nhỏ xinh xắn hình trái tim của cô, ra sức hôn, chiếc lưỡi không an phận cũng bắt đầu xâm nhập vào sâu phía trong họng cô. Bàn tay đặt bên dưới không kiềm chế được mà di chuyển trên người của cô. Tim đập nhanh, hơi thở có chút khó khăn, cô cố gắng rời môi anh để nói:

- Xấu xa! Buông em ra.

- Anh chỉ xấu xa trước mình em thôi.- Nói rồi, anh vẫn tiếp tục hưởng thụ đôi môi ngọt ngào của cô.

Lần này, cô cắn mạnh vào môi anh, làm anh vội vàng buông cô ra. Lấy tay sờ lên môi mình, hình như là có vài vết máu. Hải Lam không thèm để ý đến anh như thế nào, cô chỉ chăm chăm chỉnh sửa lại trang phục, tóc tai ngay ngắn, đôi mắt đỏ hoe dường như có niềm uất ức muốn khóc. Hải Lam nhanh chóng mở cửa xe chạy ra ngoài, làm Hạo Thiên lo lắng vội vàng đuổi theo. Chỉ vài bước là đuổi kịp.

.

- Em khóc sao?- Anh cảm thấy đau lòng, hình như là mình đã gây ra lỗi gì đó rồi.- Anh xin lỗi, tiểu Lam.

Cô vẫn không nói gì, quay mặt đi đưa lưng về phía anh, cố gắng hít thở thật sâu, thật đều đặn để kiềm chế nước mắt tiếp tục rơi.

Hạo Thiên không biết phải làm thế nào, lúc này anh thật sự rất bối rối. Nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô, anh ôn nhu hỏi:

- Anh làm em sợ có phải không?- Giọng nói của anh rất dịu dàng, lại rất thành thật.- Sẽ không có lần sau nữa, được không? Tiểu Lam, ngoan, đừng khóc.

Nói rồi anh lại nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, bàn tay khẽ vỗ về trấn an. Thấy cô như vậy, anh thực cảm thấy vô cùng có lỗi. Đáng ra anh phải biết rằng trước giờ cô chưa từng kết giao qua bạn trai, cho nên những sự việc như thế này chính là không nên gặp rút.

Hải Lam một lúc lại lau hết nước trên mặt mình, đẩy anh ra:

- Anh như vậy chẳng làm theo ý mình là gì?- Cô nói lớn.- Em không xinh đẹp, dáng người cũng không tốt, lại còn cổ hủ và có nhiều tính xấu nữa. Cho nên nếu anh muốn có thể tìm những cô gái khác.

- Được rồi được rồi, đừng giận nữa mà. Là anh sai, anh sai.- Anh hạ giọng năn nỉ.- Đối với anh, em rất xinh đẹp, dáng người cũng rất dễ nhìn, tính cách rất thú vị, rất đáng yêu. Cho nên anh sẽ không tìm những cô gái khác mà chỉ có một mình em thôi.

Anh lại một lần nữa ôm cô vào lòng dỗ dành.

- Nếu không phải vì yêu em đến như vậy, làm sao anh lại nóng lòng muốn gặp ba mẹ em chứ?

Thấy cô yên lặng trong vòng tay mình, anh lại được nước nói tiếp:

- Còn chưa nói tới chuyện em đã nghĩ xấu bao nhiêu về anh, chẳng lẽ như vậy anh không đau lòng, không bức tức hay sao?

- Em...- Đến lúc này cô thực sự cứng họng. Đúng thật là lỗi ban đầu là do cô gây ra. Nhưng, anh ấy nói thích cô, là thật sao?

- Thôi được rồi, không có chuyện gì nữa, chúng ta về thôi.

Anh vẫn rất ân cần, ôn nhu, làm cho cô có cảm giác dường như anh không cố ý muốn tổn hại đến cô. Trên quãng đường về, cả hai đều im lặng. Khi đến trước ngõ, anh dừng xe lại cho cô xuống. Hải Lam đưa mắt nhìn anh, rồi nhìn xuống phía môi anh còn vết máu do cô gây ra lúc nãy thì trong lòng có chút lo lắng. Nhẹ nhàng xoay người lại, tay khẽ chạm vào vết thương trên môi anh:

- Anh... không sao chứ? Còn đau không? Hay là đi mua thuốc?

Ánh mắt cô lúc này trong veo, xen lẫn một chút lo lắng. Anh mỉm cười, vuốt nhẹ má cô, kiềm nén lại ý định muốn hôn đôi môi cô:

- Anh không sao. Hôm nay em mệt rồi, vào nhà nghỉ sớm đi.

.

- Thiếu gia, cậu đã về!- Trợ lý Trương nhìn chàng trai đáng vẻ mang chút phiền muộn bước vào nhà.- Mọi cậu bị làm sao?

- Anh yên tâm, không phải là đánh nhau đâu.- Hạo Thiên lạnh nhạt.

Quá hiểu tính cậu chủ, đã không muốn nói thì có ép uống như thế nào cũng không nói, chuyện gì muốn nói thì tự cậu ấy sẽ nói ra ngay, với lại, nhìn vết thương kia, cũng là không có gì lớn cho nên trợ lý Trương cũng không dám hỏi thêm chuyện này nữa.

- Cậu vào phòng tắm rửa trước, tôi sẽ nói người làm thức ăn cho cậu.- Ngoài chức vụ quản gia ở nhà, ông Trương còn được Hạo Thiên tin cậy giao cho chức trợ lý trong công ty.

- Thôi khỏi, tôi không đói. Tôi tắm rửa rồi đi ngủ đây. Công việc ngày mai tóm tắt lại, sáng mai tôi sẽ xem.

Trợ lý Trương kính cẩn cúi đầu, Hạo Thiên nói xong cũng quay đi, nhưng chợt nhớ ra vài điều:

- Àh nè anh Trương!

- Vâng thưa thiếu gia!

- Àh... uhm... thường thì con rể phải làm gì để lấy lòng ba mẹ vợ nhỉ? Àh không, ý tôi là nếu anh có con gái, anh hy vọng chồng của nó sẽ là người như thế nào?

Xem bộ dạng ấp úng và có hơi xấu hổ của thiếu gia, trợ lý Trương không giấu được nụ cười trộm. Xem ra, những thay đổi gần đây của thiếu gia hoàn toàn là có nguyên do, mà nguyên do là gì, thì dĩ nhiên một người thân cận với thiếu gia như ông không thể nào không đoán ra được.

19. Chương 19

Công việc ngày hôm nay cũng không nhiều, buổi chiều chỉ có đi gặp một vài đối tác. Hạo Thiên xoay xoay người trên chiếc ghế ngẫm nghĩ, phải làm gì để chinh cô gái này đây. Anh bắt chợt nghĩ đến cái tên Lê Vũ bạn học của cô vừa gặp hôm qua. Rốt cuộc là như thế nào đây, hết Trần Nguyên Kỳ, giờ lại thêm Lê Vũ. Phải làm sao để khi bước ra ngoài, mọi người trên thế gian này đều biết cô là bạn gái anh, cô là của anh, và họ là một đôi với nhau. Chợt nhớ lại ánh mắt, cả sắc mặt của cái tên họ Lê hôm qua khi nhìn thấy hai người mặc đồ đôi có chút kì lạ, anh để lộ một nụ cười gian tà, đắc ý.

- Trợ lý Trương, chiều nay anh và giám đốc Lưu đi gặp đối tác giúp tôi. Tôi có việc bận.

Nói xong, anh cúp máy, đứng dậy, với chiếc áo khoác ra ngoài.

.

- Anh mua cái gì theo mà nhiều vậy?- Cô ngạc nhiên nhìn trong xe anh có để nhiều túi đồ mà tò mò không biết là cái gì ở trong đó.

- Của em đó.- Anh cười cười, vẻ mặt thần bí.

- Huh?- Cô thấy một chút khó hiểu.- Là cái gì vậy? Tự nhiên anh mua cho em mà chẳng nhân dịp gì, em không nhận đâu.

Hải Lam lắc đầu từ chối. Cô thật không muốn mang tiếng là lợi dụng anh, huống chi hiện giờ cô cũng không cảm thấy mình thiếu thốn thứ gì hết.

- Em chắc chắn phải nhận.- Anh đem các túi đồ đến trước mặt cô và mở ra.- Là đồ đôi đó. Anh mới chọn được có mười bộ, mỗi ngày em cứ lấy một cái mà mặc. Mỗi ngày nữa anh sẽ cho người đem đến thêm, đủ loại, đủ kiểu và màu sắc. Sáng em muốn mặc bộ nào ra ngoài thì cứ nhắn tin cho anh trước, anh sẽ mặc giống như thế.

Sặc! Không phải chứ! Có ai mặc đồ đôi ra đường mỗi ngày không trời. Nhất là đi học, ăn mặc như thế trông có vẻ kì cục, mọi người sẽ để ý. Gì chứ ai nhìn cái này mà không biết đó là đồ đôi. Mà cho dù người ta không biết đi chẳng nữa thì cô vẫn sẽ rất chột dạ. Cái tên này quả thật là điên rồi.

- Anh đừng đùa nha!- Cô tròn mắt nhìn anh, hy vọng điều anh nói không phải là thật.

- Anh đâu có đùa.- Anh cười thích thú.- Được rồi, sáng sớm mai nhớ nhắn tin cho anh.

- Anh điên sao? Có cần phải cho cả thế giới biết chúng ta đang quen nhau không?- Cô cảm thấy vừa khó hiểu, xen lẫn một chút bức tức. Rốt cuộc là vì lý do gì mà cái tên xấu xa này lại nghĩ ra cái trò trẻ con này chứ.

- Em thật thông minh nha.- Hạo Thiên mỉm cười, xoa nhẹ đầu cô, ánh mắt nhìn cô tràn đầy sự âu yếm.- Chính là anh muốn cho tất cả mọi người biết chúng ta là một cặp.

- Em không muốn.- Cô lắc đầu, vẻ mặt phụng phịu.

- Tại sao?- Anh hỏi.- Chẳng phải em bảo rằng rất muốn cùng bạn trai mặc đồ đôi sao?

- Nhưng mà ngày nào cũng ăn mặc như thế, em thật không bao giờ nghĩ đến. Vậy rất kì cục nha.

- Anh thấy có gì mà kì. Khi chúng ta ra ngoài, sẽ không có chàng trai nào dám nhìn, hay để ý đến em nữa.

- Xì, nào có ai nhìn em, người ta nhìn anh thì có. Đi đâu cũng toàn mấy cô gái nhìn anh chăm chăm, nhìn đến muốn lòi cả tròng mắt ra ngoài.- Cô nhăn mặt.

- Được, vậy cũng tốt. Vậy thì khi ra ngoài, người ta sẽ biết rằng anh là hoa đã có chủ, và cũng sẽ không thèm để ý anh nữa.

- Anh... anh... anh... thật là cái gì cũng nói được.

Anh mỉm cười nhún vai:

- Có lý đi khắp thiên hạ mà, em không biết sao?

- Anh mới là vô lý mà lê lết khắp nơi đó.

Anh cười lớn:

- Chẳng phải là văn chương của em rất tốt sao? Lại còn chế cả thành ngữ nữa.

Cô hơi xấu hổ. Cái tên đáng ghét này, thật là nói không lại hần. Nhưng Hải Lam lại nhanh chóng tìm ra lý do khác:

- Anh bắt em mặc như thế này, ngay cả đi học, chẳng lẽ anh lại không mặc đi làm? Như vậy rất bất công nha.

Anh cười, một nụ cười như đã dự đoán trước tình huống:

- Biết ngay là em thế nào cũng nói lý do này. Em yên tâm, anh sẽ mặc như thế đi làm.

Anh cũng đã nghĩ qua rồi, cùng lắm vào những ngày cô chọn mặc áo thun, anh chỉ cần phối hợp mặc khoác thêm vest hoặc áo ghi lê ở ngoài, tuy không sang trọng bằng áo sơ mi nhưng trông vẫn ổn. Dù gì anh cũng tự tin với dáng người và phong độ của mình.

- Aish, em đã nói là không được mà.- Cô bất lực, anh cũng đã gần ba mươi rồi, sao vẫn còn trẻ con như vậy chứ.

- Anh nói được là được.- Anh vẫn rất bình thản.- Anh đã đặt mua đủ bộ cho ba mươi ngày rồi, mỗi ngày một bộ. Có thể vài ngày nữa họ sẽ giao hàng cho chúng ta.- Hạo Thiên bỏ qua sự phản đối của Hải Lam, vẫn cố chấp nói.

- Anh thật bệnh quá đi! Muốn mặc thì anh tự mặc một mình.- Cô tức muốn điên lên, không thèm nói với anh nữa mà định bỏ vào nhà.

Hạo Thiên mỉm cười dụ hoặc:

- Vậy để anh xách đồ vào nhà giúp em.
- Lâm Hạo Thiên!- Cô gào lớn.- Anh muốn chết sao?

.

Hải Lam thật sự không dám nghĩ đến chuyện này tí nào, nhưng cứ sáng sớm là ai kia lại nhắn tin hoặc gọi điện đến làm phiền, khiến cho cô không đồng ý cũng không được. Cho nên mấy ngày nay Hải Lam đi học đều phải mặc thêm áo khoác, nói chung là phối đồ làm sao cho ít để lộ ra ngoài thứ cô đang mặc chính là áo đôi. Nhưng cô càng tránh mắt nhìn của mọi người bao nhiêu, thì anh lại càng muốn biểu lộ bấy nhiêu. Cứ mỗi lần đến đón cô là anh lại lái xe vào thẳng sân trường, ngang nhiên đi thẳng vào trong tìm cô rồi cùng cô đi ra. Mọi người dù không muốn để ý cũng phải để ý. Tin tức cô đang quen với đại thiếu gia, kiêm tổng giám đốc tương lai của tập đoàn Lâm thị không ai gọi là tin đồn nữa mà là tự mọi người đều đã khẳng định với nhau. Hải Lam vốn chỉ muốn yên ổn học hành nhưng bây giờ hóa ra bây giờ lại trở nên rất nổi tiếng ở trường, nhiều người tỏ vẻ ghen tị, nói này nói kia, nói cô trèo cao, có người còn hỏi cô bí quyết làm sao mà vợ được một anh chàng như vậy, còn có người lại xum xuê nịnh bợ, nhờ vả cô nói hộ để sau khi ra trường có được việc làm ở Lâm thị. Trước mặt còn vậy, lời nói sau lưng chắc lại càng không thể đến xuể. Đời đúng thật là phiền toái.

.

Hôm nay, sau khi tan học Hải Lam đã chạy nhanh nhất có thể để ra khỏi cổng trường.

- Oh, hôm nay em lại đứng ngoài này đợi anh sao?- Anh cười đắc ý.

Hải Lam nhanh chóng vọt lên xe, rồi bảo anh lái xe nhanh để không bị mọi người để ý. Gương mặt đầy suy nghĩ của cô trên quãng đường đi làm anh không khỏi tò mò mà hỏi. Đến lúc này, cô không chịu được nữa:

- Ngày mai, có thể không mặc như thế này được không? Cả ngày mốt, ngày kia, nói chung là về sau luôn.

Nhìn nét mặt đáng thương của cô, anh vô cùng quan tâm:

- Có ai nói gì em sao? Nói anh nghe.

Còn không nữa àh. Trong trường này bây giờ ai ai cũng biết tuy không dám nói trước mặt, nhưng sau lưng cô, họ xì xầm rất nhiều thứ, nhất là cô bạn thân và cô em ở nhà cứ cười cô suốt, mẹ thì đã bắt đầu nghi ngờ.

- Chẳng lẽ anh không biết?- Cô tỏ vẻ trách móc.- Mấy ngày qua em thực thảm àh.

- Người ta nói là vì người ta ghen tị đó. Em nên vui lên mới phải.

Anh mỉm cười, nhớ đến việc mấy ngày nay ăn mặc có thay đổi để đi làm, mọi người ai cũng chú ý, còn hỏi anh có phải là đã có bạn gái rồi không, có người chúc mừng anh nữa chứ. Cảm giác thực hạnh phúc.

- Em mới chính là không có thú vui đó.- Cô khoanh tay lại.- Bắt đầu từ ngày mai, em sẽ không mặc như thế này nữa đâu, với lại, anh cũng không cần đón em, em sẽ tự đi về.

- Mới có bốn, năm ngày mà em đã chán rồi sao. Còn nữa, anh không chấp nhận để em tự đi về.- Gương mặt anh cương quyết.

Cô bất đắc dĩ nói:

- Nếu quen bạn trai mà phải khổ sở như thế này thì em không muốn nữa.

- Em nói cái gì?- Ánh mắt anh thét ra tia lửa.- Nói lại xem.

Cô rụt người lại.

- Em nghĩ chuyện của chúng ta là trò đùa sao?- Ánh mắt anh vẫn không thay đổi, gương mặt rất nghiêm túc.

- Em... ý em không phải là như vậy.

- Vậy em nói ý em là như thế nào?- Anh dường như đang cố kiềm nén cơn giận.
- Em... – Cô đau đầu. Vốn dĩ là vô tình, nhưng bây giờ, thật khó giải thích cho rõ ràng ý tứ.
- Từ nay về sau không bao giờ được nói những câu như vậy nữa, em hiểu chứ?

Hải Lam khẽ gật đầu. Aish, sao mà cô lại dễ dàng thỏa hiệp như vậy. Tóm lại dù đã rất cố gắng nhưng chuyện này vẫn chưa ngã ngũ, anh vẫn chưa chấp nhận đề nghị của cô. Vậy ngày mai làm sao đây?

.

- Em đang ở đâu?- Giọng nói đầy vẻ tức giận của anh vang lên trong điện thoại.
- Em... đang trên đường về nhà.- Ở đây khá ồn ào, cô phải nói lớn để anh có thể nghe được.
- Xe bus?- Anh đã nhanh chóng đoán ra.- Xuống ngay trạm gần nhất đợi anh.
- Ách, không cần đâu, Hạo Thiên, em...

Không đợi cô nói hết lời thì đầu dây bên kia đã dập máy. Tiếng điện thoại tút tút vang lên mà cũng đủ thấy lạnh lùng, đáng sợ.

Tuy nói vậy, nhưng Hải Lam vẫn đợi Hạo Thiên ở trạm xe bus. Chưa đầy mười phút sau, anh đã đến được chỗ cô. Vừa nhìn thấy cô, anh đã rất nghiêm nghị. Cô thật to gan, hôm nay đã không mặc đồ đôi với anh, lại còn dám bỏ về trước không đợi anh nữa. Nhìn sắc mặt anh, cô cũng biết là anh rất giận, nhưng không nổi mắng cô, chỉ là không biết phải làm gì với cô.

- Hạo Thiên àh, mình đi ăn nha.- Cô tươi cười, đánh trống lảng để làm quên đi sự bức tức trong anh.
- Không ăn nổi.- Anh lạnh nhạt ngó lơ sang chỗ khác.
- Đừng vậy mà, hôm nay em sẽ mời.- Cô khẽ lay lay cánh tay anh.
- Trừ phi mời anh về nhà em ăn cơm.- Hạo Thiên vẫn cương quyết.
- Anh lại như thế nữa rồi.- Cô giả vờ giận dỗi xoay người đi.
- Hay là sang nhà anh nấu cho anh ăn cũng được.- Anh thấy cô như vậy thì lại bắt đầu hạ giọng, đổi phương án.
- Nhà anh có bảo mẫu, có cả quần gia, tại sao nhất định muốn em tới nấu. Với lại, cho anh biết, em không giỏi nấu nướng lắm đâu, chỉ sơ sơ vài món cơ bản thôi.- Cô nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy khó hiểu.- Anh thật không bình thường nha.
- Anh đúng là không bình thường, chỉ hơi siêu phàm, hơi tuần tú hơn người bình thường thôi.- Anh cười gian xảo.

Xì, cô le lưỡi tỏ vẻ chế nhạo sự tự tin thái quá của anh. Nhưng nhanh chóng suy nghĩ, cô đã nghĩ ra một thứ:

- Như vậy đi, chủ nhật này em sẽ sang nhà nấu cho anh một bữa, đổi lại, từ nay về sau, áo đôi chỉ mặc khi có dịp thôi, còn nữa, anh không được ngày nào cũng đưa đón em đi học, ok?- Cô giơ tay, nháy mắt, nhanh nhẩu ra điều kiện.

Anh đưa mắt nhìn cô không khỏi ngạc nhiên, cô gái này có lúc nhanh nhẹn, thông minh đến không ngờ được, lại có lúc chậm hiểu, trì độn đến khó chịu.

- Em thật tinh ranh.- Anh cốc nhẹ vào đầu cô.
- Vậy là anh đồng ý.- Hải Lam xác định lại lần nữa.

Dù anh chưa có trả lời, nhưng thái độ của anh không còn lạnh nhạt như trước nên cô đã gơ hai tay lên và reo oh yeah.

- Nhưng chuyện không được đưa đón em mỗi ngày thì không được.

Hải Lam bị mất hứng, dần thu tay xuống. Cô thiếu nǎo nói:

- Để mọi người có dịp đồn thổi, nói ra nói vào, em không thích.
- Ai ghen tị thì mặc họ, em để ý làm gì.
- Nhưng em không làm vậy được.
- Hay anh nhờ thầy Lý ra mặt giúp em, còn không thì cả hiệu trưởng nữa.
- Như vậy càng không được.- Hải Lam phản đối kịch liệt.- Em không muốn bị cô lập đâu. Em vốn dĩ đã có rất ít bạn bè rồi.
- Chẳng phải có Phương Cát rồi sao? Chất lượng hơn số lượng.
- Nhưng... anh còn có áp lực công việc, em thật không muốn tạo thêm gánh nặng cho anh. Với lại mỗi ngày mà đều gặp em, anh sẽ nhanh chán đó.
- Không phải em chán gặp mặt anh chứ?- Anh nghiêm túc.

Cô lắc đầu bảo không phải, lúc này về mặt anh mới ra chiều yên tâm, giọng nói nhỏ nhẹ, mang đầy yêu thương:

- Vậy là em lo anh sẽ nhanh chán em sao?- Anh mỉm cười, xoa đầu cô.- Ngốc quá, nếu là như vậy thì em an tâm, sẽ không có chuyện đó đâu.- Anh ôn nhu, nói tiếp.- Còn công việc, anh vẫn đang làm tốt. Ở vị trí này anh chỉ cần cố gắng và tranh thủ một chút thì vẫn còn có thời gian, chứ khi lên tổng giám đốc rồi, em có đòi anh dành nhiều thời gian cho em như bây giờ cũng rất khó ah.

Cô đầu hàng, có nói bao nhiêu lý lẽ nữa anh cũng có thể giải thích suôn sẻ, êm xuôi. Thêm vào đó, lời nói của anh tràn đầy về yêu thương, quan tâm, lo lắng cho cô như vậy nên cô cũng không thể nói gì.

20. Chương 20

Kể từ hôm nói chuyện thẳng thắn với nhau xong, Hải Lam không còn mặc đồ đi học nữa, Hạo Thiên thì hằng ngày vẫn đưa đón cô, nhưng anh không còn chạy vào sân trường, mà chỉ dừng lại ở cách xa cổng trường một chút đợi cô. Hải Lam thấy như vậy cũng thoải mái hơn, càng tránh gây sự chú ý càng tốt.

.

Chủ nhật, anh đến đón cô sớm, rồi hai người đi siêu thị mua ít thức ăn về nấu. Hải Lam thực sự thích đến siêu thị, không khí ở đây vừa mát mẻ, thứ gì hầu như cũng có bán, thức ăn lại sạch sẽ, đảm bảo vệ sinh. Bình thường cô cũng hay đến siêu thị một tuần một lần, có khi không mua gì, nhưng đi dạo một vòng cũng cảm thấy thích thú. Hạo Thiên thì năm thì mười thuở anh mới đến đây một lần, cơ bản là không có hứng thú với mấy chuyện này, vả lại, anh cũng không muốn mất thời gian ở đây, vừa đông đúc, ồn ào, khó chịu.

.

Chưa bao giờ, anh bỏ nhiều thời gian đi vòng vòng siêu thị như lúc này. Nhưng cũng thật lạ là lần đầu tiên anh đến nơi này mà lại không có cảm giác buồn chán. Anh đẩy xe theo cô, ngắm nghía cô tỉ mỉ lựa chọn hết món này đến món khác làm cho trong lòng anh cảm thấy vui vẻ. Đôi lúc, cô quay sang hỏi anh về sở thích ăn uống của anh, rồi tham khảo ý kiến của anh, làm cho anh cảm thấy vô cùng gần gũi. Cô bé này thoát nhìn có vẻ tiểu thư, nhưng thật ra lại rất cẩn thận, rất biết cách chọn lựa và không tiêu xài phung phí. Có nhiều thứ cô rất thích, cầm trên tay, nhìn tới nhìn lui nhưng rồi cân nhắc lại thấy nó không cần thiết hoặc quá đắt thì cô sẽ để lại không mua. Thấy như vậy, anh lẳng lặng gom hết những thứ đó cho vào xe.

Đến khi tính tiền, cô ngạc nhiên vì cả núi đồ đạc và thức ăn trong xe đẩy nhưng anh chỉ cười cười rồi nhanh chóng thanh toán, không đợi cô có ý kiến hoặc đòi trả lại. Anh bảo sau này cô thích gì thì cứ mua, không cần phải nhọc công suy nghĩ, tính toán. Được dịp, cô cần nài anh dù có nhiều tiền cũng không nên phung

phí. Ngược lại, anh cảm thấy rất cao hứng, không chút phiền muộn hay cau mày tí nào, vì trông cô như vậy, rất giống một người vợ trong gia đình. Hai người như thế này, cảm giác như một cặp vợ chồng trẻ mới cưới. Thấy anh chỉ cười cười mà không nói gì, cô có một chút xịu mặt xuống, chẳng biết nãy giờ anh có nghe được cô nói gì không nữa.

.

.

Từ khi ông quản gia mất đi, anh cũng đã dọn ra riêng vì không muốn sống cùng ba mẹ. Căn nhà anh khá lớn, đồ đạc tiện nghi, cái gì cũng có, nhưng không gian lại thiếu đi sinh khí, và màu xanh của cây cỏ. Cứ một tuần hai lần, sẽ có người giúp việc đến dọn dẹp nhà cửa. Ngoài anh ra, thì trợ lý Trương cũng có chìa khóa căn nhà này, để có thể tiện giúp anh lấy đồ đạc khi cần, chẳng hạn như hồ sơ, hoặc hành lí khi đi công tác.

- Anh sống như vậy rồi ăn uống thế nào?

- Ăn ở ngoài.- Anh đáp gọn lỏm.

- Lúc nào cũng ăn ở ngoài sao?- Cô ngạc nhiên.- Như vậy không tốt đâu.

- Vậy cho gọn. Đôi khi bận quá thì anh Trương có mua thức ăn về cho anh. Thỉnh thoảng, anh về nhà ăn cho phải đạo, để nhị vị phụ mẫu khỏi cần nhằn phiền phức.- Anh cười nhẹ.

Cô không khỏi ngạc nhiên, không ngờ cuộc sống gia đình của anh lại như vậy, xem ra anh có vẻ không thấy thoải mái lắm khi nhắc về gia đình, ánh mắt anh tràn ngập tia hy vọng về một gia đình hạnh phúc, đầm ấm. Dù cho có cuộc sống giàu sang, đầy đủ về vật chất như thế nào, thì tình cảm là một thứ mà con người không thể thiếu được, và luôn khao khát có được nó. Tiền của, vật chất không thể lấp đầy cho những lỗ hổng của tình cảm. Chỉ có tình cảm chân thành, không vị kỷ, vụ lợi mới có thể dần dần xoa dịu những vết thương lòng.

- Em đang suy nghĩ gì vậy?- Bàn tay anh rảnh rỗi đùa nghịch quần quần lấy tóc cô.- Đang thương cảm cho anh sao?- Anh cười gian xảo.- Vậy thì nhanh lấy anh đi rồi dọn về đây ở để tiện chăm sóc anh.

Hải Lam đang chuẩn bị thức ăn, mà Hạo Thiên cứ theo sau đùa giỡn thì cô cảm thấy vương vịu khó chịu. Tay đang bận rộn, nên cô dùng cùi chỏ đẩy anh ra xa người cô:

- Anh phiền quá, rảnh rỗi thì đem rổ rau này đi nhặt đi.

Anh trước giờ chưa có làm qua, nhưng hiện tại ngồi không cũng chán, nếu không làm gì đó thì cô sẽ đuổi anh lên phòng khách, vì vậy nên anh cũng xắn tay vào phụ giúp. Anh thích cảm giác ở bên cô như vậy. Bình yên, hạnh phúc, cảm giác của một tổ ấm thật sự.

.

Có một người mẹ đảm đang, khéo léo, nên ở nhà cô không thường xuyên nấu ăn, nhưng chắc là do có năng khiếu bẩm sinh, cho nên cô đã không nấu thì thôi, mà đã nấu rồi thì món nào cũng ngon. Khi thức ăn được bày ra, Hải Lam rất hồi hộp không biết những món này có vừa miệng với anh không. Nhưng Hạo Thiên thì hoàn toàn thoải mái, anh ăn rất khì thế, thỉnh thoảng còn nhìn cô âu yếm, tỏ vẻ rất cảm kích. Bữa ăn gia đình vui vẻ, đầm ấm và không mang theo công việc lên bàn ăn đó chính là một ước mơ nhỏ nhoi của anh, nhưng ước mơ này trước giờ vẫn chỉ là mơ ước. Anh thầm cảm ơn cô đã mang đến cho anh cảm giác của gia đình, cái cảm giác mà cả anh lẫn chị anh đều chưa có được.

Hải Lam cảm nhận thấy sự vui vẻ rạng ngời trên khuôn mặt anh thì bất giác cũng vui lây. Cô mỉm cười, gấp thức ăn thêm cho anh. Cả hai thực sự có một bữa cơm vui vẻ mà ấm cúng. Không biết có phải do vui quá hay không, mà sau đó anh còn muốn giúp cô rửa chén. Dù cho anh chưa từng làm qua những việc này, nhưng cảm giác hai người vừa làm chung, vừa đùa giỡn, trò chuyện thực là thích.

.

Buổi chiều, anh bảo sẽ dẫn cô đi đến một nơi anh thường tới. Anh trầm lắng, ít nói chuyện hăng trong suốt quãng đường đi. Khoảng gần một tiếng sau, xe đã đến nơi, anh khẽ lay cô dậy.

- Tới rồi hả anh?- Cô mơ màng, chậm chậm mở đôi mắt.

Anh nhìn cô ôn nhu, tràn đầy yêu thương, bàn tay khẽ vuốt mấy sợi tóc rơi xuống trước trán cô.

- Anh dắt em đi thăm một người.

Hải Lam nhanh chóng chỉnh trang lại mình, rồi đi cùng Hạo Thiên

- Đây là nơi yên nghỉ của Trương quản gia, người anh đã từng kể với em.- Anh thấp giọng, bàn tay vẫn nắm lấy tay cô, cảm xúc sâu lắng.- Bác Trương, đây là tiểu Lam, bạn gái của con, người con lựa chọn sẽ yêu thương và chăm sóc suốt cuộc đời.

Rồi Hải Lam khẽ cúi chào trước mộ, sau đó lắng đọng nghe anh tâm sự về những chuyện trước đây của anh.

Lúc còn trẻ, anh từng có bạn gái, nhưng cha mẹ phản đối dữ dội, chỉ có quản gia Trương là luôn lắng nghe anh, tâm sự với anh, giúp anh nhận thức nhiều vấn đề mà anh không có lời giải đáp. Anh cũng thân với chị, nhưng chị của anh cũng chung số phận với anh, cả hai đều bị thúc ép học hành và làm việc từ rất sớm, nên thời gian hai chị em ở cùng nhau cũng không nhiều. Cả hai chị em đều rất quý mến bác quản gia. Bốn năm trước ông ấy bị bệnh mà qua đời, hai chị em vừa ra nước ngoài du học liền bay về ngay nhưng không kịp, làm cả hai đều rất ân hận. Lo xong hậu sự cho quản gia chu đáo, họ sắp xếp cho anh Trương, con trai duy nhất của ông quản gia tiếp nối làm quản gia trực tiếp cho Hạo Thiên, kiêm trợ lý của riêng cho anh, rồi sau đó mới quay lại Mỹ học cho xong chương trình. Đối với họ, anh Trương không chỉ là con trai của ông quản gia già, mà còn là bạn, là anh, là người cộng sự rất mực trung thành, và tin tưởng. Năm nào đến ngày giỗ của ông ấy, chị anh đều đáp máy bay về, rồi cả hai chị em và trợ lý Trương đi thăm mộ ông, sau đó cùng nhau ăn một bữa.

- Ông ấy là một người quan trọng trong cuộc đời của hai chị em anh.

Anh cười nhẹ, mắt liếc nhìn tấm ảnh trên mộ hình như cũng đang mỉm cười nhìn mình. Bàn tay anh siết chặt lấy cô hơn, làm cô hiểu được cảm xúc của anh lúc này.

- Em vừa nhận lời ông ấy sẽ chăm sóc, yêu thương anh suốt đời đúng không?- Anh lần này ôm nhẹ vai cô.

- Em có nói sao?- Cô vừa ngạc nhiên, vừa hiếu kỳ.- Mà sao anh biết?

- Bác Trương vừa nói với anh.

- Anh gạt em, em chỉ nói với bác ấy cuối tuần sau sẽ đưa anh về gặp ba mẹ em thôi.

- Em nói... là thật?- Anh hỏi lại, nét mặt ánh lên tia vui mừng.

Hải Lam khẽ gật đầu. Kể từ giây phút đó, miệng anh lúc nào cũng nở nụ cười, trên đường đi về cũng cười, đi ăn tối cũng cười. Anh thật sự vui sướng đến như vậy sao. Cô nhìn anh, thầm nghĩ.

- Được rồi anh về đi.- Cô mỉm cười nhìn anh.- Hết tuần sau nữa, là anh có thể đường đường chính chính đậu xe trước nhà em rồi.

Mặc dù biết cô đang trêu mình nhưng anh vẫn cười. Còn chủ động xuống xe, bảo là mình cùng cô đi bộ vào đến trước nhà cô, nhìn cô đi vào trong nhà rồi mới trở lại. Thấy anh hào hứng như vậy, cũng không nỡ dập tắt hứng thú của anh nên cô đồng ý.

- Chị anh muốn gặp em.- Anh vẫn rất vui vẻ.

- Huh? Anh nói chuyện chúng ta với chị ấy rồi sao?

- Uhm.- Anh gạt đầu, gương mặt thực thoải mái.- Chị ấy bảo sẽ thu xếp về sớm, để còn thúc đẩy hôn sự của chúng ta.

- Ách, anh đã nói cái gì với chị ấy?

- Anh bảo muốn cùng em kết hôn.

Cô đứng chững lại, vài giây sau nói:

- Em chưa muốn kết hôn đâu, làm sao lại có thể mất tự do sớm như vậy được.- Cô lắc đầu, rồi bước đi tiếp.

- Sao lấy anh là mất tự do?- Anh vội bước nhanh theo cô.- Anh sẽ không bắt em nghỉ làm, việc nhà cửa sẽ có người giúp việc, em chỉ cần bên cạnh anh, quan tâm anh là đủ rồi.

- Nếu không đủ tự tin cho những việc đó thì làm sao đủ tự tin kết hôn.- Cô lý luận.- Với lại, em mới có hai mươi hai tuổi, vẫn còn rất trẻ nha. Nếu có kết hôn, thì ít nhất cũng phải hai, ba năm nữa.

- Không được!- Anh kêu lên.- Năm nay anh cũng đã hai mươi chín rồi, hai ba năm nữa sao? Anh không đồng ý.

- Nhảm nhí, ai nói sẽ lấy anh.- Nói xong, cô lại bước nhanh hơn.

Anh đoán ra cô hình như có chút xấu hổ, mặt đỏ lên nên mới đi nhanh như thế. Nhưng cô có đi nhanh cỡ nào, anh chỉ cần vài bước là theo kịp. Hạo Thiên miệng cười tủm tỉm, bước tới, ôm lấy vai Hải Lam:

- Không lấy anh thì lấy ai. Cả đời này em sẽ không thoát khỏi bàn tay của anh.

Tim cô đập nhanh hơn một chút, nhưng ý thức được hoàn cảnh, cô cố gắng vùng ra khỏi vòng tay anh. Bàn tay anh to và mạnh mẽ, làm cô có cảm giác như thế nào thì kết quả vẫn không thay đổi, anh vẫn ôm chặt vai cô, miệng mỉm cười, chân thì cứ bước đều về phía trước.

21. Chương 21

- Tiểu Lam!- Ba cô ngạc nhiên khi thấy cô đi về cùng một chàng trai, biểu hiện hai người lại rất thân thiết. Vốn dĩ chỉ định ra ngoài đi vài vòng vừa tập thể dục, sẵn tiện đợi con gái về, nhưng lại vô tình thấy được cảnh này.

- Ách, ba!- Hải Lam giật mình, nhìn thấy ánh mắt của ba nhìn chằm chằm vào mình, cô vội vàng vùng ra khỏi cánh tay anh.

Trái ngược với vẻ hốt hoảng của Hải Lam, Hạo Thiên rất bình tĩnh, bàn tay vẫn không buông cô gái ra, mà còn tự tin ôm vai cô, dắt cô đi về trước mấy bước, rồi mới thả cô ra để cúi đầu chào.

- Dạ chào bác, cháu là Lâm Hạo Thiên, là bạn trai của tiểu Lam. Chúng cháu chưa kịp xin phép bác, quả thật là có lỗi. Mong bác bỏ qua cho.

Anh chàng này nói năng lễ phép và biểu hiện rất nghiêm túc. Cô nhìn anh có chút ngạc nhiên, rồi sau đó quay sang dò xét thái độ của ba mình, nhưng khi bắt gặp ánh mắt của ông thì cô bỗng rụt lại, đầu hơi cúi xuống.

- Tiểu Lam, con vào nhà trước, ba có chuyện muốn nói với cậu ấy một chút.- Giọng ông Dương cứng rắn, nghiêm nghị vô cùng.

Hải Lam lo lắng, muốn nói gì đó lại không dám, cô quay sang nhìn Hạo Thiên nhưng anh vẫn không tỏ vẻ gì là sợ hãi, chỉ nhìn cô mỉm cười rồi gạt đầu, ánh mắt biểu hiện rằng anh sẽ không sao, rằng anh có thể làm thật tốt. Dù có chút không yên tâm nhưng cô vẫn không thể làm gì ngoài việc chậm rãi đi vào nhà.

Nửa tiếng đồng hồ trôi qua đối với cô dài lê thê. Cô ở trong phòng chờ mà cứ như ngồi trên đồng lửa, hết đứng lại ngồi, rồi đi tới đi lui, nhìn ra ngoài cửa sổ mong ngóng. Thật không biết hai người đó đã nói những gì sao đã lâu thế này mà cũng không tin tức gì. Hải Lục cũng bị chị mình làm cho lo lắng theo, cô định nói gì đó để giải khuây giúp chị, nhưng không nghĩ ra câu từ nào hay ho cả.

Hải Lam đành tự trấn an mình là không sao, ba tuy nghiêm khắc, nhưng là người từng trải, rất biết nhìn người, chỉ cần anh ấy thật lòng và chân thành thì ba sẽ không làm khó anh ấy đâu. Vả lại, Hạo Thiên là người thông minh, tài giỏi, chắc chắn sẽ không làm cô thất vọng. Nghĩ vậy, nhưng tâm trạng của Hải Lam vẫn cứ hồi hộp, hai bàn tay cô cứ nắm chặt vào nhau.

Thêm nửa tiếng nữa trôi qua, Hải Lục không còn kiên nhẫn nữa nên đã chạy ra ngoài bảo là sẽ đi nghe ngóng tình hình. Hải Lam rất muốn đi theo nhưng như vậy thật không ổn, nếu bị phát hiện thì sẽ không còn mặt mũi nào. Với lại, đã có một cô em lạnh lùng, trẻ con như vậy rồi, cô làm sao giống như con bé được. Bản thân là chị, mà lại không trông chừng, dạy dỗ tốt cho em mà còn hùa theo nó nữa, như thế là không được. Nghĩ vậy, cô lại tiếp tục đi tới đi lui trong phòng chờ đợi.

Vài phút sau, Hải Lục hốt hải chạy vào phòng báo cáo:

- Chị... chị... Vừa nói, cô vừa thở hổn hển.

- Tiểu Lục, có chuyện gì rồi sao?- Hải Lam lo lắng nhìn em gái.

Dần lấy lại nhịp tim, nhịp thở bình thường sao khi chạy quá nhanh, Hải Lục mới nói tiếp:

- Lúc em ra, chỉ thấy hai người bắt tay nhau, rồi anh rể đứng lên chào ba rồi ra về.

- Sắc mặt hai người thế nào?- Hải Lam càng lo lắng hơn.

- Em không để ý kĩ lắm, thấy ba quay vào, em lật đật chạy về ngay. Thôi thôi, em về phòng đây, ba vào liền bây giờ đó, tình hình thế nào chị sẽ biết ngay thôi.

Nói rồi Hải Lục vội vã quay về phòng của mình, đóng sầm cửa lại. Vài phút sau, ông Dương đã về đến nhà, sau đó gõ cửa phòng cô con gái lớn. Hải Lam cũng đoán được người bên ngoài là ai, cô cố gắng hít thở đều, nhanh làm cho bản thân mình bình tĩnh lại, rồi mới nhẹ nhàng mở cửa. Ông Dương chăm chú nhìn nét mặt con gái một lúc rồi mới đi vào, ngồi xuống nói chuyện.

- Con nghĩ thế nào giữa hai cậu họ Lâm và họ Trần?

- Ba àh, con với Nguyên Kỳ chỉ là bạn bè, cùng lắm là anh em thôi.

- Vậy con thực sự thích cậu họ Lâm?- Ba cô vừa nói vừa không ngừng quan sát biểu hiện của con gái.

Hải Lam ấp úng, gương mặt có hơi ửng hồng.

- Cậu ta vẻ ngoài rất được, ăn nói thông minh, khéo léo, chừng chạc, chắc là người từng trải. Còn trẻ mà đã có chức vụ, địa vị như vậy, chứng tỏ năng lực không tồi. Cậu ta có vẻ thích con, nhưng những gia đình như nhà cậu ta thì thường rất phức tạp.

- Ba, anh ấy mặc dù có hơi tự tin, đôi khi trẻ con một chút, nhưng anh ấy rất tốt, rất quan tâm, chăm sóc con. Anh ấy còn rất có năng lực nữa.

Thấy con mình chịu khó giải thích, biện hộ giùm chàng trai kia như vậy thì ông chắc chắn rằng tình cảm của đứa con này dành cho cậu ta cũng không ít.

- Yên tâm, ba không cấm cản hai đứa đâu.

Ông tuy cảm nhận rằng chàng trai này có vẻ quá khôn ngoan, nhưng ông cũng nhìn ra được đây không phải là chàng trai xấu, quan sát ánh mắt sáng lên và nét mặt yêu chiều của cậu ta khi nói về con gái mình có thể làm ông tạm thời chấp nhận. Chỉ lo con gái mình lần đầu vướng vào chuyện tình cảm, chưa có kinh nghiệm yêu đương, còn sợ bị người ta bắt nạt. Huống hồ chi cậu ta còn là người tương đối có địa vị trong xã hội. Tập đoàn Lâm thị đâu phải là nhỏ.

- Nhưng ba vẫn phải quan sát cậu ta thêm nữa. Àh, lần sau mời cậu ấy về nhà ta ăn cơm, giới thiệu với mẹ con luôn.

- Dạ.

Hải Lam thở phào nhẹ nhõm sau khi ba đi khỏi phòng mình. Cô cầm điện thoại nhấn số của Hạo Thiên.

- Em vừa nói chuyện với ba xong sao?- Đầu dây bên kia khẽ cười.

- Sao anh biết?- Cô vô cùng tò mò.- Em muốn biết anh đã nói những gì?

- Xem em nôn nóng chưa kia.- Anh cười.- Ba em làm sao có thể gây khó khăn cho người thật lòng với con gái mình như thế.

- Thật không biết xấu hổ.

- Em đang mắng yêu đây phải không? Thôi, đừng lo lắng nữa, bây giờ em lên giường, đắp chăn lại và ngủ một giấc thật ngon đi nào.

Cô mỉm cười rồi ngoan ngoãn làm theo lời anh. Cũng không biết hai người kia rốt cuộc họ đã nói với nhau những gì, thái độ và suy nghĩ ra sao, nhưng sau khi trò chuyện với anh xong, cô cảm thấy yên tâm hẳn. Đêm đó, đúng thật là cô ngủ rất say.

.

Chắc chắn đêm qua ba đã kể chuyện này với mẹ, nên sáng nay chưa kịp ra khỏi nhà mẹ đã giữ cô lại rồi hỏi thăm đủ mọi thứ, nào là hai người tình cảm tới đâu rồi, còn Nguyên Kỳ thì tính sao, giữa Nguyên Kỳ và Hạo Thiên ai tốt hơn, rồi chừng nào dẫn Hạo Thiên về cho mẹ xem mặt,... Một đồng câu hỏi cứ dồn dập liên tục làm cô không biết phải trả lời câu nào và trả lời như thế nào, chỉ cảm thấy khó xử, nhất là, mẹ còn bảo để mẹ gặp mặt Hạo Thiên xong rồi mới quyết định chọn Hạo Thiên hay Nguyên Kỳ cho cô nữa chứ. Haiz, sao mới sáng ra mà mẹ đã như vậy? Trước đây mẹ đâu có thế này. Hay là do mẹ thấy con cái của bạn bè mình đã kết hôn gần hết, nhiều người lại có cháu ẵm bồng nên cũng nôn nóng theo. Aish, cái này thì không được nha, ai bảo mẹ không chịu kết hôn sớm như người ta để cô có thể sớm được ra đời, thỏa ý nguyện có con rể, có cháu ẵm bồng của người. Cô còn trẻ thế này cơ mà. Dù cho có sợ ba mẹ đến đâu, nhất quyết sẽ không để họ quyết định việc hôn nhân thay mình.

.

Hải Lam vội xách giỏ đi nhanh ra cửa, nhưng mẹ cô đã kịp với theo, dặn cô hẹn anh tối mai đến nhà ăn cơm. Cô im lặng, coi như không biết, không nghe thấy. Và dĩ nhiên, kẻ không biết thì không có tội.

.

- Mẹ àh!- Hải Lam hơi khó chịu. Hôm nay, mẹ đã gọi cô đến bốn lần chỉ để nhắc một chuyện duy nhất.

- Ai bảo con không cho mẹ một câu trả lời dứt khoát.- Bà Dương cứng rắn.

- Nhưng công việc của anh ấy rất bận, phải có thời gian sắp xếp chứ mẹ.

- Mẹ em sao? Đưa điện thoại đây anh nghe cho.- Hạo Thiên đề nghị.

Hải Lam bất đắc dĩ đành đưa điện thoại cho anh.

- Dạ chào bác, cháu là Hạo Thiên.

- Oh, hai đứa đang đi chung sao?
- Dạ vâng, cháu đến đón tiểu Lam đi học về.
- Uh, vậy là rất tốt. Ngày mai nếu không bận, cháu có thể đến dùng bữa cơm cùng gia đình bác được không?
- Dạ vâng, lúc nào hai bác mời, cháu cũng rất sẵn lòng. Cháu cảm ơn bác.
- Tốt, tốt lắm.- Bà Dương thích thú.
- Anh đưa điện thoại cho em.- Hải Lam lấy lại điện thoại.- Mẹ àh, sao lại...
- Sao sao cái gì, vậy thôi nha.

Nói rồi mẹ cô cúp máy. Cô quay sang nhìn anh thì chỉ thấy anh cười dịu dàng, vẻ mặt còn có phần thích thú. Cô liền cảm thấy khó xử, nếu hôm đó anh có chuyện bận thật thì sao, chỉ vì ăn có bữa cơm cùng gia đình cô mà bỏ công việc quan trọng thì cô cảm thấy rất áy náy.

Anh nhìn ra được nét khó xử của cô, nên đã vỗ về, trấn an, anh bảo là dù có bận việc gì đi nữa, thì cuộc gặp mặt với ba mẹ cô đối với anh còn quan trọng hơn, cho nên cô không cần lo lắng hay suy nghĩ gì hết, tự anh sẽ biết sắp xếp. Cô gái gốc này, nếu quan tâm tới anh thì phải giúp anh nói tốt một chút với ba mẹ vợ chứ. Đâu dễ gì nhận được lời mời của nhạc phụ, nhạc mẫu như vậy. Xem ra anh phải để lại cho họ ấn tượng thật tốt mới được, để sau này có thể nhanh chóng rước con gái của họ về nhà nữa. Công việc thì sao chứ, bỏ vài ngày cũng được, ôm được một cô vợ vừa ý với mình về nhà vẫn tốt hơn. Nghĩ vậy nên suốt đường đi ai đó cứ mỉm cười mãi không thôi.

22. Chương 22

Nói không ngoa, Hạo Thiên đến nhà Hải Lam đúng giờ, ăn vận rất lịch sự nhưng không kém phần thoải mái, vẫn tôn lên được vóc dáng đáng tự hào của anh. Mái tóc đen được chải gọn gàng, gương mặt phấn khởi, tay ôm một giỏ trái cây và một giỏ hoa bước vào nhà.

- Cả nhà ơi, anh về đến rồi!- Tiếng của Hải Lục reo vang.

Bà Dương đã nhanh chóng bước ra trước, Hải Lam thềm cười, thì ra mẹ cô còn sốt sắng hơn cả cô. Nói vậy nhưng Hải Lam vẫn cảm thấy có chút hồi hộp, lo lắng, không biết mẹ sẽ đánh giá anh ấy như thế nào. Ánh mắt Hải Lam nhìn anh như muốn hỏi, muốn nói rất nhiều thứ, còn Hạo Thiên thì tùm tùm cho cô một nụ cười, biểu hiện rằng “không có gì phải lo lắng”.

.

Đã mời khách vào nhà, nhưng bà Dương vẫn cẩn thận quan sát Hạo Thiên từ đầu đến cuối, Hải Lam để ý thấy nên khẽ nói nhỏ với mẹ, e ngại Hạo Thiên sẽ nghĩ ngợi. Trái lại, anh từ lúc bước vào vẫn giữ tư thế thoải mái, vui vẻ, hỏi bất cứ gì cũng trả lời tử tế, đàng hoàng. Thậm chí còn nói nhiều câu rất ngọt ngào nhưng không quá khoa trương, làm mát lòng mát dạ người lớn nữa chứ. Có đôi lúc cô chỉ muốn dấm cho anh vài cái. Tại sao bên cạnh cô anh không có biểu hiện này, lúc nào cũng bá đạo, ngang tàn, còn bây giờ lại tỏ ra dịu dàng, ngoan ngoãn, lễ phép. Cảm nhận được ánh mắt liếc xéo của ai đó ném vào mình, Hạo Thiên thỉnh thoảng quay sang khoe miệng khẽ nhếch lên nụ cười đắc ý. Biểu hiện này vừa có ý trêu chọc cô, vừa muốn chứng minh với cô rằng anh đang làm rất tốt, là cô lo lắng thừa rồi.

.

- Anh xuống đây làm gì?- Cô nhìn quanh thấy không ai để ý, mới nghiêng đầu hỏi nhỏ anh.
- Xuống giúp em.- Anh cười thích thú, bàn tay đưa lên vén tóc cho cô.

- Anh ở đây cũng không giúp được gì, nên đi lên thì hơn, kéo ba mẹ nhìn thấy.- Cô vội đẩy anh đi lên nhà trên.

Hạo Thiên thực chất không hề muốn rời đi, cho nên anh vẫn vững đứng đó, cô không tài nào đẩy được.

- Anh đã xin phép được xuống giúp em mà.- Ánh mắt anh lém lỉnh nhìn cô, bàn tay lần nữa không tự chủ được mà giơ lên, khẽ vuốt má cô.

- Anh đứng đắn chút đi.- Cô xấu hổ.

Hạo Thiên vẫn giữ sắc mặt vui vẻ như trước:

- Cứ giao việc cho anh đi, anh cũng muốn thể hiện trước mặt ba mẹ vợ một tí mà.

- Ai là ba mẹ vợ của anh?- Cô không nhìn anh, gương mặt thoáng chút ửng hồng. Đẩy bó rau về phía anh, cô vội vàng quay mặt đi.

Hạo Thiên nhìn biểu hiện của cô như vậy, trong lòng cảm thấy thật đáng yêu, chỉ muốn hôn lên đôi má trắng mịn, hồng hào kia một chút. Nhưng anh rất biết tự chủ, thôi không tưởng tượng nữa mà bắt tay luôn vào việc.

Có vẻ như Hạo Thiên đã thành công trong việc lấy lòng người nhà cô, ngay cả người tử tế như mẹ cô, và nghiêm khắc như ba cô cũng không có ý kiến. Họ không tỏ ý phiền muộn hay xét nét gì, chỉ hỏi thăm, trò chuyện với anh rất nhiều. Anh hầu như đều đáp lời rất chân thành và lễ phép. Trong bữa ăn, thỉnh thoảng, anh đưa mắt nhìn cô mỉm cười, bàn tay đặt bên dưới bàn khẽ nắm lấy bàn tay cô. Hành động đó của anh đã mang đến cho cô một sự ấm áp và cảm giác yên tâm, nên tuy có hơi bất ngờ và xấu hổ, nhưng cô cũng không vội rút tay lại. Hải Lục thì cứ hể mở miệng ra là anh rể, anh rể, nhiều khi ông Dương ái ngại phải ra mặt nhắc nhở. Hạo Thiên chỉ mỉm cười, tỏ vẻ thoái mái, còn nháy mắt ra hiệu với cô em vợ. Đúng như lời hứa từ trước, Hạo Thiên tranh thủ khi không có ai để ý đã đưa quà cho Hải Lục. Cô em vui vẻ, còn khẳng khái chưa nhờ vả đã nhận lời làm tình báo cho anh. Mọi việc diễn ra đúng ý định, nên Hạo Thiên nở một nụ cười rất thỏa mãn.

Hải Lam xin phép ba mẹ đưa anh đi dạo một vòng khu phố. Dưới ánh đèn vàng sáng choang, đôi tình nhân tay trong tay, đi bên nhau hạnh phúc. Cảm giác này mặc dù không ai nói ra, nhưng tự mỗi người trong lòng đều cảm nhận được.

- Cũng khuya rồi, anh về đi.

Hạo Thiên vẫn còn lưu luyến, chưa muốn rời đi, anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, rồi nói rằng hôm nay anh đã rất vui. Mọi người trong nhà cô đã cho anh một không khí gia đình mà trước giờ anh chưa từng cảm nhận đầy đủ. Anh cứ ôm cô như thế, như thế một lúc lâu, như sợ rằng nếu buông ra thì cảm giác hạnh phúc, ấm áp đó sẽ không còn nữa. Cô hiểu rõ anh đang nghĩ gì, khẽ vỗ nhẹ lưng anh vài cái, rồi mới từ từ đẩy anh ra. Nụ cười của cô dành cho anh lúc này tựa như ánh trăng hiền hòa, sẽ ghi sâu vào tâm trí anh.

- Được rồi, anh về đi. Lái xe cẩn thận nha.

Nói xong, cô kiễng chân lên, đặt vào má anh một nụ hôn tạm biệt. Nhưng cô lại không biết rằng, điều này lại càng làm cho anh không muốn rời đi. Phải chi, không phải tạm biệt như thế này, phải chi chỉ cần về đến nhà là được thấy cô, được hôn lên đôi môi xinh xắn, được ôm cô vào lòng rồi đi vào giấc ngủ.

Thấy anh vẫn chưa chịu rời đi thì Hải Lam thúc giục:

- Anh mau về đi, em phải trở vào nhà, chắc là ba mẹ đang đợi.

Ngẫm nghĩ đúng là mình cũng không thể nấn ná như thế này mãi, anh hôn nhẹ lên đôi môi cô để tạm biệt, rồi mới chậm rãi dời đi.

- Tình cảm của hai đứa có vẻ tốt nhỉ?- Mẹ cô mỉm cười châm chọc, đến khi nhìn thấy nét mặt con gái ửng đỏ lên thì mới nói tiếp.- Mẹ thấy cậu này cũng khá, rất thông minh, vui tính.

Có nhầm không đó, nói anh ta đẹp trai, giàu có thì cô gật đầu ngay không do dự, chứ vui tính thì cần phải xem lại nha. Mẹ àh, con người anh ta cũng không phải như này giờ biểu hiện đâu. Đúng thật là dễ mắc lừa mà. Hải Lam không khỏi cảm thán, mặc dù thật ra trong bụng cũng thấy vui vui.

- Con thấy sao?

Mẹ tự nhiên hỏi lại làm cô thoáng giật mình.

- Dạ? Àh, anh ấy rất tốt với con, rất quan tâm, chăm sóc con.

- Nguyên Kỳ cũng tốt, cũng quan tâm con vậy.

Ách, sao tự nhiên mẹ lại nhắc đến Nguyên Kỳ. Hải Lam định mở miệng phân bua, nhưng mẹ cô đã nhanh chóng nói tiếp:

- Hai anh chàng này, đều có gia cảnh sung túc, đều đi xe hơi, ăn mặc đẹp, dáng người khá, khuôn mặt điển trai. Nguyên Kỳ thì trông có vẻ hiền lành hơn một chút, còn Hạo Thiên thì có vẻ sắc sảo hơn.- Bình luận một lúc, mẹ cô đột ngột phán ra một câu.- Nhưng không hiểu sao cả hai người tốt như vậy lại đi thích con gái mình nhỉ, dáng người nó vừa bình thường, khuôn mặt cũng không quá xuất sắc.

Cái gì? Cô có nghe lầm không? Có mẹ nào mà đi chê con mình rồi đem so sánh ngầm ý bảo con mình không xứng với người ta, coi chuyện con gái được người đẹp trai, giàu có, tài giỏi để mắt tới là chuyện phi thường không?

Hải Lam khẽ thở dài:

- Vậy cứ coi như là do con tốt tính đi.

- Không dám.- Mẹ cô chặn đứng ngay.- Cô hay ngủ nướng, thích ca nhạc, xem phim, đọc truyện hơn nấu ăn, còn có...

- Mẹ àh!- Không đợi mẹ nói hết lời cô đã ngăn lại.- Không cần nói con xấu như vậy chứ.

Ba cô này giờ ngồi im nghe hai mẹ con nói chuyện, giờ mới phì cười:

- Được rồi tiểu Lam, con còn không hiểu ý mẹ con sao. Mẹ thấy con có được chàng trai tốt bên cạnh thì vui mừng thay con thôi.

Mẹ cô nhìn ba cô trù mến, đúng là thật hiểu ý nhau mà. Kể cũng lạ, từ ngày biết cô có bạn trai, dường như ba mẹ cô tính tình có thoải mái, dễ dãi hơn với cô một chút, không kiểm kẹp cô quá nhiều như lúc trước. Nhưng bệnh nói thì lại càng tăng lên, nào là hỏi thăm quan hệ tình cảm hiện tại như thế nào, có dự tính gì cho tương lai, nào là phải biết giữ mình, con gái cần nhất là phải bảo vệ tấm thân quý giá,... Các bài học giảng đi giảng lại mà cô muốn thuộc lòng hết cả.

Nói lỏng được vòng kiểm kẹp của nhị vị phụ mẫu, thì cô lại vướng vào vòng quan sát của cái tên bạn trai kia. Hắn một ngày gọi điện thoại cho cô ít nhất ba lần, dù có gặp mặt hay không, chỉ để hỏi cô những chuyện linh tinh như: em đang làm gì, ở đâu, với ai, nam hay nữ, anh nhớ em, anh đến đón em,... Thật sự còn phiền phức hơn.

23. Chương 23

Năm tư là năm của thực tập nghề nghiệp, Hạo Thiên biết như vậy, liền rất muốn cô vào công ty anh làm, nhưng Hải Lam nhất định không đồng ý. Cô không muốn dựa vào quan hệ với anh mà được chiếu cố trong công ty, với lại, cô không thích người ta nói ra nói vào, cô muốn yên ổn làm việc, tự lực cánh sinh. Ban

đầu, anh khá tức giận, nhưng rồi thấy như thế cũng không thay đổi được ý định của cô, nên anh đành lờ đi. Chỉ cần dặn cô không nên giao tiếp nhiều với đồng nghiệp nam, nhất là, cứ thấy những gã nào có biểu hiện, hoặc ánh mắt không bình thường thì phải tránh xa, hoặc bỏ chạy ngay, tốt nhất là nghỉ việc luôn. Bài thực hành của cô, anh có thể ký tên, đóng dấu và ghi vài ý kiến tốt đẹp. Đường đường là tập đoàn Lâm thị lớn mạnh, chẳng lẽ tiếng nói lại không hơn những công ty nhỏ kia sao. Anh đã chịu nhượng bộ, không bắt ép cô đến công ty anh nữa nên cô cũng đành gật đầu đồng ý với anh.

.

- Nè, tên kia nhìn em với ánh mắt lạ quá.

- Àh, anh ấy là trưởng phòng của công ty em, tuổi trẻ tài cao, nhưng có bạn gái rồi.- Cô mỉm cười nói với anh.

Anh ban đầu nghe cô nói về người kia, sắc mặt có hơi nhăn một chút, nhưng sau khi nghe đến câu hắn có bạn gái rồi, thì gương mặt lại dần ra.

- Mặc kệ hắn có bạn gái rồi, em vẫn phải đề phòng. Nhiều người có vợ còn đi ngoại tình nữa là.

- Vậy là em càng phải đề phòng anh hơn nữa, chúng ta chưa có gì ràng buộc, anh lảng nhảng với cô nào, làm sao em biết được.

Vốn dĩ định nói là anh đẹp trai, giàu có, tài giỏi, nhưng cô lại không nói ra được, mắc công tên này lại hờn hĩnh.

- Nói em đề phòng người ngoài chứ không phải anh nha. Anh đây rất chung tình. Còn nữa, ai bảo chúng ta không có gì ràng buộc, nhả trên tay em còn đó, chứng tỏ em thuộc quyền sở hữu của anh.

- Nhả thì nhả chứ, ai bảo em thuộc quyền sở hữu của anh. Nằm mơ.- Cô lè lưỡi, muốn trêu anh một chút.

- Như vậy còn không tính, thế em muốn anh thực sự khẳng định quyền sở hữu sao?- Anh nói đến đây thì đột nhiên, cơ miệng kéo lên nụ cười ẩn ý, ánh mắt chứa đựng vẻ gian tà.

Hải Lam nhận ra đáng lẽ mình không nên đấu khẩu với tên này, về mặt bất bình thường bây giờ của hắn làm cho cả mặt cô đều nóng ran lên. Hải Lam đành nhanh chóng đổi sang chủ đề khác:

- Hạo Thiên àh, em đói rồi, chúng ta đi ăn đi.

Nghe cô than đói, anh liền thu lại ánh mắt đó, lái xe đưa cô đi ăn. Nói thật thì anh rất quan tâm cô, sợ công việc cô làm nhiều mệt, lúc nào cũng muốn đưa đón cô cho dù công việc của anh có bận rộn, rồi cô đưa cô đi tắm rửa, thỉnh thoảng, lại không từ bỏ ý muốn cô đến công ty mình thực tập.

.

- Nguyên Kỳ, sao anh lại ở đây?- Hải Lam ngạc nhiên khi thấy Nguyên Kỳ ngồi chờ ở phòng khách của công ty.

- Anh có hẹn với anh họ của anh, cũng làm việc ở đây.- Nguyên Kỳ giải thích.

Hải Lam gật đầu hiểu ra, định hỏi thăm anh họ của anh là người nào trong công ty, thì anh đã nói tiếp:

- Nhưng anh ấy vừa gọi điện báo là bận đột xuất, nếu em có thời gian, có thể đi ăn cùng anh không?

- Dạ?- Hải Lam ngạc nhiên, hình như có chút đường đột nên cô hay ngẩng người ra một lát, rồi cũng nhận lời.

Cũng may, hôm nay Hạo Thiên bận việc không đến đón, nên Hải Lam mới nhận lời đi ăn với Nguyên Kỳ, kì thực chuyện lần trước ở nhà hàng, cô vẫn cảm thấy có chút áy ngại nên không tiện từ chối.

.

Anh chở cô đến một cửa hàng ăn không quá xa xỉ, không gian không quá lớn, nhưng được bày trí khá bắt mắt, làm cô rất thích thú. Món ăn ở đây cũng rất ngon. Buổi trò chuyện hôm nay diễn ra tự nhiên hơn cô tưởng. Nguyên Kỳ chỉ toàn nói về những đề tài bình thường, không hề đề cập đến chuyện tình cảm, làm cô cảm thấy khá thoải mái. Ăn xong, Nguyên Kỳ còn muốn đưa cô đi dạo một lát, nhưng cô đã từ chối khéo. Anh cũng hiểu được nên không hề ép buộc cô, vẫn vui vẻ đề nghị lái xe đưa cô về nhà.

Công việc của Hạo Thiên gần đây rất bận rộn, thời gian và mật độ hai người gặp mặt có ít đi, nhưng sự quan tâm, lo lắng cho nhau vẫn không hề thuyên giảm. Anh thường xuyên đi công tác nước ngoài, và mỗi lần về đều mua quà cho cô và kể chuyện về các nước cho cô nghe. Hải Lam rất thích được đi du lịch, nên Hạo Thiên bảo rằng sau này khi cô tốt nghiệp xong, sẽ sắp xếp công việc ổn định rồi dẫn cô đi tham quan mấy nước, làm cho cô rất phấn khởi.

Hải Lam thì thỉnh thoảng vẫn sang nhà anh phụ dọn dẹp, giúp anh trang trí vài cây cảnh cho có màu sắc tươi xanh trong nhà. Lần nào về trông thấy nhà cửa gọn gàng, ngăn nắp và tràn đầy sinh khí như thế, anh cảm thấy rất hạnh phúc, lòng càng không ngăn nổi ước muốn sớm ngày rước cô về làm vợ.

Kết thúc ngày làm việc hôm nay đột nhiên trời mưa to, Hải Lam không đoán được thời tiết thất thường nên không có mang theo dù, không thể đi bộ ra trạm xe bus được. Cô định sẽ chịu ướt một chút, ra phía ngoài cổng để đón taxi, nhưng không hiểu sao Nguyên Kỳ lại có mặt ở đó, anh đã nhìn thấy cô và đề nghị đưa cô về nhà. Anh bảo rằng cơn mưa này có thể rất lớn và kéo dài không biết bao giờ dứt, lại còn kèm theo sấm chớp nữa, nếu cô không về thì không biết sẽ đợi đến bao giờ.

Hải Lam cảm thấy rất ngại, nhưng lại cảm thấy lời Nguyên Kỳ nói có phần đúng, nên cô hơi do dự, hơi mâu thuẫn. Lần trước đi ăn cùng nhau, chẳng phải cô cũng đã nói rõ với anh, là cô chỉ xem anh như anh trai, còn bảo Hạo Thiên hiện tại chính là bạn trai của cô, cũng bày tỏ hy vọng anh có thể tìm cho mình một nửa khác thích hợp rồi sao. Thế nhưng vì sao anh vẫn còn như vậy, vẫn đối với cô quá tốt, quá ân cần.

Nguyên Kỳ thấy cô như vậy thì lại nói thêm vào, nếu cô không chịu về, anh sẽ đợi ở đây với cô cho đến khi tạnh mưa. Đã như vậy, cô làm sao có thể làm khác, bất quá đành nghe theo lời anh. Thật ra Hải Lam cũng muốn giữ ý, tạo khoảng cách với Nguyên Kỳ để tránh cho Hạo Thiên hiểu lầm, cũng muốn Nguyên Kỳ dừng vì cô mà nhọc lòng hay có bất kỳ một tia hy vọng nào nữa, nhưng tình huống này thật khó xử. Cô an ủi lương tâm của mình, chỉ cần mình trong sạch và không làm điều gì xấu, thì mọi chuyện sẽ không sao.

Nguyên Kỳ lái xe đưa cô thẳng về đến nhà. Sau đó còn cẩn thận đưa dù cho cô che vào nhà để khỏi ướt. Anh ấy lúc nào cũng như vậy, tỉ mỉ, chu đáo. Chàng trai tốt như thế này cô càng không muốn làm tổn thương, chỉ mong cho anh tìm được người đối xử với anh thật tốt.

Xe Nguyên Kỳ vừa rời đi thì chiếc xe khác lao tới với tốc độ nhanh đến nguy hiểm, làm cho người ta giật cả mình.

- Hạo Thiên!- Cô ngạc nhiên, vội chạy đến bên xe của anh, tự động mở cửa bước vào ngồi ở ghế kế bên.- Anh không phải đang đi công tác sao?

- Anh vừa về.- Anh trả lời, gương mặt mang một chút lạnh lùng, kiềm nén sự tức giận.

Thật ra, anh chỉ vừa xuống sân bay, thấy trời mưa anh liền để trợ lý đem đồ đạc về trước, rồi tự mình lái xe đến đón cô. Vậy mà mấy ngày không gặp cô, cảm giác nhớ nhung chưa kịp bày tỏ, cộng thêm lo lắng sợ

cô bị mưa làm nhiễm lạnh chưa hết, đã thấy cô ngồi xe của một tên con trai để hắn ta đưa về tận nhà. Mà người đó, là người mà anh luôn phải cảnh giác, Trần Nguyên Kỳ.

- Anh có mệt không?- Cô tỏ vẻ quan tâm.

- Không.- Anh vẫn giữ thái độ như cũ.

- Anh... đang giận em sao?- Nhìn thấy thái độ của anh như vậy, cô đã đoán ra.

Chỉ khi cô vừa hỏi, anh đã nói thẳng ra:

- Em sao đi cùng cậu ta?

Thì ra là chuyện này, Hải Lam mỉm cười:

- Chỉ là tình cờ gặp ở công ty. Anh ấy có người quen làm ở đó.

- Trùng hợp vậy sao?- Anh cau mày, tình huống này quả thật đáng nghi mà. Anh không phải nghi ngờ cô, mà chính là nghi ngờ người kia có âm mưu gì đó.

- Anh ấy chỉ là tốt bụng, đưa em về thôi. Đi thẳng một mạch từ công ty về, không có đi đâu nữa hết áh.

Cô nói bằng giọng nói và ánh mắt chân thành. Dĩ nhiên là anh biết chứ, định là đến đón cô, nhưng cô đã bước vào xe của cậu ta, nên anh đành lái xe theo cô từ công ty về đến nhà.

- Anh vẫn còn giận sao?- Cô tròn mắt, quan sát thái độ của anh.

Anh vẫn không nói gì, rõ ràng biết là không phải lỗi của cô, nhưng cục tức không nuốt xuống nổi.

- Lần sau, anh có đến thì gọi cho em trước có được không, em sẽ đợi. Còn nếu anh không đến, em sẽ không ngồi xe của ai hết mà tự đi taxi về.

Vừa nghe cô nói xong anh đã quay sang nhìn cô bằng ánh mắt tràn đầy tình cảm. Thì ra, cô hiểu anh đến như vậy, cô không trách anh đã giận dữ vì chuyện không phải lỗi của cô, mà cô còn làm anh cảm động bởi sự thấu đáo của mình. Anh không kiềm chế được, nhoài người qua ôm lấy cô, thật chặt, không nói gì.

- Người em ướt lấm, anh nhanh buông em ra.- Cô không muốn anh bị ướt theo.

Anh vẫn kiên trì như vậy, tay vẫn không rời lỏng:

- Ướt thì ướt, anh muốn ôm em một lúc. Đã mấy ngày rồi không được gặp em.

Anh muốn nói rằng anh rất nhớ cô. Vòng tay của anh, cô có thể cảm nhận được. Tuy người bị dính nước mưa, nhưng cô lại đang cảm thấy rất ấm áp.

- Em nhanh chóng vào nhà thay quần áo, rồi tìm thứ gì đó nóng nóng ăn vào.- Anh nhắc nhở trước khi dời đi.

Cô mỉm cười gật đầu, hôn nhẹ vào má anh, rồi nhanh chóng mở cửa xe, đi vào nhà.

.

Ngày hôm sau, Hạo Thiên chỉ cần nghe qua điện thoại cũng đủ nhận ra Hải Lam sụt sùi có dấu hiệu cảm cúm, anh bảo trợ lý Trương mang thuốc đến cho cô, làm cho Hải Lam thấy ngưỡng gần chết. Sau khi tan tầm, anh còn đến xem tình hình của cô, rồi dẫn cô đi ăn bồi bổ. Hải Lam cảm nhận được sự quan tâm của Hạo Thiên, dù anh có bận rộn, vẫn có thể quan tâm cô, mang đến cho cô cảm giác ấm áp của hạnh phúc.

24. Chương 24

Hạo Thiên thích màu vàng, vài ngày trước anh có mua tặng cô một chiếc váy màu vàng nhạt, phối cùng chiếc áo màu vàng tươi trông rất đáng yêu. Vừa lúc có dịp cô được nghỉ, anh tỏ ý mong muốn cô mặc bộ trang phục đó đến công ty anh, mang thức ăn cho anh. Ban đầu cô cũng không muốn vì còn thấy khá ngại ngùng, nhưng anh lại rất chân thành trông chờ vào điều đó nên cuối cùng cô cũng nhận lời. Anh thân là giám đốc, còn là con trai của chủ tịch, nếu cô mà xuề xòa, không chú ý cách ăn mặc mà chạy đến công ty thì sẽ làm cho anh xấu hổ. Hôm đó, ngoài bộ trang phục anh tặng, Hải Lam thắt thêm chiếc nơ xéo quanh cổ, phối thêm vài món đồ, mang đôi guốc năm phân, trang điểm nhẹ nhàng rồi mang thức ăn trưa đến Lâm thị.

Khi Hải Lam bước vào sảnh, có nhiều ánh mắt chăm chú nhìn cô. Hải Lam biết mình không phải dạng sắc nước hương trời, cũng không có ngoại hình nóng bỏng, gợi cảm, nhưng khi vận quần áo phù hợp trang điểm một chút, thì không những che được khuyết điểm, mà còn có thể gọi là xinh xắn. Cô hy vọng hôm nay, khi Hạo Thiên nhìn thấy cô, anh sẽ không thất vọng.

- Tôi họ Dương, phiền cô nhắn với phó tổng Lâm một tiếng.- Hải Lam tươi cười, nhỏ nhẹ nói với nhân viên tiếp tân.

- Àh, là Dương tiểu thư, tổng giám đốc có dặn nếu tiểu thư đến, cứ để cô tự nhiên vào. Lầu hai mươi bốn, tổng giám đốc đang chờ.- Cô nhân viên tiếp tân vừa mỉm cười lịch thiệp, vừa ngầm ý quan sát.

- Tổng... tổng giám đốc?- Cô ngạc nhiên. Chẳng lẽ ba anh ấy muốn gặp cô sao?

- Vâng.- Cô ta lại cười nhẹ.

.

- Tiểu Lam!

- Anh Nguyên Kỳ?- Hải Lam quay lại, nhìn anh với vẻ mặt ngạc nhiên. Sau nghĩ lại mới nhớ, chính là Nguyên Kỳ đang làm việc ở đây.

- Em đến đây có việc gì sao?- Anh nhìn một lượt đánh giá.- Là tìm tổng giám đốc?

- Tổng giám đốc?- Cô hỏi lại, vẻ mặt cơ hồ khó hiểu.

- Không phải em đến tìm Lâm Hạo Thiên sao?- Anh có chút bất ngờ khi nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của cô, nhưng sau đó lại lém lỉnh nói đùa.- Hay là đến gặp anh?

- Chờ đã! Anh nói, Hạo Thiên là tổng giám đốc?- Cô đã nắm được tình hình.

Nguyên Kỳ gật đầu:

- Chẳng lẽ anh ta không nói cho em biết?

- Không phải không nói, mà là chưa kịp nói thôi.- Hạo Thiên từ đâu đi đến, lên tiếng xen vào đoạn đối thoại kia.

Vừa nhắc người, người ở đâu liền xuất hiện, lại còn ôm lấy vai cô tự nhiên đến như vậy. Hai anh chàng mi nam cao lớn đứng đối diện nhau ngay sảnh chính, ánh sáng từ cửa kính và các ô giếng trời chiếu vào làm cho bóng họ in dài trên sàn gạch men bóng loáng như gương. Khuôn mặt tuấn tú khẽ cau mày, họ dùng ánh mắt cương nghị để nhìn nhau, khiến những người xung quanh dù có tò mò cũng không dám tiến lại gần, cũng không dám nhìn lâu.

Cuối cùng Hạo Thiên lên tiếng:

- Chủ nhiệm Trần, cậu có thể tiếp tục công việc. Tôi đưa bạn gái lên phòng trước.- Nói rồi anh dặt tay cô định xoay đi, nhưng cô vẫn còn đứng im đó.

Anh tiến đến, nói khẽ bên tai cô, bảo cô muốn chất vấn hay giận dữ anh gì cũng được, cứ theo anh lên phòng trước đã. Nói rồi, ôm lấy vai cô, tiến thẳng vào trong, để lại ánh mắt của người phía sau nhìn thấy hình ảnh của hai người khuất dần.

Căn phòng của tổng giám đốc quả có khác. Rộng rãi hơn, tiện nghi hơn, đồ vật trang trí vừa nhìn cũng là biết xa xỉ hơn so với căn phòng trước đây, nền nhà được trải thảm hoa, trong phòng còn có trồng cây kiểng, thật chẳng khác một căn hộ mini là mấy.

- Anh ăn đi, thức ăn nguội hết rồi.

Cô vẫn giữ vẻ mặt bình thường, nhưng theo anh thấy thì nó lại có phần lạnh lùng, xen một chút giận dỗi.

- Tiểu Lam!- Anh ôn nhu, ngồi xuống bên cạnh cô, cầm lấy tay cô, chăm chú quan sát khuôn mặt cô.- Giận anh sao?

Hải Lam không nhìn anh, tay vẫn nhẹ nhàng xúc cơm ra. Anh lập tức giải thích:

- Thật ra, anh định khi nào chính thức nhận chức mới báo cho em hay. Nhưng hôm đó là hôm mẹ em mời anh đến nhà ăn cơm. Anh vừa họp hội đồng quản trị xong, còn không kịp tham dự tiệc chúc mừng mà chạy ngay đến nhà em, lại còn phải chuẩn bị tinh thần trước ba mẹ em. Em nói xem, anh đâu phải cố ý.

Hải Lam định nói gì đó, nhưng Hạo Thiên đã nhanh chóng đón đầu:

- Anh biết, đáng ra sau đó, anh phải nói cho em biết ngay. Nhưng lại bận bịu công việc, còn đến khi gặp được em, anh chẳng còn nhớ gì đến mấy việc kia nữa.- Anh một tay nắm lấy tay cô, một tay ôm vai cô, để cô dựa vào ngực mình, giọng nói càng nhẹ nhàng, ôn nhu.- Được rồi được rồi, là anh sai, là lỗi của anh, em đừng giận nữa có được không?

Chỉ cần nghĩ đến việc cô không thêm nói chuyện với anh, bỏ mặc anh là anh cảm thấy cực kì khó chịu. Cho nên, phải dỗ dành cô như thế nào anh cũng cam tâm.

Vùi đầu trong ngực anh một lúc, cảm nhận sự chân thành từ lời nói, hơi ấm và nhịp tim của anh, trong lòng cô cũng nguôi ngoai cơn giận.

- Hôm nay em rất đẹp.- Anh nhìn cô một lượt lại một lượt, càng nhìn càng thấy duyên dáng, đáng yêu.

Hải Lam xấu hổ đỏ mặt, ngượng ngùng nhanh chóng đổi sang đề tài khác, tránh ánh mắt như lửa đốt của anh nhìn chăm chăm vào mình:

- Anh còn chưa ăn gì, mau ăn đi.

- Hôn một cái đi rồi anh ăn.- Hạo Thiên lém lỉnh, đưa mặt gần hơn về phía Hải Lam, mỉm cười tà ý.

Hải Lam hai má lại càng ửng đỏ, đẩy anh ra và thúc anh nhanh ăn đi. Cô sợ ở bên trong lâu như vậy người khác sẽ hiểu lầm.

- Ở đây chỉ có anh và em, người ta có muốn hiểu lầm hay suy diễn gì chúng ta cũng không quản được.

Hạo Thiên bình thần đến độ làm Hải Lam tức muốn chết. Anh là tổng giám đốc của một công ty lớn đầy thế lực, ai dám nói gì anh thì quả thật không còn muốn sống. Còn cô, cô có là gì đâu mà họ không dám nói này nói kia. Nhưng cái tên này, hần một mực muốn cô hôn hần, cứ đưa mặt sát về phía cô, càng gần, càng gần và thúc cô thực hiện nhanh chóng một chút. Bất đắc dĩ, Hải Lam chỉ muốn kết thúc sớm vụ này nhưng khi cô vừa định đặt một nụ hôn nhẹ lên má Hạo Thiên, thì anh đã nhanh chóng xoay mặt lại, để môi cô chạm vào môi mình. Nét mặt anh hứng thú khi thấy vẻ ngạc nhiên và bất ngờ trên gương mặt cô. Sau đó anh bắt đầu động môi, từ chậm chạp cho đến nhanh dần, khi hơi thở của hai người trở nên gấp gáp, cô hở miệng để hút lấy chút không khí nhưng anh lại nhanh hơn tiến lưỡi của mình vào, thuần thục đẩy đưa. Nụ hôn sâu và nồng nhiệt kéo dài đến khi Hải Lam cảm thấy khó chịu vì không thở nổi thì Hạo Thiên mới buông cô ra.

- Xấu xa!- Cô nói khi dần lấy lại nhịp thở bình thường.

- Anh còn muốn xấu xa hơn nữa cơ.- Anh cười cười, ngày càng tà mị.

Cô không dám nhìn anh nữa, ngồi lui ra xa một chút, tay đẩy hết thức ăn về phía anh, giục anh mau ăn. Anh thấy cô xấu hổ thì trong lòng tự dưng cũng vui vẻ, nhanh chóng ăn phần thức ăn của mình. Hôm nay, trông cô đáng yêu như vậy thật khiến anh không khỏi động lòng. Nếu được chăm chút, chải chuốt và chưng diện kỹ hơn thì không biết sẽ còn xinh đẹp đến nhường nào nữa. Hạo Thiên tuy trong lòng tự thú nhận có nổi lên khát vọng có được cô, nhưng anh biết mình không nên nhúng chàm cô. Cô gái này quả thật còn rất ngây thơ, hay xấu hổ, e thẹn, anh thật sự không dám liều lĩnh làm cô hoảng sợ. Vụ việc lần trước ở trong xe chỉ mới “manh động” một chút thôi mà cô đã tránh mặt anh ba bốn ngày liền rồi.

Ăn xong, Hạo Thiên định đưa Hải Lam về nhưng đột nhiên có chuyện cần giải quyết gấp nên anh đã để trợ lý Trương đưa cô về thay. Bộ dạng hôm nay của cô như vậy, tốt nhất là không nên để cho cô đi về một mình.

- Trông Dương tiểu thư hôm nay rất xinh đẹp.- Trợ lý Trương nói.- Tổng giám đốc đã rất vui.

Đều là tâm lý đàn ông cả, nếu giới thiệu bạn gái trước mọi người, bạn gái mà xinh đẹp, duyên dáng thì dĩ nhiên là rất tự hào, còn nhận được nhiều ánh mắt ngưỡng mộ nữa.

Hải Lam cười nhẹ, mang một chút xấu hổ, trước đến nay chưa bao giờ cô có ý nghĩ rằng mình quá xinh đẹp đâu. Trợ lý Trương nói tiếp:

- Tổng giám đốc trước giờ lạnh lùng, rất ít khi cười, cũng không thích nói nhiều, đặc biệt là cậu ấy chưa bao giờ công khai giới thiệu bạn gái. Nhưng hôm nay, cậu ấy đã muốn tiểu thư đến công ty tức là đã muốn giới thiệu cô với mọi người. Điều này chứng tỏ vị trí của tiểu thư trong lòng tổng giám đốc.- Trợ lý Trương mỉm cười nói thêm.- Àh, hôm nay trang phục của hai người rất ăn ý.

Lời nói hàm chứa gì đó ẩn ý. Đến bây giờ cô mới nhận thức ra, chẳng phải hôm nay cả hai người đều mặc trang phục vàng sao? Cái áo sơ mi anh mặc hôm nay màu sắc hoàn toàn trùng với chiếc váy vàng nhạt của cô. Ách, như thế nếu hai người đi bên nhau chẳng phải là cả công ty ai ai cũng đều có thể nhìn ra sao? Thật là quá lộ liễu mà. Cái tên này làm việc đúng là đều có chủ đích hết cả. Cô thật trách mình sao ngu ngốc, cứ liên tục để anh sắp xếp. Còn nữa, chuyện anh và ba cô bất ngờ gặp nhau, không phải là do anh cố ý chứ? Càng suy nghĩ, đúng là càng thấy nhiều chuyện có vấn đề.

- Anh Trương nè, công việc của Hạo Thiên như thế nào?- Hải Lam muốn biết thật nhiều thật nhiều chuyện về Hạo Thiên nên mới mạnh dạn đề cập. Sống cùng anh từ nhỏ, chắc chắn anh Trương hiểu anh hơn cô rất nhiều.

- Thiếu gia có thể coi là cao thủ trong thương trường. Cậu ấy tuy tuổi trẻ, nhưng lại rất có tài. Rất nhiều hợp đồng lớn và những hạng mục thành công của công ty đều do cậu ấy phụ trách.

Hải Lam gật gù, lúc trước cô còn xem anh như tên rảnh rỗi, dựa hơi gia đình, nhưng không ngờ anh lại tài giỏi như vậy,

- Những chuyện tiểu thư không ngờ còn nhiều lắm.- Trợ lý Trương mỉm cười, thăm đoán suy nghĩ của Hải Lam qua ánh mắt của cô.- Nhờ tiểu thư, cậu ấy đã thay đổi rất nhiều. Quan trọng nhất là cậu ấy vui vẻ hơn, cười nhiều hơn, lúc nào cũng tranh thủ sắp xếp thời gian đi gặp cô, không giống như trước đây toàn vùi đầu vào công việc. Dương tiểu thư, tôi tin rằng, thiếu gia nhà chúng tôi đối với cô là thật lòng.

Hải Lam có thể nhìn thấy nét mặt và ánh mắt của người trợ lý họ Trương qua kính chiếu hậu. Không biết cô có phải quá tin người hay không, bởi vì cô thấy ánh mắt đó rất thật, không có vẻ gì là muốn lừa gạt cô cả.

- Tháng sau có thể Lâm tiểu thư sẽ về nước?- Trợ lý Trương đột nhiên lên tiếng, kéo Hải Lam thoát khỏi mớ suy nghĩ bẽ bộn trong tâm trí cô.

- Tháng sau? Ý anh nói là chị gái của Hạo Thiên?

Trợ lý Trương xác nhận. Hải Lam lại ngây người ra. Cô đã nghe Hạo Thiên nhiều lần nhắc đến chị gái, nhưng thật sự cũng chưa được nhìn thấy bao giờ, cũng không biết chị ấy tính cách như thế nào, rồi chị ấy có thích cô không, vân vân và vân vân. Trong lòng lại quay về tình trạng suy nghĩ tràn lan.

Thấy cô có vẻ trầm tư, trợ lý Trương không khỏi bật cười, đoán được lí do vì sao, nên anh đã mở miệng động viên:

- Dương tiểu thư đừng quá lo lắng, tiểu thư nhà chúng tôi tính tình hoạt bát, vui vẻ, lại rất thân thiện và tốt bụng. Chắc chắn hai người sẽ rất dễ hòa hợp, không chừng lại mến nhau như hai chị em.

Hải Lam “vâng” một tiếng, trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút. Nhưng vừa chợt cô cũng cảm thấy cách xưng hô của trợ lý Trương làm cô cảm thấy không tự nhiên lắm.

- Àh, lần sau anh cứ gọi tôi là Hải Lam được rồi. Gọi bằng tiểu thư, tôi thấy có chút không quen.- Cô mỉm cười thành thật.

25. Chương 25

- Dương tiểu thư, xin mời theo lối này!- Người đàn ông trẻ khẽ cúi người, đưa tay hướng dẫn.

Hôm nay, vừa bước ra khỏi nơi làm, Hải Lam đã thấy có xe chờ sẵn mình. Người đàn ông này ăn mặc rất chỉnh tề, lịch sự, mang theo mấy phần cung kính mời cô lên xe, bảo rằng chủ tịch và phu nhân muốn gặp cô. Hải Lam ngạc nhiên, và sự lo lắng trong cô ngày càng lớn hơn theo suy nghĩ. Hạo Thiên có nói qua sẽ dẫn cô về ra mắt gia đình, nhưng không có lí nào bây giờ liền gặp mặt. Cô vốn dĩ là chưa nghĩ đến, nên cũng chưa hề có tâm lí chuẩn bị, tình huống này thật là hồi hộp, thật khó nghĩ. Cô cắn môi, trong bụng đầy lo lắng, có nên gọi cho anh không? Ba mẹ anh đột ngột muốn gặp cô như thế này phải chăng có ý gì đó? Trong cô tự dưng xuất hiện một linh cảm không tốt lắm. Trước giờ, giác quan thứ sáu này hầu như đều không có sai. Vì vậy, suốt dọc đường đi, Hải Lam trong lòng không yên, hết cắn môi, rồi lại nắm chặt hai tay, xoa xoa vào chiếc nhẫn. Phải chi, lúc này có anh bên cạnh.

Chiếc xe dừng lại trước một căn biệt thự màu trắng ngà sang trọng, không gian chỗ nào cũng toát lên vẻ quý phái, tinh tế, thể hiện chủ nhân là người sành điệu, có gu thẩm mỹ cao. Đi hết khu vườn với nhiều loại hoa và cây kiểng là đến khu nhà chính. Phòng khách rộng như tiền sảnh của một khách sạn lớn, ánh đèn vàng nhẹ dịu, tươi mát, thoang thoảng mùi hương của hoa bách hợp. Trên bộ ghế trường kỷ bóng loáng đắt tiền, một đôi vợ chồng trung niên với dáng vẻ nghiêm trang nhưng không giấu được khí chất sang trọng, cao quý đang ngồi chờ sẵn.

- Chào hai bác.- Hải Lam rụt rè bước tới, nhưng khi cúi chào thì rất lễ phép.

- Dương tiểu thư, mời ngồi.- Bà Lâm giơ ngón tay thon dài ra chỉ phía trước.

Hải Lam ngoan ngoãn nghe lời. Cô khẽ nhìn hai vị trước mặt. Họ đúng là trai tài gái sắc, tuy đã có tuổi nhưng những dấu vết của thời gian vẫn không che giấu hết nét đẹp của một thời. Chắc chắn, khi còn trẻ, bộ dáng của họ đã khiến cho rất nhiều người phải ganh tị. Hải Lam vẫn còn suy nghĩ chưa kịp nói gì thì bà Lâm đã lên tiếng trước:

- Nghe nói Dương tiểu thư đang quen với con trai chúng tôi?- Giọng nói nhẹ nhàng, nhưng sắc thái và gương mặt kia mang một hàm ý gì đó không khỏi khiến người ta run sợ.

- Dạ vâng.- Hải Lam tuy có sợ, nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh, đáp lời rất dịu dàng.

- Rất thành thật.- Bà Lâm khẽ nhếch miệng cười.- Cô chắc chắn rất hiểu rõ gia đình nhà chúng tôi chứ?

- Dạ?- Hải Lam thật không biết phải trả lời làm sao. Hiểu rõ là hiểu rõ cái gì đây? Là hiểu rõ về sự giàu có, quyền thế của gia đình hay là hiểu về cách sống của họ.

- Ngay thơ như vậy sao? Thật không hiểu nổi là thật hay giả vờ nữa.- Bà Lâm cười nhạt.

Trước tình huống này, quả thật phản ứng của Hải Lam hơi chậm chạp, cô có thể phần nào hiểu ra ngẫm của mẹ anh, nhưng lại chưa nghĩ đối đáp như thế nào. Trước giờ, một cô gái ghét chiến tranh và luôn tránh những cuộc cãi vã, đôi co như cô thật không dễ để phản xạ nhanh trước mọi tình huống.

- Chúng tôi nói luôn vào vấn đề chính.- Người đàn ông ngồi cạnh nãy giờ im lặng quan sát bây giờ mới hắng giọng một cái và bắt đầu nói với giọng trầm thấp.- Tôi nghĩ cô và con trai tôi nên dừng lại ở đây. Đây dựa như vậy là đủ rồi, dù gì cũng sẽ không có kết quả. Chúng tôi đã chọn cho tiểu Thiên một người vợ tốt, môn đăng hộ đối với Lâm gia, và sẽ giúp nó thăng tiến nhiều trong tương lai.

- Ngay cả khi chúng cháu thật lòng, bác vẫn muốn chúng cháu rời xa nhau?- Hải Lam cố gắng giữ bình tĩnh, giọng nói nhẹ, nhưng rất rõ ràng.

- Trước giờ bên cạnh tiểu Thiên có rất nhiều phụ nữ, cô nghĩ lại xem có ai thua kém gì cô không?- Bà Lâm cười mỉa mai.- Cái mà cô gọi là thật lòng, cô nói ra nhưng nắm chắc được bao nhiêu phần? Chẳng qua là con trai tôi thích đối khẩu vị một chút cho lạ miệng, nên nó mới qua lại với cô lâu thế. Đừng tưởng chỉ mới như vậy mà cô đã muốn bước chân vào làm dâu căn nhà này. Một khi mà thằng bé chán rồi, thì lúc đó chỉ có cô vỡ mộng ôm đau khổ. Biết điều thì rút lui sớm một chút, đừng tiếp tục dụ dỗ hay bám riết lấy nó nữa, chúng tôi sẽ đưa cho cô phí đền bù. Cần bao nhiêu, cô có thể nói.

Hải Lam sững sờ vài giây, gương mặt nhạt dần, chậm rãi đáp:

- Cháu không phải ăn xin, cũng không cần lòng thương hại. Gia đình cháu không giàu, nhưng cuộc sống không đến nỗi thiếu thốn phải nhận tiền đền bù của ai.

Động đến cô, thì cô có thể nhường nhịn vài phần, nhưng động đến gia đình thì hoàn toàn không được phép.

- Khá lắm!- Bà Lâm vỗ vỗ tay, kiểu cách thể hiện của một con người cao ngạo, đoán trước được sự việc.- Tôi biết cuộc sống gia đình cô khá ổn định. Ba cô cũng gọi là có chút địa vị, nhưng chúng tôi không ngại chi tiền. Cô cứ thẳng thắn, không cần diễn kịch trước mặt nhau.

Hải Lam đứng phắt dậy, cô không thể chịu đựng cách nói chuyện xem thường người khác của bọn họ. Nhanh chóng gạt phăng nước mắt không để chúng kịp rơi xuống, Hải Lam bình tĩnh, không lảng tránh ánh mắt của đối phương:

- Bây giờ cháu đã hiểu vì sao khi nói về gia đình Hạo Thiên lại có thái độ như vậy. Hai bác hoàn toàn không hiểu tâm trạng và tình cảm của anh ấy. Cái anh ấy cần là một gia đình thật sự. Khi ở bên cháu, anh ấy đã ước ao và từng rất nhiều lần đề cập với vấn đề này.

Hải Lam hết sức nén giọng nghẹn ngào của mình, và tiếp tục thể hiện sự kiên định.

- Đúng, cháu cũng không mấy tự tin khi đứng cạnh anh ấy, và cũng không nắm chắc được anh ấy sẽ yêu cháu bao lâu. Nhưng cháu tin vào anh ấy ở hiện tại. Tính cháu không thích cạnh tranh, chỉ thích yên bình, nên cháu không bao giờ muốn làm dâu ở một gia đình giàu có, quyền thế, đầy áp lực. Cháu chỉ mong tìm được một nơi nương tựa ấm êm, hạnh phúc. Có thể, đó là một trong những lý do anh thích cháu.

Hải Lam dừng lại vài giây, hít thật sâu để nói tiếp, dù cho những lời này sẽ làm cô cảm thấy thật đau lòng:

- Nếu đến lúc anh ấy chán như lời bác nói, cháu sẽ tự động buông tay, vì cháu không cần thiết phải níu giữ một người không thuộc về mình. Còn bây giờ, thật có lỗi vì cháu không thể đáp ứng hai bác. Xin phép hai bác cháu phải về.

Hải Lam đã lấy hết can đảm, lòng tự trọng, niềm tin để nói ra những suy nghĩ trong lòng mình. Cô cúi chào thật nhanh, rồi vội vã chạy ra ngoài, tránh hai người ở trong nhìn thấy được đôi mắt ướt đẫm, nhòa lệ của mình, tránh để họ biết được khác với vẻ ngoài, cô thực sự rất yếu đuối. Hải Lam biết là vừa rồi là rất nóng nảy, lỗ mãng, nhưng cô thực sự không kiềm chế được. Lần đầu tiên cô thấy mình can đảm đến như vậy.

Vốn bản tính không cứng rắn, lại hay suy nghĩ, chuyện vừa nãy rõ ràng đã ảnh hưởng rất nhiều đến tình cảm và tâm trạng của Hải Lam. Lúc này, cô chỉ muốn dựa vào bờ ngực rắn chắc của anh để có được sự bình yên, được anh ôm lấy trong vòng tay ấm áp, rồi vuốt nhẹ mái tóc cô như anh vẫn thường làm. Những hành động đó, dù nhỏ nhưng đều cho cô biết được sự âu yếm, dịu dàng của anh. Chỉ cần nghe giọng nói ôn nhu của anh thì thâm vào tai, tất cả sẽ khiến cô nạp đầy năng lượng trở lại và có sức lực đối đầu trước mọi khó khăn. Cô nhận ra rằng, anh ngày càng quan trọng trong cuộc đời của cô. Nếu có một ngày anh không xuất hiện trước mặt cô nữa, cô thật sự không biết phải làm như thế nào. Có lẽ nào cô đã quá quen với sự yêu chiều, chăm sóc của anh rồi chăng?

Dòng tin nhắn của anh ngày nào không chỉ nằm trong điện thoại mà còn luôn nằm trong tâm trí cô “Tiểu Lam, có chuyện gì nhớ gọi cho anh.” Hải Lam ngẫm nghĩ rồi bấm nút gọi cho Hạo Thiên, lúc này, chỉ cần yên lặng ở bên cạnh anh là đủ, nhưng cô đã gọi đến bốn, năm cuộc mà anh không nghe máy. Hải Lam cảm thấy một chút buồn và thất vọng. Biết sao được, bây giờ địa vị của anh đã khác, làm sao có thể lúc nào cũng ở bên cô được. Cô không trách anh, cũng hiểu được bản thân mình không thể tự gặm nhấm tình trạng tồi tệ này, nên đã gọi cho Phương Cát.

26. Chương 26

Lần đầu tiên Hải Lam rủ Phương Cát đi uống rượu. Phương Cát ngạc nhiên, biết chắc chắn là bạn mình có tâm sự gì đó nên đã vội chạy như bay đến. Đến nơi, đã thấy một chai đầy đã bị uống với, còn cô bạn thì vẫn ngồi đó một mình.

- Đã xảy ra chuyện gì?- Phương Cát lo lắng, nhìn gương mặt đỏ ửng vì rượu của Hải Lam.

Hải Lam cười, dưới ánh đèn sáng, gương mặt cô càng đáng yêu hơn:

- Không có, chỉ là muốn tìm cậu tán gẫu.- Hải Lam đột ngột vòng tay ôm lấy Phương Cát.- Tiểu Cát, tớ nhớ cậu quá!

Chắc chắn là xảy ra chuyện gì rồi, nhìn Hải Lam khác lạ mà Phương Cát không khỏi tò mò rồi suy đoán.

- Đừng có ngây ngốc ra như thế, uống với tớ một ly nào.- Hải Lam cười cười, rót một ly rồi nhét vào tay Phương Cát.

Phương Cát đành nghe theo, uống một hơi đến cạn ly.

- Rồi, nói tớ nghe xem nào.

Hải Lam lại cười, vỗ vỗ vai Phương Cát:

- Có gì đâu, lâu lâu cao hứng nên tìm bạn hiền uống rượu ấy mà.- Nói xong, cô lại uống cạn một ly nữa.

- Aish, cô nàng này, bình thường có bao giờ uống đâu mà sao tửu lượng lại khá vậy chứ?- Phương Cát giật lại ly từ tay Hải Lam.- Chuyện khó nói sao?

Hải Lam vẫn cười nhẹ, vỗ vỗ vai Phương Cát ra vẻ không có gì. Nhưng Phương Cát lại chớp lấy điện thoại của Hải Lam:

- Để tớ gọi cho cái tên Hạo Thiên đến đưa cậu về.

Hải Lam chưa kịp giật điện thoại về thì đột nhiên điện thoại lại reo. Phương Cát nghĩ là Hạo Thiên gọi nên mở máy nghe luôn, nhân tiện cũng muốn chất vấn anh lý do gì mà khiến cô bạn ngày thường ngoan hiền, giữ phép như thế, nay lại tìm cô uống rượu. Nhưng bất ngờ là đầu dây bên kia là một giọng nói quen thuộc.

- Anh anh... Nguyên Kỳ?- Sao khi nói một tràng, Phương Cát mới nhận ra đối phương.

- Tiểu Cát, nói nhanh, em và tiểu Lam đang ở chỗ nào?- Nguyên Kỳ thúc giục.

Dù Hải Lam ra sức ngăn cản nhưng Phương Cát vẫn nói địa chỉ nơi hai người đang ngồi cho Nguyên Kỳ biết. Thật ra, Hải Lam đã bắt đầu say rồi, dù lý trí cô biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng lại không cảm thấy trong người còn tí sức lực nào.

Nguyên Kỳ nhận được điện thoại của anh họ, mới biết chiều nay có một chiếc xe sang trọng đến công ty đón Hải Lam, anh còn được bảo rằng đó là người của Lâm thị. Tình cờ lúc đó, anh họ anh có việc ra ngoài, nên nhìn thấy được sắc mặt khá căng thẳng của Hải Lam khi bước lên xe. Nghe vậy, Nguyên Kỳ rất lo lắng, không biết đã có chuyện gì xảy ra cho cô, nên vừa nói chuyện với anh họ xong đã gọi ngay cho cô. Khi biết Hải Lam đi tìm Phương Cát uống rượu thì anh gấp rút chạy ngay đến đó. Đến nơi, anh đã nhìn thấy cô thì cô đã say, nhưng vẫn cười nói gì đó với Phương Cát, anh không nhận được, chỉ muốn ôm cô vào lòng, hôn đến khi cả hai cùng ngạt thở để cô có thể dừng ngay cái nụ cười gượng gạo đó. Anh muốn cô biết rằng, anh yêu cô, và sẵn sàng là bờ vai để cô nương tựa bất cứ khi nào cô cần.

- Anh Nguyên Kỳ!- Hải Lam biểu lộ sắc thái ngạc nhiên, nhưng liền sau đó cô lại cười nói.- Hay là anh uống với tụi em vài ly đi.

- Tâm trạng không tốt, uống rượu càng làm cho cơ thể mệt mỏi thêm.- Nguyên Kỳ nói và đoạt lấy ly rượu trong tay cô.- Anh đưa em về.

- Cảm ơn anh, em không có chuyện gì. Lát nữa tiểu Cát sẽ đưa em về.- Hải Lam vỗ vỗ vai Nguyên Kỳ.

Chết tiệt, đến say mà cô vẫn còn giữ ý với anh, vẫn từ chối lòng tốt của anh sao. Nguyên Kỳ không đáp lời Hải Lam, anh quay sang bảo Phương Cát đưa Hải Lam ra ngoài, anh thanh toán tiền rồi sẽ lái xe đưa hai người về. Nhận thấy thái độ ân cần, ánh mắt ôn nhu của Nguyên Kỳ dành cho Hải Lam, Phương Cát cảm thấy rất thương tâm cho anh. Phương Cát nhận thấy nếu cô đi cùng như thế này cũng không thích hợp lắm, cho nên đề nghị tự mình đi trước, và nhờ Nguyên Kỳ đưa Hải Lam về tận nhà. Nguyên Kỳ hiểu được nhĩa ý của Phương Cát nên ánh mắt biểu lộ một chút cảm kích. Anh cẩn thận ôm lấy Hải Lam và đi về phía xe của mình.

Dưới ánh đèn trong chiếc BMW sang trọng, cô gái nhỏ đang ngủ say, hàng lông mi dài cong, đôi má ửng hồng vì rượu trông càng đáng yêu, đôi mày cô thỉnh thoảng có hơi nhíu lại rồi dần ra, cứ như thế. Chàng trai vừa lái xe, nhưng thỉnh thoảng vẫn quan sát cửa cô gái ngồi cạnh. Nhìn cô như thế, anh biết chắc rằng trong lòng cô đang mang một tâm sự gì đó khó nói ra. Anh lại thở dài. Phải chi anh có thể làm gì đó cho cô. Đây là lần đầu tiên anh như thế này. Anh đã lái xe chạy vòng mấy vòng, cảm giác được ở bên cô, chăm sóc cô, ngắm nhìn cô ngủ say cũng thật tuyệt. Lâu rồi anh không có nhiều thời gian bên cô đến như vậy.

Khi anh lái xe về đến nhà thì Hải Lam vẫn chưa tỉnh. Dù không muốn đánh thức cô, nhưng anh không thể làm khác được.

- Đến rồi sao?- Hải Lam hơi mơ màng.

- Đến rồi.- Nguyên Kỳ dùng tay nhẹ nhàng vén tóc cho cô.- Em cảm thấy thế nào? Vẫn ổn chứ?

Hải Lam sau khi ngủ một chút thì đã thấy tỉnh táo hơn, nhìn thấy Nguyên Kỳ cô có chút ngại ngùng, bối rối:

- Anh... cảm ơn anh đã đưa em về.

- Đừng khách sáo. Để anh đưa em vào nhà.

- Không, không cần đâu, em có thể tự đi được.

- Đừng từ chối anh nữa có được không?

Vẻ mặt của Nguyên Kỳ thoáng chút buồn, nhưng anh cũng không nói gì thêm chỉ nhanh chóng xuống xe, và sang đầu bên kia mở cửa xe đỡ cô xuống.

- Nguyên Kỳ, em có thể đi được, anh không cần...

Hải Lam nói chưa hết lời thì Nguyên Kỳ đã ôm chầm lấy cô. Hải Lam sức lực không đủ để đẩy anh ra. Cô bất lực định mở miệng nói gì đó, nhưng anh đã lên tiếng trước:

- Tiểu Lam, đừng từ chối sự quan tâm của anh nữa được không? Anh không thể chịu nổi khi thấy em càng ngày càng xa cách anh như vậy.- Giọng nói anh trầm ấm, mang một chút buồn bã.- Cho dù hiện tại em đã có bạn trai, nhưng cũng đừng tước đoạt đi quyền theo đuổi em của anh chứ. Ít nhất hãy cho anh một cơ hội. Nếu anh ta có làm cho em đau khổ, thì hãy quay đầu nhìn lại, phía sau em vẫn còn một người luôn bên cạnh và chở che cho em.

Nghe những lời này của anh càng khiến cô đau lòng. Đôi lúc, cô cảm thấy mình thật xấu xa. Anh là người tốt, thậm chí là quá tốt, vậy mà, cô lại đi làm tổn thương một người như vậy.

- Trước giờ em luôn ao ước có anh trai để yêu thương, chăm sóc, chiều chuộng mình. Anh thật sự là người anh trai tốt nhất của em. Em luôn hy vọng anh sẽ gặp được một cô gái thật xứng với anh.

Nói những lời này, cô biết anh sẽ rất đau, nhưng thà đau một lần, cô không muốn anh tiếp tục chịu đựng, giày vò bản thân thêm nữa. Cô tình nguyện là người xấu. Lời nói của Hải Lam vừa dứt, thì vài giây sau cánh tay của Nguyên Kỳ đã rời dần rồi buông ra, ánh mắt anh nhìn cô vừa thất vọng, vừa không cam lòng.

Hải Lam vẽ ra một nụ cười, kèm theo câu “lái xe cẩn thận” rồi quay lưng bước vào nhà. Nếu người ngoài nhìn vào, có thể nói Hải Lam là một cô gái cứng rắn, lạnh lùng. Nhưng thật ra nội tâm cô gái này lại rất mềm yếu. Khi xoay lưng đi, cô biết anh sẽ có cảm giác hụt hẫng, mất mát, nhưng vì cả ba người, nhất là vì anh, Trần Nguyên Kỳ, cô không cho phép mình nhu nhược.

.

Nết uống rượu của Hải Lam cũng khá quá tệ. Khi uống say, cô chỉ có muốn đi ngủ chứ không hay lắm nhảm, vì vậy cô nghĩ chuyện xảy ra lúc chiều cô cũng chưa có nói cho ai. Đặt mình lên giường là cô ngủ luôn một giấc thật say cho tới sáng hôm sau. Khi tỉnh dậy, đầu cô có hơi đau một chút, nhưng chợt nhớ ra là còn phải đi làm nên cấp tốc đánh răng, rửa mặt, thay quần áo rồi ra ngoài gọi taxi. Hôm nay đi trễ như thế, không có thời gian chờ xe bus. Còn vài ngày nữa là hết hạn thực tập để có thể chuyển sang viết đề án tốt nghiệp, nhất định cô không thể làm ảnh hưởng đến hình ảnh tốt đẹp mà cô đã cố gắng gầy dựng trong lòng các anh chị trong công ty được.

.

Sau khi làm vài công việc lặt vặt được giao, Hải Lam được rảnh rang, cô bắt đầu gỡ được thoải ra thì phát hiện có mười mấy cuộc gọi và tin nhắn gửi đến mà cô chưa xem qua. Tất cả đều là của Hạo Thiên. Chắc chắn là anh rất tức giận vì ngày hôm qua cô đã không nghe máy và trả lời tin nhắn của anh. Nghĩ vậy, Hải Lam vội vàng ra phòng chờ, bấm số gọi cho anh.

- Chịu gọi cho anh rồi sao?- Giọng anh đầy vẻ lạnh lùng, trách móc.

- Em xin lỗi.

- Còn gì nữa không?

- Em... – Cô nhận thấy từ trong giọng nói và thái độ của anh đều kỳ lạ.

- Hôm qua em đã làm gì, đi đâu, với ai?- Anh hơi lớn giọng.

- Em... – Hải Lam ấp úng, không biết phải nói như thế nào, bắt đầu từ đâu.

- Nói đi chứ?- Anh bắt đầu hết kiên nhẫn.

- Em hôm qua có gọi cho anh mấy lần, nhưng anh không nghe máy.- Cô nhỏ nhẹ

- Chả lẽ anh bận họp thì em lại chạy đi tìm người đàn ông khác để tâm sự sao?- Anh quát lớn.

- Chúng ta hiện là người yêu của nhau, chẳng phải anh cũng nên tin tưởng em đi.- Anh làm cô cuống, nên cũng lớn tiếng theo.- Lẽ nào trong lòng anh, em lại là người như vậy? Đối với em, một chút lòng tin cũng không có, hay là bây giờ anh đã chán em rồi?

Những lời nói của ba mẹ anh hôm qua lại lắng văng bên tai cô, làm cô trở nên mất bình tĩnh.

- Em nói cái gì? Nói lại xem.- Anh càng trở nên giận dữ hơn.

Cô bây giờ đã trấn tĩnh lại, định nói vài câu xoa dịu tình hình nhưng rồi phát hiện điện thoại hết pin nên đã tự động tắt nguồn. Chết tiệt. Hôm qua nằm lăn ra ngủ mà chẳng để ý đến điện thoại còn lại bao nhiêu pin, sáng ra thì vội vội vàng vàng chỉ biết bỏ điện thoại vào túi xách và phi thẳng đến chỗ làm. Cô khóc không ra nước mắt. Thật trở trêu là điện thoại lại tắt máy ngay khi anh vẫn còn đang hiểu lầm cô như vậy.

Một ngày không làm gì nên hồn, nhưng do trước giờ Hải Lam vẫn giao thiệp tốt với các anh chị trong công ty, nên họ cũng dễ dãi bỏ qua cho cô. Buổi chiều lê bước về nhà mà trong lòng nặng trĩu, cô không biết hiện tại mình nên làm thế nào. Thấy cô ngồi trong phòng cả buổi, cơm chiều cũng không buồn động đến thì Hải Lục nói cho cô biết một tin là ngày hôm qua không gọi được cho cô, Hạo Thiên đã gọi cho Hải Lục và biết cô không có ở nhà. Anh chạy khắp nơi tìm kiếm, đến cuối cùng đành chờ ở trước nhà cô. Anh còn dặn dò Hải Lục đừng cho ba mẹ cô biết, sợ họ sẽ lo lắng hoặc sẽ mắng cô. Nghe xong, Hải Lam có phần hốt hoảng. Nếu hôm qua anh ấy đứng chờ ở gần nhà cô, thì chẳng phải đã thấy cảnh Nguyên Kỳ ôm chầm lấy cô không buông sao. Mà lúc đó vì không còn nhiều sức lực nên cô cũng không thể vùng vẫy. Nói vậy là anh vì như thế mà hiểu lầm cô sao. Không được, cô phải gặp anh để nói cho rõ ràng.

Hải Lam nhanh chóng thay quần áo, chỉnh trang lại mình rồi xin phép ra ngoài. Cô gọi taxi đến thẳng nhà anh. Nhưng khi đến nơi, thì đèn không sáng, trong nhà tối om, nên cô đã ghé qua công ty xem thử. Cảnh tượng đập vào mắt cô là anh ra khỏi công ty cùng một cô gái trẻ. Cô gái ấy vận một chiếc đầm dạ hội quyến rũ màu đen, một tay xách túi lông, còn tay còn lại khoác tay anh, rồi cả hai cùng đi vào xe. Không kịp nghĩ ngợi nhiều, cô liền yêu cầu tài xế taxi bám theo chiếc xe ấy. Xe chạy được độ mười lăm phút thì dừng ngay tại một khách sạn năm sao cao cấp. Người đàn ông điển trai, cùng người phụ nữ quyến rũ kia cùng bước vào trong. Hải Lam không tin vào mắt mình nữa, trong lòng rối bối những suy nghĩ. Cô gái này là ai, tại sao lại tỏ thái độ thân thiết với anh đến như vậy. Cả hai người lại đi vào khách sạn. Có phải, đây lại cuộc sống của những người giàu có mà người ta thường nói. Cô lại lắc đầu, không phải tất cả những người đi vào khách sạn đều là có quan hệ mờ ám. Biết đâu là đi dự tiệc, tiếp khách, biết đâu cô gái đó là họ hàng, à, còn có thể là chị gái của anh. Cô dùng tất cả mọi lí lẽ có thể để trấn an mình, nhưng thực chất nội tâm lại có phần mâu thuẫn. Trời ơi, cô đang ghen đây sao? Thấy anh đi với người phụ nữ khác mà trong lòng cô lại nóng lên như thế này.

Suốt cả đêm cô nằm trên giường lăn qua lăn lại mà không ngủ được. Hình ảnh cô gái trẻ kia khoác tay chàng trai của cô bước vào khách sạn cứ lởn vởn trước mắt cô, nhắm mắt cũng có thể tưởng tượng ra được. Mấy ngày rồi không được gần bên anh, ngắm kĩ khuôn mặt anh, tựa đầu vào ngực anh, nghe tiếng tim anh đập, cảm giác thật trống vắng, nhớ nhung. Cô tự trách nhiều khi còn không hiểu nổi mình nữa. Rõ ràng là cô đã nói với anh là hai người yêu nhau nên tin tưởng nhau, vậy mà cô lại nghi ngờ anh. Ngày mai, cô nhất định phải tìm anh để nghe anh giải thích. Cô muốn cho anh một cơ hội, cũng như cho mình một cơ hội.

27. Chương 27

Sáng sớm, Hải Lam gọi điện thoại đến công ty xin nghỉ ốm. Mặc dù nói dối như vậy cô cảm thấy có chút bất rút, nhưng cô trấn an lòng mình không thể lo nhiều đến như thế được. Hôm nay, cô đã tốn thời gian chọn lựa quần áo kỹ càng, trang điểm thêm một chút, lại còn dày công chuẩn bị súp bỏ mang vào công ty cho anh. Trên đường đi, cô đã chuẩn bị kỹ những lời để nói với anh. Hải Lam hy vọng lần này cô chủ động như thế, còn mang theo cả thành ý nữa, chắc chắn anh sẽ hài lòng. Rồi mọi thứ sẽ ổn thỏa.

.

Hải Lam vào công ty anh cũng đã mấy lần. Anh còn đặc biệt chỉ thị tiếp tân là khi cô đến cứ để cô vào thẳng phòng anh. Cho nên lần này cũng vậy, Hải Lam vui vẻ cúi chào chị tiếp tân, rồi bước vào thang máy nhấn số tầng hai mươi bốn.

Khi cô định bước vào phòng anh thì phát hiện cánh cửa phòng không có đóng, chỉ khép hờ, bên trong lại có tiếng cửa phụ nữ. Hải Lam nhẹ nhàng đi lại gần cánh cửa hơn, cô cẩn thận không để phát ra tiếng động. Trong căn phòng rộng lớn mà chỉ có hai người, một nam một nữ. Nam đang ngồi trên chiếc ghế làm việc, cà vạt và nút hơi nới lỏng một chút. Nữ gợi cảm trong chiếc đầm bó sát người màu đỏ. Chiếc đầm ngắn để lộ đôi chân thon dài, còn bên trên, cổ áo hình trái tim khoét sâu. Khi cô ta cúi xuống thì bộ ngực đầy đặn được phơi bày ra. Điều quan trọng hơn là cô ta đang ngồi trên đùi của chàng trai, hai tay vòng qua cổ của anh, đôi môi khẽ gợi, lả lướt, mời gọi.

- Chuyện kết hôn của chúng ta, anh nghĩ thế nào rồi. Ba mẹ em và cả hai bác đều hối thúc lắm rồi đó, anh cũng nên nhanh nhanh đi, em không thích chờ lâu đâu.- Cô gái giọng nũng nịu.- Nếu anh bận quá thì em có thể cùng ba mẹ và hai bác sắp xếp cũng được, anh không cần quá bận tâm. Àh còn nữa, anh có định mời con bé bạn gái trước của anh không?- Cô vờ lấy tay che miệng cười.- Con bé không tự biết nhìn lại mình, còn thích trào cao.

.

Hải Lam trong chốc lát bất chợt sững người lại bất động, những giọt nước mắt bắt đầu thi nhau rơi rơi. Cô biết mình không thể chịu đựng thêm một giây một phút nào ở đây được nữa, cô quay lưng bước đi thật nhanh để rời khỏi nơi này. Anh chuẩn bị kết hôn sao? Và cô gái anh sẽ kết hôn, là cô gái kia. Người mà ba mẹ anh bảo rằng môn đăng hộ đối, sẽ giúp nhiều cho anh trong sự nghiệp. Cũng chính là người con gái mặt áo đầm đen đi cùng với anh vào khách sạn tối hôm ấy. Hải Lam cẩn thận lau nước mắt trước khi bước xuống sảnh. Cô cố gắng bước đi một cách nhanh nhất cô, răng cắn chặt môi, ngăn không cho phép mình để nước mắt dâng trào. Chỉ khi ra đến ngoài, cô mới dựa vào tường, khụy người xuống và ôm mặt khóc. Cảnh tượng đó vẫn không thể thoát ra khỏi đầu cô, nó như nổi ám ảnh cứ lặp đi lặp lại trước mắt cô. Chỉ có những người thuộc cùng tầng lớp với nhau mới hiểu nhau và có thể dễ dàng đến được với nhau. Thảo nào, anh chẳng thêm gọi lại cho cô lấy một cuộc điện thoại. Cô tự trách mình đã quá tự tin, quá ngốc nghếch. Cặp mắt cô mờ đi sau làn nước. Cô đã khóc rất nhiều, rất nhiều. Những giọt nước mắt cứ thi nhau rơi xuống trên khuôn mặt trắng ngần. Được rồi, cô từ bỏ, cô sẽ buông tay.

.

.

Thật may là xung quanh đó không ai nhận ra cô. Hải Lam sau một hồi khóc nức nở, đã phần nào kiềm chế được cảm xúc. Cô biết mình không thể mãi ngồi ở đây khóc lóc, nên nhanh chóng lau hết nước mắt trên khuôn mặt rồi vẫy taxi. Hải Lam không dừng xe ở trước cửa, mà xuống xe ở cách nhà cô một quãng đường để cô có thể từ từ đi bộ về nhà, vừa để trấn tĩnh cảm xúc, vừa để cho đôi mắt bớt sưng và chiếc mũi bớt đỏ. Cô không muốn khi về nhà lại làm mọi người trong gia đình lo lắng, rồi hỏi thăm này nọ. Bây giờ, cô chỉ muốn yên tĩnh một mình.

.

Hải Lam về đến nhà thì mệt mỏi không muốn ăn cơm, nên nói cả nhà ăn trước, cô muốn ngủ, khi đói sẽ tự xuống làm thức ăn sau. Mẹ thấy con gái như vậy thì xót xa:

- Tiểu Lam, nếu chỗ con chỉ thực tập thôi mà cũng mệt như vậy thì chi bằng chuyển sang chỗ của tiểu Thiên. Chắc chắn nó sẽ không để con phải cực nhọc gì đâu.

Hải Lam không nói gì mà lẳng lặng đi thẳng lên phòng. Tiểu Thiên ư? Anh ta hay thật. Bây giờ đến mẹ cũng tin tưởng mà gọi tên anh ta thân thiết như vậy rồi. Nhưng có lẽ, sẽ không còn cơ hội để gọi anh như thế nữa. Anh sắp làm chồng của người ta rồi. Không biết khi ba mẹ nghe cô kể chuyện này, phản ứng của hai người họ sẽ thế nào? Cả tiểu Lục nữa. Không biết nó sẽ nghĩ gì về một người anh nó từng quý mến và ngưỡng mộ. Điều đáng sợ và chán ghét nhất đó là người khác sẽ nhìn cô bằng ánh mắt thương hại. Còn người trong cuộc như cô, lần đầu tiên nếm trải mùi vị yêu thương một ai đó, lần đầu tiên mở rộng trái tim để anh bước vào giờ đây lại đứng trước ranh giới mong mang của cái cảm giác rằng người đó sẽ không còn ở bên mình, không còn thuộc về mình. Cứ nghĩ rằng mối tình đầu cũng như sẽ là cuối cùng, nhưng cuộc sống thật khó như ta nghĩ. Vết thương lòng này không biết bao giờ mới khép lại được.

- Tiểu Lam, mấy ngày nay thấy em là lạ. Em có chuyện gì buồn sao?

Những người hay trò chuyện với cô trong công ty ai nhìn cô cũng hỏi những câu tương tự như vậy. Lúc đó, Hải Lam chỉ cười nhẹ rồi trả lời rằng do chuẩn bị làm đề án tốt nghiệp nên hơi căng thẳng, và lại chứng chóng mặt của cô thỉnh thoảng lại tái phát khi chuyển mùa, nên trong người không thấy thoải mái. Khi nghe cô nói như vậy ai cũng quan tâm, họ không giao cho cô bất kì việc gì, còn giục cô phải ăn uống và nghỉ ngơi nhiều hơn. Đôi lúc, cô thấy thật có lỗi với những người yêu mến mình, vì đã để họ lo lắng như thế. Nhưng những lý do cô nói cũng không phải là hoàn toàn bịa ra mà tất cả đều có một phần là sự thật, chỉ là cái phần sự thật quan trọng nhất thì cô không có nói cho ai biết thôi.

Những ngày tiếp theo, cô quyết định lao đầu vào công việc. Những lúc ở công ty, dù cho không ai giao việc gì thì cô cũng kiếm việc gì đó để làm, còn không thì cô lẩn xăn năn nỉ các anh chị để được làm việc. Còn lúc về nhà, cô chăm chỉ nghiên cứu đề tài cho luận án tốt nghiệp của mình. Chỉ có làm mình bận rộn như vậy, cô mới không có nhiều thời gian để buồn, để nghĩ ngợi lung tung. Nhưng dù cho có như thế đi chăng nữa, vào những khoảng trống trong thời gian biểu, hay bất kì thời gian nghỉ ngơi nào, thì bất chợt ánh mắt cương nghị, khuôn mặt anh tuấn cùng giọng nói ôn nhu, trầm ấm của anh cũng đều hiện ra. Cô lại nhớ anh, nhớ anh vô cùng. Hễ nhìn đến điện thoại, là cô chỉ muốn ấn nút gọi cho anh. Đến mức nhiều khi cô chỉ muốn khóa điện thoại, hay vứt nó luôn vào xô xĩnh nào đó để mình không thể tìm ra.

Gần đến giờ về, Hải Lam đang thu dọn đồ đạc thì có chị chung phòng đi vào bảo là có người muốn gặp cô. Hải Lam nhanh chóng gom đồ và đi theo hướng đã được hẹn.

- Hi, tiểu Lam phải không? Em nhanh đến đây ngồi đi.- Cô gái tươi cười vẫy vẫy tay.

Hải Lam vô cùng ngạc nhiên, đôi chân chậm chậm bước đến gần và nhẹ nhàng ngồi xuống, định mở miệng hỏi thăm thì cô gái kia đã lên tiếng trước:

- Chị là Nhã Linh, chị gái của Hạo Thiên. Chắc em cũng đã từng nghe nó nói qua chứ.

Hải Lam gật đầu nhẹ, đôi mắt vẫn còn mở to, không giấu được vẻ tò mò, ngạc nhiên không biết chị ấy về nước lúc nào và đến tìm cô có việc gì không.

- Gần đây hai đứa có chuyện gì sao? Nhìn em có vẻ xanh xao, hốc hác, còn tiểu Thiên nhà này cũng gầy đi và tự nhiên cau kính hẳn.

- Dạ... tụi em...- Hải Lam đang suy nghĩ, không biết nên nói như thế nào cho đúng.

- Hay là thằng em chị đã làm gì ức hiếp em? Em nói đi, chị sẽ lo liệu cho.- Nhã Linh vỗ ngực tự tin.

Đúng như lời trợ lý Trương nói, chị của anh đúng là rất vui vẻ, thân thiện. Cả người chị ấy đều toát lên vẻ đẹp quyến rũ, gợi cảm và tự tin. Đã qua ba mươi rồi mà so với tuổi hai mươi hai như cô hình như cũng không cách xa lắm. Thật sự, chị ấy có thân hình đẹp và gương mặt trẻ trung, không hề có nếp nhăn.

- Chị, chị thật trẻ và xinh đẹp.- Hải Lam nhìn một lúc rồi không khỏi thốt lên.

Nhã Linh cười, nhìn thấy gương mặt và lời nói của Hải Lam dường như là nói thật lòng không cố ý nịnh nọt nên càng cao hứng hơn:

- Ôi con bé này, đáng yêu thật!- Rồi cô vui vẻ nói tiếp.- Hèn gì tiểu Thiên nó thích em đến như vậy, dịu dàng, thuần khiết.

- Chị đừng nói như vậy, nếu vợ sắp cưới của anh ấy nghe được chắc chắn sẽ không vui. Còn nữa, cho em gửi lời chúc mừng lễ kết hôn của anh ấy.- Nói những lời này Hải Lam tự nhiên rất muốn khóc, nhưng cô đã nắm thật chặt những ngón tay, các đốt xương va vào nhau làm cho làn da trở nên ửng đỏ, cô đang cố gắng hết mức để kiềm nén cảm xúc của mình.- Em rất vui vì cuối cùng cũng đã được gặp chị. Em xin phép.

Nói rồi Hải Lam đứng dậy, lễ phép cúi chào rồi định bỏ đi.

- Khoan, khoan đã. Em nói lại xem, ai kết hôn? Là tiểu Thiên sao? Nhưng chị chưa từng nghe nó nói qua sẽ kết hôn với ai khác ngoài em cả.

- Chắc là anh ấy chưa kịp nói với chị. Hai người đi bên nhau rất xứng đôi. Cô ấy vừa quyến rũ, vừa gợi cảm, lại có thể giúp được nhiều cho anh ấy trong sự nghiệp. Hai gia đình lại môn đăng hộ đối.- Những giọt nước mắt muốn chực trào lại được cô xoay đi và khéo léo lau sạch.

Nhã Linh ngờ ngợ ra, hèn gì lúc về, cô đã nhận thấy ba mẹ mình đang có âm mưu gì đó. Còn thằng em trai thì suốt ngày cứ im lặng, hoặc là làm việc hoặc là uống rượu, không có nói với cô được bao nhiêu câu. Còn lúc cô vui vẻ đề nghị anh dẫn bạn gái ra mắt cô thì anh lại làm lơ, ánh mắt xa xăm, buồn bã. Đến bây giờ thì cô biết chắc chắn là hai đứa nhỏ này có vấn đề gì với nhau rồi.

Kế hoạch vẫn không thay đổi, Nhã Linh quyết tâm tạo cơ hội rồi để hai người trẻ tuổi này tự mình sắp xếp với nhau. Vì vậy cô đã nhanh chóng bắt lấy kẻ đang định bỏ đi và hào sảng nói:

- Bỏ chuyện đó qua một bên, chị mới vừa về nước, cũng chưa đi được đâu, em hôm nay có rảnh không, đi đây với chị một lát.

Nói rồi, Nhã Linh để lại tiền trên bàn và lời nhanh Hải Lam ra khỏi quán nước không kịp nghe câu trả lời của cô là đồng ý hay không.

.

Ai nói Nhã Linh không rành đường xá hay khu mua sắm ở đây. Cô ấy sành sỏi dẫn Hải Lam đi qua rất nhiều chỗ mua sắm quần áo lộng lẫy, đắt tiền. Nhưng lạ ở chỗ là hầu như tất cả quần áo đều là do Hải Lam thử chứ không phải là cô. Chọn lựa kĩ lưỡng và ngắm nghía cẩn thận, cuối cùng Nhã Linh chọn mua một bộ đầm dạ hội trắng, và một đôi giày cao gót một tác màu trắng có đính đá sáng lấp lánh. Tiếp theo, cả hai lại cùng đến một tiệm làm tóc. Nhã Linh sảng khoái gọi thợ chính trong tiệm rồi dặn dò làm tóc, trang điểm cho Hải Lam.

- Chị Nhã Linh, sao lại làm tóc và trang điểm cho em?- Cô thắc mắc.

- Không phải chỉ cho em, mà là cho chúng ta.- Nhã Linh nháy mắt.- Một lát chị em mình sẽ đến nơi một nơi rất thú vị.

Nói xong Nhã Linh chỉ cười rồi sang bắt đầu ngồi yên để làm tóc, trang điểm riêng, nên Hải Lam dù tò mò không ngớt nhưng cũng không dám hỏi thăm quá nhiều.

.

Sau hai tiếng đồng hồ làm tóc, trang điểm và vận quần áo vào người, hai chị em gần như trở thành con người khác. Nhã Linh lộng lẫy trong bộ đầm dạ hội màu đen dài, đính đá lấp lánh, còn bộ đầm màu trắng mua lúc

này chính là mua cho Hải Lam. Khi Nhã Linh kéo cô ra trước tấm gương lớn, Hải Lam dường như không còn tin vào mắt mình nữa. Cô giống như đã lột xác biến thành thiên nga. Nếu Nhã Linh ăn mặc thể nào cũng tỏ ra có khí chất cao sang, thì Hải Lam phải như thế này mới có được khí chất đó. Đúng là người đẹp vì lụa mà.

28. Chương 28

Nhà họ Lâm đã trưng dụng hết ngôi biệt thự sang trọng của họ để tổ chức buổi tiệc tại gia. Lâm thị vốn là tập đoàn lớn, cho nên buổi tiệc có rất nhiều người có máu mặt trong và ngoài ngành đến chung vui, nhất là tiệc mừng sinh nhật lần thứ hai mươi chín của tổng giám đốc tập đoàn Lâm thị, người được mời cũng đến, người không mời cũng đến, bảo sao người không đông đúc cho được.

Là nhân vật chính của tối hôm nay, nên Lâm Hạo Thiên cực kỳ bận rộn, ai nấy cũng tranh thủ quà cáp, chúc tụng lấy lòng anh. Nghe những lời nói sáo rỗng, nhìn những gương mặt và nụ cười giả tạo kia chỉ khiến anh buồn nôn. Không khí ở đây thật ngọt ngào, khó chịu. Hạo Thiên bất giác lại nghĩ đến cô, nhớ nụ cười trong sáng, vui tươi của cô, nhớ đến những phút giây hạnh phúc, thoải mái khi bên cô. Càng nghĩ lại càng tức giận. Không thể hiểu được cô đang nghĩ trong đầu những gì. Hôm đó người nữ nhi của anh đã ở yên trong vòng tay chàng trai khác, hôm sau khi gọi cho anh, cô cũng không nói chuyện rõ ràng. Lần đầu tiên lại dám lớn tiếng với anh, còn đập máy mà không thêm giải thích thêm gì nữa chứ. Đã một tuần lễ rồi, anh bận rộn đến không có thời gian nghỉ ngơi, cô cũng không chịu đến tìm anh, một cú điện thoại, hay chí ít là một tin nhắn cũng không có. Tiểu Lam àh tiểu Lam, chẳng lẽ em muốn thử thách sức chịu đựng của anh sao? Anh đã từng nghĩ, chỉ cần cô chịu đến tìm anh, cho anh một lời giải thích thôi thì anh đã có thể nguôi giận bỏ qua tất cả, rồi sau đó anh sẽ ôm cơ thể mềm mại của cô vào lòng, hôn lên trán, lên mái tóc cô. Hai người lại có thể làm lành, vui vẻ bên nhau. Nhưng cho đến bây giờ, cô ấy vẫn không chịu liên lạc với anh, cũng không đến tìm anh. Lần xuất hiện này, cô lại gây cho anh một sự bất ngờ như thế.

Nâng ly rượu ngang tầm miệng, đôi mày anh nhíu lại. Từ lúc buổi tiệc bắt đầu đến giờ anh chỉ có uống và thỉnh thoảng thì nhếch miệng cười xã giao vài lần. Cả người anh toát lên thần khí lạnh lùng, cô đơn.

- Anh Trương, cả ngày hôm nay không thấy chị tiểu Linh?

- Dạ, từ sáng tiểu thư đã ra ngoài có việc. Tiểu thư bảo là sẽ mang bất ngờ về mừng sinh nhật thiếu gia.

Người họ Trương chỉ mỉm cười, trong khi chàng trai kia lại nhíu mày, trầm ngâm suy nghĩ. Không biết bà chị lắm chiêu của anh sẽ mang về thứ gì cho anh đây. Đang miên man suy nghĩ thì Hạo Thiên nghe được có tiếng ồn ào từ phía cổng. Vài tiếng nói của ai đó giúp anh nhận ra được hình như là Nhã Linh đã đến. Chị gái của anh dù đã hơn ba mươi tuổi, nhưng trông vẫn còn trẻ trung, xinh đẹp và quyến rũ hơn người. Đi đến đâu, chị ấy cũng thu hút ánh nhìn của người khác, điều này anh không còn lạ lắm gì nữa. Vì thế khi mọi ánh mắt tập trung về phía cổng, thì Hạo Thiên lại có phần dừng đứng. Anh bình thần uống hết chỗ rượu còn lại trong ly rồi định rót thêm. Tiếng thì thầm rồi trầm trở kéo dài làm anh không khỏi khó chịu, chán chường.

Trợ lý Trương vội đến bên cạnh, nói thầm vào tai anh:

- Thiếu gia, cậu nhìn xem ai đến cùng tiểu thư.

Đằng sau cô chị tự tin, hoạt bát, quyến rũ trong chiếc đầm đen dài lấp lánh còn có một cô gái trẻ tuổi hơn, với nước da trắng ngần. Chiếc đầm trắng để lộ chiếc cổ và đôi vai đầy đặn của cô. Phần lưng phía sau cũng hở cả một khúc, nhưng được một đoạn dây từ cổ quấn qua bụng xuống vừa giúp che bớt cho tấm lưng, vừa làm cho nó càng trở nên gợi cảm hơn. Trong bộ đầm trắng ấy, nhìn cô sáng chói như một thiên thần.

Đôi giày cao gót màu bạc đính đá kia làm cho dáng người cô trở nên cao và uyển chuyển hơn rất nhiều. Hoàn hảo, đúng là bộ trang phục này trên người cô thật không chê vào đâu được.

- Kia chẳng phải là...

Trợ lý Trương chưa nói hết câu thì Hạo Thiên đã đặt ly rượu xuống và nhanh tiến đến chỗ đám đông, nơi chị anh và cô đang đứng.

.

- Hey nhóc!- Nhã Linh vẫy vẫy tay khi thấy Hạo Thiên đến gần.

Từ trước đến nay, chỉ có Nhã Linh là gọi anh như thế, và cũng không ai dám gọi anh như thế. Vây đủ biết cô chị này tính cách như thế nào, và tình cảm hai chị em thân thiết ra sao.

- Chị đến muộn là có lý do.- Nhã Linh cười đắc ý, đẩy Hải Lam về phía anh.- Quà sinh nhật của em. Thế nào? Bất ngờ không?

Hải Lam bị đẩy về phía trước suýt ngã nhưng lại nhanh chóng được bàn tay to và ấm áp của anh đỡ lấy. Hôm nay, anh trong bộ Âu phục màu đen sang trọng, chiếc áo trắng tinh ở trong để hở vài cúc phía trên làm lộ ra lồng ngực rắn chắc và nam tính của anh. Bộ dáng cao lớn, đã suất nay càng suất hơn. Anh chỉ nhìn cô một giây rồi buông tay ra, quay lại nói với chị mình:

- Quà tặng là thuộc quyền sở hữu. Cái này không phải!

Hải Lam hụt hẫng vì mất đi cảm giác ấm áp khi bàn tay anh rút lại quá nhanh, thì tiếp sau liền nghe một câu nói lạnh lùng làm cô chùng hững. Bây giờ, cả đến ánh mắt mà anh cũng không thèm liếc nhìn cô lấy một lần. Chẳng lẽ đối với anh bây giờ, cô đã không còn cảm giác mới mẻ, không còn hứng thú để yêu thương, chăm sóc. Đôi mắt cô mở to, long lanh và ngẩn lệ.

Anh quay lưng đi vào khu trung tâm bữa tiệc vì không muốn một chút nào yếu lòng khi nhìn thấy nước mắt của cô. Anh lặng lẽ hòa vào dòng người. Dù trong biển người như thế, anh vẫn lẻ loi. Và, cô vẫn nhìn theo bóng dáng anh, cao lớn, cô đơn.

- Hôm nay là sinh nhật của tiểu Thiên.- Nhã Linh nhìn theo Hạo Thiên một lúc rồi lên tiếng.- Chị chỉ muốn nó vui một chút, chị biết nó yêu em. Hai đứa có chuyện gì mà không thể nói rõ ràng với nhau chứ?

- Lẽ ra chị không nên đưa em đến đây.- Hải Lam tâm trạng chùng xuống, dù vậy nhưng cố gắng không để rơi một giọt lệ nào. Ngày vui của anh, cô không nên khóc.

- Tiểu Lam...

- Có lẽ, anh ấy thấy ngại vì sự xuất hiện của em.- Anh ta sắp kết hôn mà bạn gái cũ lại đến chúc mừng sinh nhật, dĩ nhiên là không vui rồi.

- Tiểu Thiên không phải là người như thế đâu. Chị rất hiểu nó.- Nhã Linh dĩ nhiên là rất hiểu em trai cô chứ.

- Được rồi, được rồi.- Nhã Linh lại vui vẻ, khơi lại tinh thần cho Hải Lam.- Em cứ đi dạo một vòng, hay ngồi đây nghỉ, chị qua đây một lúc rồi hai chị em mình tâm sự tiếp nha. Em nhớ đừng có bỏ đi đấy! Chị sẽ quay lại tìm em ngay. Nhớ đó!

Nói rồi Nhã Linh đi thẳng vào trong bắt chuyện, chào hỏi một vài vị khách. Cô đang cố gắng tạo không gian thử xem hai con người cứng đầu kia sẽ để ý đến nhau như thế nào. Quan điểm của cô là mình chỉ nên là chất xúc tác, quan trọng là để hai chất hóa học tự tiếp cận với môi trường và phản ứng với nhau. Có thể sẽ có một màn kịch thú vị chẳng.

.

Nhã Linh bất ngờ dời đi làm cho Hải Lam không kịp mở miệng nín giữ. Thật ra, cô vừa định xin phép ra về nhưng chị ấy đã chặn đường trước làm cho cô cảm thấy khó xử. Chị Nhã Linh đã nói như vậy thì làm sao có thể tự động bỏ về mà không nói câu nào được, ngay cả số điện thoại của chị ấy cô còn không biết. Xung

quanh Hải Lam bây giờ toàn là những người lạ mặt, trên người ai cũng khoác những bộ cánh thật đẹp, thật sang trọng. Đúng là thế giới của những người thượng lưu có khác.

Hải Lam chán chường định một mình đi vòng ra khu vườn bên ngoài để hóng mát, tránh đi không khí ngột ngạt, ồn ào đang diễn ra. Nhưng chưa kịp ra đến ngoài, thì có mấy chàng trai cầm rượu đến và bắt chuyện với cô. Hải Lam biết mình không phải là tiểu thư danh giá, đài cát, xứng tầm với họ, mặc khác lại càng không hứng thú làm quen với những người lắm của nhiều tiền mà cũng vô số tật. Cô từ chối khéo léo, chỉ muốn tránh đi, nhưng mấy người họ cứ lên tiếng trò chuyện, hỏi han. Nếu cô vùng ra, bỏ đi như vậy thì thật là bất lịch sự.

- Cô bé, em tên gì, tiểu thư nhà ai, chúng ta làm quen được chứ?- Một người nói.
- Nếu vị tiểu thư này chưa có bạn trai, có thể nghĩ đến chuyện hẹn hò với tôi không?- Người khác lên tiếng.
- Nếu anh không làm thì em đã từng là bạn gái của Lâm tổng.- Người này cười nhẹ.- Nhưng không sao, anh vẫn muốn quen em.
- Ấy da, Tổng thiếu gia lại hứng thú với hàng xài rồi của Lâm tổng sao?- Có người lên tiếng.

Người này lại cười:

- Tôi không để tâm. Hoa đẹp thường có nhiều chủ mà. Chỉ cần tôi thấy hứng thú là được.

Mấy người họ cười nói huyên thuyên, không để ý đến một tướng nam cao lớn đứng trước mặt họ từ lúc nào.

- Ai nói cô ấy là hàng xài rồi?- Gương mặt anh lạnh như băng, giọng nói hình như là tức giận.- Tôi còn chưa động qua, ai cho phép các người dám xúc phạm đến cô ấy.

Trong biển người mênh mông, cảm giác cô đơn, lạc lõng đến không biết phải cầu ai để giúp đỡ thì anh lại xuất hiện. Bóng dáng quen thuộc, tấm lưng dài, đứng trước mặt, che chắn cho cô, làm cho cô thấy như tìm được cảm giác ngày nào, ấm áp, ngọt ngào.

- Dù cho cô ấy có hay không làm bạn gái của tôi. Người nữ nhi này, tuyệt đối không bao giờ được phép động đến.- Ánh mắt anh sắc lạnh lướt qua từng người một.

Cả người anh đều toát ra vẻ giận dữ. Ba người kia dường như có chút run lên, sợ sệt, chỉ kéo nhau nhanh chóng rời đi mà không ai dám nói thêm câu nào. Nhã Linh này giờ vẫn quan sát nhất cử nhất động của hai người thì mỉm cười đắc ý. Xem ra cô đoán quả không sai mà. Hai đứa trẻ này bề ngoài tỏ vẻ không quan tâm, nhưng thực chất thì rất để tâm đến nhau. Chưa kể, thành quả của cô ngày hôm nay là đã đưa đến một cô gái xinh đẹp như thiên thần, không những để thằng em trai cô không thể rời mắt, mà còn làm những chàng trai khác phải động lòng. Nhìn bộ dáng ghen tuông của em trai mình mà Nhã Linh lại càng hứng thú. Cô còn muốn xem tiếp phía sau sẽ xảy ra chuyện gì. Hai đứa nhỏ này, xem ai sẽ là người mở lời giải thích trước.

- Cám ơn anh!- Cô cúi đầu, rụt rè trước thái độ vẫn còn nóng giận của anh.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng, trong lòng bắt đầu mềm ra. Nhưng lý trí lại ngăn không cho anh đưa tay chạm vào cô. Cố gắng khống chế tình cảm của mình, anh vẫn giữ thái độ lạnh lùng bước đi.

Hải Lam đã nghe rất rõ. Anh không thể khẳng định được cô có là bạn gái của anh hay không, đồng nghĩa với việc trước đây, cô có thể đã từng là bạn gái anh, nhưng bây giờ thì hoàn toàn không phải. Dù sao anh cũng không muốn những người xung quanh anh, những người anh quen biết có quan hệ gì với cô. Có thể là do lòng tự ái cao, cho nên anh không hề muốn thứ mình chưa có được lại dễ dàng rơi vào tay người khác. Cô không biết, không biết nữa. Anh có phải như vậy không, cô cũng không dám xác định. Bây giờ, cô cảm thấy trí óc mình thật mờ mịch, rối tung. Anh lớn tuổi hơn cô, lại sớm đã dấn thân vào giới kinh doanh, nhận thức về cuộc đời cũng sớm hơn cô, cách hành xử cũng nhanh chóng, gọn gàng và khéo léo hơn cô. Còn cô, chỉ là một con bé mới hai mươi hai tuổi sắp tốt nghiệp ra trường, tiếp xúc, lăn lộn với bên ngoài xã hội cũng không nhiều. Anh đã trải qua biết bao nhiêu khó khăn, còn cô thì chỉ quanh quẩn trong cuộc sống

thường ngày. Dù cho anh đã từng thích cô thì sao, đối với người phụ nữ, tình yêu có thể là tất cả, nhưng đối với người đàn ông, phần lớn họ đều chọn công danh, sự nghiệp.

.

Âm nhạc trỗi lên, ánh đèn sáng choang làm cho Hải Lam thoát khỏi mớ suy nghĩ bộn bề. Trung tâm phòng khách, từng đôi từng đôi bắt cặp nhảy cùng nhau thật nhịp nhàng, tình tứ trên sàn.

- Cuối cùng cũng đã tìm được em.- Chàng trai nở nụ cười nhẹ nhàng.

Hôm nay anh có việc nên đến muộn một chút. Vừa vào đã nghe vài người to nhỏ với nhau về tổng giám đốc và một cô gái nào đó rất giống với người đã mấy lần vào công ty. Anh đã nghĩ rất có thể đó là cô nên vội vàng đi tìm khắp nơi chung quanh.

- Anh Nguyên Kỳ!- Hải Lam ngạc nhiên.- Anh cũng đến sao?

- Dĩ nhiên rồi.- Nguyên Kỳ theo thói quen lại dùng tay nhẹ xoa đầu cô.- Sinh nhật của tổng giám đốc thì sao nhân viên lại không tranh thủ tới để lấy lòng cơ chứ.

Hải Lam nghe câu nói đùa của Nguyên Kỳ thì bật cười. Nụ cười đầu tiên của cô trong buổi tối hôm nay.

- Phải rồi, phải cười như vậy.- Nguyên Kỳ tỏ vẻ hài lòng.- Trông em hôm nay rất xinh.

Quả thật lời nói này là từ đáy lòng của anh, không phải là lời nói khách khí hay xã giao. Hải Lam khách sáo cảm ơn.

- Chắc hôm nay có nhiều anh chàng để mắt đến em lắm nhỉ?

Thấy Hải Lam chỉ cười nhẹ, nụ cười có chút gượng gạo nên Nguyên Kỳ nhanh chóng đổi sang chủ đề khác:

- Em đã ăn gì chưa? Sang kia lấy một ít đi. Để bụng đói không tốt đâu.

Nói rồi Nguyên Kỳ nắm tay kéo Hải Lam đi đến bàn dài thức ăn. Đây là tiệc buffet, khách tham dự có thể thoải mái lựa chọn. Tất cả các món ăn, thức uống đều do đầu bếp có tiếng được mời từ các nhà hàng năm sao đến. Thức ăn ê hề, nhiều đến ngập cả con mắt, nhưng khách khứa ai cũng từ tốn, chủ yếu là nói chuyện và uống với nhau vài ly rượu xã giao.

.

Dù cho có đang đứng ở nơi nào, trò chuyện với ai, thì ánh nhìn của Hạo Thiên vẫn luôn tìm kiếm và hướng về một nơi. Khi anh nhìn thấy cô và Nguyên Kỳ đang vui vẻ nói chuyện thì trong lòng anh lửa giận lại sôi sục. Cô cứ nhiên trước mặt anh lại có thể lại vô tư cười nói với người nam nhân khác, mà người đó lại là người đã công khai theo đuổi cô, trong khi thời gian qua, chỉ một lời giải thích với anh thôi cũng không có. Rốt cuộc, tình cảm của cô gái này là như thế nào đây? Tâm trạng anh khó chịu như thế này, cô có hiểu được không?

.

Thấy Lâm tổng Lâm Hạo Thiên suốt buổi cứ trầm ngâm, Kiều Trác Nhi quyết định dừng việc lấy lòng ba mẹ chồng tương lai và chạy đến bên cạnh anh và tỏ ý muốn anh khiêu vũ cùng. Ban đầu, anh còn không có chấp nhận, nhưng khi nhìn sang bên kia bất chợt bắt gặp ánh mắt của Hải Lam đang dừng lại trên người mình, thì anh đã nhanh chóng nắm lấy tay của người phụ nữ kia và lôi cô ra sàn nhảy. Dù bị bất ngờ vì thái độ thay đổi chóng vánh của anh, nhưng được anh chấp nhận đề nghị của mình, Kiều Trác Nhi cũng vô cùng vui sướng.

.

Lâm tổng vừa bước ra sàn nhảy, thì mọi người ai cũng hoan nghênh và chờ đợi một màn trình diễn tuyệt vời và nóng bỏng. Ba mẹ anh nhìn từ bên ngoài cũng rất vừa lòng. Cả hai đang thầm mừng cho sự sắp đặt của họ gần như đạt được thành công như mong muốn. Kiều tiểu thư vốn là con gái duy nhất của tập đoàn Kiều thị, khá xinh đẹp, gia cảnh cũng không kém nhà họ Lâm là mấy. Cho nên, việc kết hợp hai họ Lâm – Kiều là rất môn đăng hộ đối, sức mạnh trên thương trường sẽ khó ai trong khu vực chống đỡ nổi. Những

người đứng ngoài xem cũng thâm đáng giá. Chỉ có Lâm tiểu thư là vẫn mỉm cười, nụ cười có hơi quý dị một chút, làm Trương trợ lý đứng gần bên không khỏi thắc mắc phải lên tiếng:

- Tiểu thư, cô đang cười gì sao?

Nhã Linh nhấc ly rượu trên bàn lên, đưa lên mũi ngửi rất sành điệu, rồi nhẹ nhàng đưa lên miệng hớp một ngụm nhỏ:

- Anh có nhìn thấy vấn đề gì không?- Cô lại cười, vẫn nụ cười kì lạ đó.- Để xem còn thích tự làm khổ mình đến bao giờ.

Trợ lý Trương vẫn còn chưa hiểu lắm ý tứ của đại tiểu thư thì cô ấy đã nháy mắt cười:

- Anh dám cá không, tôi nói là tên nhóc nhà chúng ta sẽ xuống nước trước.

Càng ngày câu chuyện càng hấp dẫn, làm cho Nhã Linh vô cùng hứng thú. Trợ lý Trương bây giờ mới nhận thức cái mà tiểu thư đang đề cập đến, anh cũng cười một nụ cười bí ẩn không kém:

- Tôi cũng muốn chờ xem đoạn hạ màn. Mong là tiểu thư đúng.

.

Hải Lam đang thử vài món ăn thì nghe thấy nhiều âm thanh hoan nghênh từ sàn nhảy. Đập vào mắt cô chính là hình ảnh quen thuộc. Hai người, một nam một nữ rất xứng đôi vừa lứa đang dìu nhau nhảy trong một bản nhạc nhanh. Phải rồi, thế giới của họ giống nhau mà. Nghĩ như thế, nhưng trong thâm tâm cô không khỏi chua xót. Người đàn ông này đã tiến quá sâu vào cuộc đời cô rồi. Có thể anh đã từng yêu cô, hoặc chỉ do cô lầm tưởng, nhưng vào thời điểm này, anh đã lựa chọn sự nghiệp. Trái tim cô dấy lên cảm giác đau buốt, một sự trống vắng, hụt hẫng, mất mát đến không diễn tả xiết. Mắt nhìn họ lướt nhẹ nhàng trong từng bước nhảy, đôi chân cô dường như không thể đứng vững, bàn tay cô gơ ra, định vịn vào thành bàn để tìm điểm tựa, nhưng lại không xác định đúng vị trí. Lập tức, có một cánh tay vươn ra để nắm cô lại, đỡ người cô đứng thẳng.

- Em ổn chứ?- Nguyên Kỳ vẫn ôn nhu, nhẹ nhàng, giống với phong cách của anh từ trước đến nay.

Hải Lam cố vờ ra nụ cười, mặc dù cô biết là nó gượng gạo vô cùng:

- Em không sao. Chỉ hơi mệt một chút.- Cô cố tìm ra một lý do.- Đôi giày em mang có hơi cao.

Lý do vô cùng hợp lý, mà cũng rất đúng thực tế. Viện có xong thì Hải Lam mới nhận thấy chân mình đau thật, có cảm giác như sắp phồng rộp lên đến nơi rồi, di chuyển nhiều càng thấy đau. Nhìn sắc mặt của cô, Nguyên Kỳ bắt đầu thấy chút lo lắng. Anh nhanh chóng đưa cô đi tìm chỗ ngồi rồi cúi người xuống xem chân của cô có ổn không. Quả thật, đôi chân trắng trẻo, nhỏ nhắn và đầy đặn của cô đã xuất hiện những dấu rộp đỏ.

- Hay là không đi giày nữa?- Nguyên Kỳ lo lắng nhìn những vết tích trên chân của Hải Lam.

- Như thế sao được.- Hải Lam kêu lên.- Nếu không di chuyển nhiều có lẽ em vẫn chịu được. Đợi chị Nhã Linh đến em liền xin phép đi về.

- Em có chắc chị ấy sẽ quay lại sớm?- Nguyên Kỳ hỏi lại.

Thật ra, điều này Hải Lam cũng không dám chắc. Từ đầu buổi đến giờ sau khi đưa cô đến thì chị ấy biến mất tăm. Thỉnh thoảng có nhìn thấy, cũng là chị ấy bận rộn nói chuyện với mấy người khách. Thấy Hải Lam không trả lời, Nguyên Kỳ bảo cô cứ ngồi yên ở đây, anh sẽ đi tìm Nhã Linh và nói lại giúp cô, sau đó anh sẽ đưa cô về. Không còn cách nào khác, không khí ở đây vừa ngọt ngào và khó thở làm cho cô sắp không chịu nổi nên đành đồng ý nhận sự giúp đỡ của anh.

.

Khi Nguyên Kỳ vừa đi khỏi thì đột nhiên lại có người khác đến tìm cô. Không ai khác, chính là cô gái mà cô đã gặp đến lần thứ ba, tính luôn cả hôm nay – Kiều Trác Nhi. Buổi tiệc này cô cũng trang điểm và ăn mặc rất nổi bật.

- Còn dám đến đây sao? Chẳng lẽ muốn níu kéo người cũ?

Hải Lam cố gắng đứng vững, mắt vẫn nhìn chăm chăm cô ta, nhưng lại không có trả lời. Kiều Trác Nhi cười nhạt, tỏ vẻ khinh bỉ:

- Cô nên từ bỏ ý định đi, chúng tôi sắp kết hôn rồi, ngày cưới cũng đã lên kế hoạch.

Hải Lam nghe đến chữ “kết hôn”, rồi “ngày cưới” thì sắc mặt ngày càng tối sầm lại. Thấy được nước, Kiều Trác Nhi lại càng lấn tới:

- Cô cũng biết, đàn ông lúc nào cũng thích đi tìm của lạ. Sau khi chơi chán rồi cũng sẽ quay về thôi. Đối với bọn họ, danh vọng và sự nghiệp quan trọng hơn tất cả. Dĩ nhiên anh ấy sẽ biết lựa chọn ai xứng đáng sánh đôi cùng mình.

Kiều Trác Nhi nói xong thì vô cùng đắc ý, định bụng dọa người xong sẽ phũ tay bỏ đi, nhưng Hải Lam cuối cùng cũng đã lên tiếng:

- Tôi không đến với anh ấy vì danh vọng, địa vị hay tiền bạc.- Cô chậm rãi.- Nếu anh ấy là người ham mê những thứ đó bỏ mà qua tất cả, thì chắc chắn không phải mẫu người của tôi. Cho nên, cô muốn thì cứ giữ lấy, tôi không cần. Còn nữa, nếu cô cho rằng kết hôn chỉ dựa trên giao dịch mà không có tình yêu cũng sẽ hạnh phúc thì cô cứ làm như thế. Cô gái như cô thật đáng tiếc.

Hải Lam cười nhạt, bắt chước điệu bộ lúc đầu cô ta đã đối xử với cô. Kiều Trác Nhi không ngờ rằng cô gái trước mặt thoát nhìn có vẻ yếu đuối lại có thể nói ra những lời sắc bén, có giá trị đâm vào lòng người như vậy, hay chí ít là do cô có tật nên mới giật mình. Nhưng càng nghĩ, Trác Nhi càng không hiểu lấy lý do gì mà Hải Lam có thể nói cô như vậy. Cô rõ ràng là xinh đẹp hơn, giàu có hơn, có địa vị hơn và được học hành nhiều thứ hơn. Điều quan trọng nhất, cô còn là vị phu nhân tổng giám đốc tương lai mà ba mẹ anh lựa chọn, không có lý nào lại chịu thua một con bé như cô. Lửa giận cứ theo suy nghĩ mà tăng lên, Kiều Trác Nhi không kiềm chế được đẩy mạnh Hải Lam về phía trước, giọng nói sần:

- Cô không có quyền lên tiếng ở đây.

Ồn ào, xô xát lúc nào cũng gây sự chú ý. Đám đông bắt đầu đứng quanh lại chú ý nhìn xem sự việc. Một cô gái với chiếc đầm trắng tinh khiết ngã trên sàn, lập tức có hai chàng trai lao ngay đến bên cạnh.

29. Chương 29

Trong tim Hải Lam bây giờ như có nhiều mảnh vụn nhỏ vỡ tan đâm vào cô làm cô đau nhói. Hải Lam tự cười bản thân vì sao đến bây giờ cô vẫn còn giữ gìn chiếc nhẫn anh tặng cẩn thận như vậy. Hai người đã như thế này mà cô vẫn còn đeo nó, thật buồn cười, cô còn hy vọng, còn trông chờ vào điều gì nữa cơ chứ?

Nuốt lệ vào trong, Hai Lam khẽ rút chiếc nhẫn ra khỏi ngón tay mình, kín đáo đặt nhẹ vào tay anh.

- Lâm tổng, xin lỗi đã làm ảnh hưởng đến không khí của buổi tiệc.

Sau đó không nói gì thêm, cô vịn tay chàng trai còn lại để anh ta có thể đỡ mình đứng lên. Đôi chân đau không còn là vấn đề quá lớn, những vết trầy xước do ngã cũng không có gì đáng nói, quan trọng hơn là vết thương trong lòng cô đang rỉ máu, rỉ máu không thôi.

.

Hạo Thiên ngăn người ra, nắm chặt chiếc nhẫn trong tay mà tim anh như thất lại. Cô gọi anh là “Lâm tổng” một cách lạnh lùng, lại kèm theo một câu xin lỗi vô cùng khách sáo. Ánh mắt cô nhìn anh trước lúc rời đi quả thật rất đáng sợ. Nó lạnh lẽo và xa lạ. Trong lòng anh dấy lên cảm giác mất mát và lo sợ. Cô muốn như thế này rồi khỏi anh, cắt đứt mối quan hệ với anh sao. Đó là thứ khiến anh cảm thấy kinh khủng nhất, đó là điều anh không bao giờ muốn nhìn thấy nhất.

Gần đó mấy bước, Kiều Trắc Nhi cũng vừa trải qua một cơn chấn động, có lẽ vì quá nóng giận nên cô hành xử hơi lỗ mãng, làm ảnh hưởng đến hình tượng tiểu thư đài cát của mình, và nhất là khi nhìn thấy ánh mắt căm giận cùng khinh bỉ của anh, tim cô muốn thót ra khỏi lồng ngực. Ánh mắt đó ngùn ngụt lửa giận và sắc bén như muốn giết người không báo trước.

Cảnh tượng đó khiến cho nhiều người không khỏi phải suy nghĩ và đặt ra trong lòng những câu hỏi. Nhất là nhị vị chủ tịch và phu nhân của Lâm thị, trước tình huống này vừa tức giận vừa khó xử. Chỉ vì một con bé mà gần như phá hỏng bữa tiệc. Họ lập tức cho người đi theo cặp trai gái vừa rời khỏi căn phòng tổ chức tiệc này.

- Tiểu Lam, anh đưa em về!- Nguyên Kỳ vẫn dửng dưng.

Hải Lam khẽ gật đầu. Bây giờ lòng cô vô cùng rối bối, không biết phải làm gì nữa, cũng không muốn từ chối anh nữa. Cô cho phép mình được ích kỷ một lần, dựa vào sự quan tâm và lòng tốt của anh.

Hai người chưa kịp rời đi thì đã có người đến gặp Hải Lam.

- Dương tiểu thư, chủ tịch và phu nhân chuyển lời đến cô. Hy vọng cô không xuất hiện trước mặt gia đình nhà họ nữa. Chuyện hôm nay là quá đủ rồi. Những gì họ nói lần trước, nếu cô vẫn còn nhớ đến thì họ lập tức sẽ đáp ứng.

Hải Lam đôi mắt đã nhòe đi, nhưng vẫn cố tỏ ra vẻ mạnh mẽ:

- Được, tôi đáp ứng, sẽ không xuất hiện trước mặt các người nữa. Cũng mong các người đừng phiền đến tôi. Đó là điều kiện duy nhất.

Nói rồi, cô quay sang nhìn Nguyên Kỳ bằng ánh mắt tha thiết nài nỉ:

- Có thể lập tức đưa em ra khỏi nơi này không?

Nguyên Kỳ gật đầu, im lặng không nói gì, anh nhắc bóng cô lên và đi ra xe. Cô gái này, sao lại cố tình tỏ ra cứng rắn đến như vậy.

Suốt dọc đường đi, Hải Lam chỉ nhìn về một hướng vô hồn, không nói không rằng, cũng không thể hiện cảm xúc. Điều này càng làm Nguyên Kỳ càng xót xa thêm. Thà cô cứ khóc lóc bù lu bù loa, có kể lể hay làm gì cũng được, chứ nhìn cô như vậy, anh thật không chịu được.

- Tiểu Lam, em...

- Em không sao, chỉ thấy hơi mệt.

Nụ cười cố gắng lắm mới gượng thành đó của cô làm cho anh càng khó chịu hơn.

- Muốn khóc, em cứ khóc đi. Anh không ngại cho em mượn vai đâu.- Lúc này, Nguyên Kỳ thật không biết nói gì hơn để an ủi cô.

- Em cũng không biết bây giờ mình như thế nào nữa. Em thật ngốc phải không anh?- Cô lại cười.

- Em đúng là ngốc, ngốc vô cùng.- Nguyên Kỳ lại xoa đầu cô.- Đừng gượng cười như vậy nữa có được không? Nhìn em thế này, anh rất đau lòng.

- Anh, em xin lỗi.

Nước mắt của Hải Lam bắt đầu lăn chảy rơi. Bàn tay cô cố ôm lấy gương mặt đầy nước mắt của mình và nén chặt đi tiếng nấc nhưng hình như vẫn không ngăn nổi những giọt nước mắt thi nhau rơi ngày một nhiều thêm.

Nguyên Kỳ hiểu được cô đang phải chịu đựng như thế nào. Chắc chắn, đây không phải là lần đầu đám người đó gây tổn thương cho cô. Nhưng đã cố gắng được đến bây giờ, thì chắc người con gái này cũng đã rất vất vả và tự động viên mình không ít.

Rút khăn tay của mình nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, Nguyên Kỳ nhận ra rằng gương mặt cô nóng hơn bình thường.

- Tiểu Lam, hình như em sốt? - Anh lo lắng.

Hải Lam vẫn một mực bảo không sao, nhưng trong lòng cô cảm kích anh vô cùng. Nếu người cô yêu là anh thì có phải đã tốt hơn không. Nhưng dù thế nào cho đến lúc này, anh ở trong lòng cô vẫn như một người anh trai dịu dàng, luôn quan tâm chăm sóc cô, mãi mãi cũng khó lòng thay đổi được.

- Nguyên Kỳ, cảm ơn anh.

Ánh mắt cô long lanh nhìn anh đầy cảm kích, Nguyên Kỳ hiểu được rằng, ánh mắt ấy cuối cùng cũng chỉ có vậy. Cô cũng chỉ có thể xem anh như một người bạn, người anh trai. Anh rất muốn nói rằng anh sẽ chờ đợi cô, chờ đợi một ngày nào đó cô sẽ quên đi người kia và mở rộng trái tim để anh có thể bước vào. Nhưng anh biết những lời đó dù có nói ra thì người con gái này cũng sẽ không chấp nhận. Vì cô quá thiện lương, quá thẳng thắn, cô không bao giờ muốn người khác phải hy sinh cho mình, cô cũng không bao giờ muốn nợ ai hết. Đối với cô, nợ ân tình chính là thứ khó trả nhất.

- Em vào nghỉ ngơi, sáng mai anh đến đưa em đi làm.

Hải Lam mệt mỏi, cũng không có trả lời là được hay không, cô chậm rãi dời người đi.

- Vào nhà cặp nhiệt độ trước, có gì báo cho anh biết.

- Anh yên tâm, em tự biết chăm sóc mình mà.- Cô vẫy vẫy tay vài cái để chào tạm biệt anh rồi đi vào nhà.

Anh thở dài lắc đầu nhìn theo bóng dáng cô khuất sau cánh cửa.

.

Nửa đêm, Hải Lam sốt cao, trong người nóng rực và khó chịu. Đây không phải là lần đầu cô bị như thế này nên Hải Lam cũng không gọi gia đình dậy mà chỉ cố gắng tìm lấy thuốc nhức đầu hạ sốt để uống. Cô nghĩ rằng mình chỉ bị cảm sơ sẩy thôi, cho nên cứ nghĩ rằng uống thuốc sáng mai tự nhiên sẽ khỏi. Nếu sáng sớm mẹ cô không thấy con gái dậy thay đồ đi làm thì chắc cũng không phát hiện ra. Hải Lam cả người nóng như lửa đốt nhưng cứ hừ hừ rên lạnh, trán cô đầy mồ hôi. Bà Dương vội vàng cặp nhiệt độ thì hốt hoảng khi thấy vạch đỏ chỉ số bốn mươi độ. Ba cô hôm nay lại đưa Hải Lục đi học sớm, cho nên trong nhà cũng không còn ai. Cũng may Nguyên Kỳ đúng như lời hôm qua đã nói, sáng nay đến nhà định đưa cô đi làm, nên đã vội vã đưa hai mẹ con đến bệnh viện.

.

Vì cấp cứu kịp thời, nên tình trạng Hải Lam bây giờ có thể nói là tạm ổn, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng. Nghe vậy, mọi người đều nhẹ nhõm một phần. Tuy phải nằm trong phòng hồi sức lâu một chút, nhưng ông bà Dương và cả Nguyên Kỳ, Phương Cát đều tập trung trước phòng cấp cứu chờ Hải Lam được đưa ra ngoài.

30. Chương 30

- Cô ấy, cô ấy sao rồi? - Vừa nghe Hải Lục nhắn tin, Hạo Thiên đã lái xe chạy như bay đến bệnh viện. Anh gấp gấp đến nỗi quần áo còn không kịp chỉnh trang, mái tóc có hơi lòa xòa một chút, trong giọng nói xen lẫn nhịp thở hỗn hển. Gương mặt anh trắng bệch, tim lo lắng như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

- Tổng giám đốc Lâm, anh đến đây có việc gì? - Nguyên Kỳ đứng chắn cửa phòng, trước mặt Hạo Thiên.

- Nói thừa.- Hạo Thiên mất bình tĩnh, gân xanh nổi lên, túm lấy cổ áo Nguyên Kỳ giận dữ.- Nhanh cho tôi biết, cô ấy sao rồi?

- Vừa ở phòng cấp cứu ra, bác sĩ bảo tình trạng tiểu Lam tạm thời đã ổn, khi em ấy tỉnh lại mới có thể vào thăm.

Hạo Thiên bây giờ mới thở ra, lấy lại được sự bình tĩnh, anh bỏ tay khỏi người Nguyên Kỳ, ánh mắt vẫn còn ánh lên tia đau xót.

.

Hơn hai giờ đồng hồ trôi qua, cánh cửa phòng hồi sức rốt cuộc cũng mở, Hải Lam mơ màng tỉnh lại đã được chuyển sang phòng riêng để theo dõi. Hải Lam vừa được đẩy ra thì mọi người đã đứng quay quanh ban ca, chỉ có Hạo Thiên giọng lạnh lùng nói với các y tá:

- Chuyển cô ấy đến phòng tốt nhất ở đây.

- Không cần đâu. Cứ chuyển sang phòng dịch vụ bình thường là được.

Hạo Thiên trừng mắt nhìn cô. Trong trạng thái còn mơ màng chưa hoàn toàn tỉnh hẳn nữa, cô gái này vẫn còn ngoan cố, đến bản lĩnh cãi lại anh mà bây giờ cô còn có thể làm được.

- Nếu các người không muốn đến gặp viện trưởng nhận đơn thôi việc thì nhanh một chút.- Hạo Thiên quát lại.

Hai người y tá nhìn thấy anh chàng đẹp trai, cao lớn thì cặp mắt vô cùng ngưỡng mộ, nhưng sau khi nghe anh quát to thì lại sợ hãi, rùng mình. Khí chất trên người anh ta tỏa ra tuyệt đối không phải tầm thường, có thể anh ấy quen với viện trưởng thật nên mới có thể ăn nói như thế. Vì vậy, họ không dám làm trái lời mà chuyển Hải Lam đến phòng tốt nhất hiện có.

.

- Con bé này, làm mẹ lo muốn chết.- Bà Dương vuốt nhẹ trán con gái.- Sao tối hôm qua con sốt mà không gọi mẹ một tiếng? Nếu như hôm nay mẹ không phát hiện ra con nóng như thế thì làm sao đây?

Giọng nói bà nghẹn ngào, đôi mắt ươn ướt nhìn đứa con gái bé bỏng của mình. Hải Lam nhòa miệng cười trấn an mẹ:

- Con nghĩ uống thuốc rồi thì nó sẽ tự khỏi. Không ngờ lại thành ra như vậy.

Nhìn mọi người lo lắng cho mình, cô cảm thấy thật có lỗi.

- Bây giờ con khỏe rồi, mọi người đừng lo. Cũng chỉ là bệnh nhẹ thôi mà.

Ông Dương trước giờ ít khi nào nói những lời tình cảm ra miệng, nhưng nhìn thấy đứa con gái của mình thì không khỏi chạnh lòng, giờ tay sờ sờ đầu con, ánh mắt tràn đầy tình yêu thương:

- Con bé ngọc này, bây giờ con muốn ăn gì không, ba lập tức đi mua.

- Đôi khi con lại muốn bệnh như thế này, để được ba mẹ chiều chuộng.- Hải Lam cười nhẹ, sắc mặt vẫn còn xanh xao.

- Nói năng gì thế hả? Ai lại muốn bệnh bao giờ. Bộ bình thường chúng ta không chiều chuộng con sao?- Mẹ cô mắng con, nhưng ai cũng hiểu đó là những tình cảm của một bà mẹ.

Hải Lam lại mỉm cười:

- Ba, con không sao, ba cứ về đi làm đi, đừng bỏ dở công việc. Khi nào về thì đón tiểu Lục qua chơi với con một lát. Mẹ cũng về nghỉ ngơi đi, trưa mang đồ ăn vào cho con là được rồi. Thức ăn mẹ nấu là nhất mà.

Ông bà Dương thấy con mình vừa tỉnh mà đã nói nhiều như vậy, còn rất tỉnh táo thì trong lòng giảm bớt đi nhiều lo lắng. Phương Cát cũng vừa vào đến nơi nên cô ở lại trông nom cho bạn mình, để cho bà Dương về nhà nấu ăn.

- Anh Nguyên Kỳ, anh cũng anh mau về đi làm đi. Em đã không sao. Cảm ơn anh rất nhiều. Có tiểu Cát ở đây với em là được rồi.

Nguyên Kỳ dù muốn ở bên cạnh cô trông nom nhưng anh biết, làm vậy chỉ khiến cô ngại ngùng mà không thể an tâm tịnh dưỡng, thế nên cũng đành gật đầu đồng ý ra về.

.

Phía ngoài cánh cửa, chỉ có duy nhất một người đang đứng nhìn vào trong với tâm trạng cực kỳ tồi tệ. Tiểu Lam ah tiểu Lam, rốt cuộc em phải khiến anh đau khổ và lo lắng đến thế nào đây? Nhìn cô như vậy anh thật sự là rất đau, chỉ muốn đẩy hết mọi người ra ngoài, một mình ôm cô vào lòng. Lẽ ra tối hôm qua, ngay lúc cô rời đi, anh phải đuổi theo để ngăn cô lại. Mọi chuyện vốn dĩ sẽ không đến nước này.

.

- Tiểu Cát, cậu có thể nói với y tá, chuyển tớ sang phòng thường được không?

- Sao vậy? Đang mệt như thế, sao lại chuyển lung tung?

- Cứ làm vậy đi tiểu Cát.

Phương Cát dù cho có rất nhiều chuyện muốn hỏi, nhưng cũng không hỏi gì thêm mà đáp ứng bạn mình rồi đi để làm giấy chuyển phòng. Còn Hải Lam vì thuốc uống của cô có nhiều chất gây buồn ngủ nên trong người thấy mệt mỏi và đã ngủ thiếp đi.

.

Đến khi tỉnh dậy thì Hải Lam liền hỏi ngay về vấn đề này. Phương Cát nói rằng Hạo Thiên đã nói chuyện với viện trưởng, ông ấy sẽ quan tâm đặc biệt đến tình trạng sức khỏe của cô, còn bảo rằng không cho phép cô chuyển sang phòng khác. Khi nghe đến đó, Hải Lam đã rất tức giận. Anh ta cho mình là ai mà cứ xen vào cuộc sống của cô chứ. Muốn kết hôn thì đi mà kết hôn, còn chạy đến đây lo chuyện bao đồng làm gì.

Phương Cát đoán ra được giữa hai người này đang có vấn đề gì đó, nên bạn của cô mới bức xúc như thế, nhưng cũng không vội hỏi, chỉ trấn an vài câu và khuyên cô nên nghỉ ngơi cho nhanh lại sức, tức giận chỉ làm tổn hại đến bản thân.

Nguyên Kỳ cũng sắp xếp gọi điện thoại cho anh họ mình, nói rõ tình trạng của cô và xin phép cho cô nghỉ một thời gian để dưỡng bệnh. Và khi được biết chỉ còn vài ngày nữa là cô có thể kết thúc khóa thực tập, nên anh cũng xin cho cô nghỉ trước thời hạn luôn.

.

Buổi trưa, mẹ cô đem thức ăn vào bệnh viện thì cũng vừa lúc thấy Nguyên Kỳ đi vào.

- Mẹ nấu cháo cho con đây, ăn liền đi cho nóng.

- Anh tưởng bác ở lại trông em, không có về nấu ăn, nên anh cũng có mua cháo đến.- Nguyên Kỳ cười hiền.

- Con không muốn ăn cháo.- Hải Lam lắc đầu, chưa gì mà đã cảm thấy ngán rồi.

- Con đang bệnh phải ăn cháo chứ?- Mẹ cô làm mặt nghiêm.

- Em muốn ăn gì, anh sẽ đi mua.- Nguyên Kỳ tỏ ra chiều chuộng.

- Tiểu Kỳ àh, con đừng chiều nó như vậy. Con bé này, hễ cứ bệnh một chút là lại hay không nhẽo.

Nguyên Kỳ vội nói:

- Không sao ah, con gái như vậy mới đáng yêu.- Rồi anh quay sang Hải Lam.- Em nói đi, em muốn ăn gì?

- Em nhất định là muốn ăn bánh canh.- Một giọng nói trầm ấm, quen thuộc từ ngoài đi vào.- Anh đã mang đến.

Hoàn cảnh này, mọi người nhìn nhau bối rối. Hải Lam chưa kịp nói muốn ăn “bánh canh” thì người kia đã mang ngay vào làm cho cô cứng họng. Nhanh chóng lấy lại tư thế, Hải Lam nói:

- Đúng là bệnh phải ăn cháo nhỉ? Con lại muốn ăn cháo rồi. Mẹ múc cho con một chén đi.

Hạo Thiên kiểm cơn giận, đi tới gần bên giường:

- Không phải em nói là không thích ăn cháo sao?

- Đó là trước đây. Con người có thể thay đổi.- Hải Lam không nhìn anh, chỉ quay sang mẹ đỡ lấy chén cháo.

Vừa đưa vào miệng muống đầu tiên, Hải Lam đã tỏ ra vui vẻ:

- Cháo rất ngon. Cảm ơn mẹ. Cảm ơn anh Nguyên Kỳ.

Hạo Thiên nhìn cô, tức giận. Sao cô lại không biết anh lo lắng cho cô đến thế nào cơ chứ. Sao cô lại tỏ ra hồ hững, lạnh nhạt với anh như hai người chưa từng quen nhau như vậy. Nhìn cô chậm chậm đưa từng muống cháo vào miệng, anh tức điên lên chỉ muốn đẩy chén cháo ra để ôm lấy cô vào lòng, ôm thật chặt, cho đến khi nào cô van xin anh buông ra thì thôi. Anh không thể chịu nổi khi thấy cô dịu dàng, nũng nịu với người khác, còn với anh thì xa cách, lạnh lùng, thậm chí còn không nhìn lấy anh một lần.

- Anh về đi. Sau này không cần đến thăm tôi.

- Tiểu Lam, cuối cùng là em muốn thế nào đây?- Trong lòng vừa khó hiểu, vừa bức tức.

- Tôi hy vọng là Lâm tổng có thể giữ khoảng cách một chút. Như vậy sẽ tốt cho cả hai chúng ta.- Rồi cô quay sang nhẹ nhàng nói với Nguyên Kỳ.- Anh có thể tiễn khách giúp em không? Em muốn ngủ một chút.

Nguyên Kỳ gật đầu, quay sang nhìn Hạo Thiên:

- Lâm tổng, xin mời!

Hạo Thiên nhìn Hải Lam nằm xuống, nhắm mắt lại như ngủ thì anh trong lòng anh tức muốn điên lên, nhưng hoàn cảnh này cũng không biết nói gì hơn nên anh đành bất đắc dĩ rời đi.

.

- Tiểu Lục, sao anh gọi mà em không nghe máy, có lúc còn tắt điện thoại?

- Xin lỗi anh, em không được phép nói chuyện hay thông báo gì cho anh nữa. Xin anh đừng hỏi gì em hết, nếu không em sẽ bị mắng.

- Là tiểu Lam bảo em phải như vậy?- Giọng nói anh ngày càng giận dữ.

Đầu dây bên kia không có trả lời.

- Anh biết rồi. Em chỉ cần làm những gì mình thấy nên làm là được.

- Anh.- Hải Lục cảm thấy một chút có lỗi, nên nói thêm.- Chị em dạo này không chịu ăn gì nhiều, lúc nào cũng cố tỏ ra vui vẻ nhưng thực sự tâm trạng rất không tốt. Sau mỗi lần gặp anh, tinh thần và thái độ chị ấy đều không ổn. Anh có thể để chị ấy khỏe hẳn rồi hãy đến tìm chị ấy được không.

Hải Lục không hiểu lắm giữa hai người này đã xảy ra chuyện gì, cũng không dám hỏi chị đã xảy ra chuyện gì, vì nếu có hỏi mà chị không muốn nói thì đáp áp vẫn cứ là không biết mà thôi. Nhưng cô vẫn cảm thấy có vẻ như anh ấy đối với chị mình là thật lòng, cho nên cô càng khó xử hơn.

.

Hải Lam vừa bị cảm sốt, vừa suy nhược cho nên thể trạng không thể nhanh hồi phục. Có hôm nửa đêm lại sốt cao, làm ba mẹ cô cuống cả lên. Nhưng cũng may là bác sĩ lúc nào cũng tận tình chăm sóc, theo dõi sát sao nên có thể đảm bảo cho tình trạng an toàn của cô. Một chút biến động của Hải Lam lúc nào cũng sẽ được báo cáo về lãnh đạo cao nhất.

- Cô bé này, là bạn gái của tiểu Thiên sao?- Vị viện trưởng cũng khá lớn tuổi chăm chú theo dõi bệnh án, vừa thắc mắc hỏi.

Cô vội trả lời:

- Dạ không ạ. Chỉ là có quen biết một chút.- Dừng lại vài giây, giọng cô trầm hẳn đi.- Anh ấy sắp kết hôn rồi ạ.

Vị viện trưởng đẩy gọng kính lên và hơi nhíu mày:

- Sao không nghe thằng bé nhắc đến việc này nhỉ? Thế cháu có biết là nó sắp kết hôn với ai không?

- Dạ, là Kiều tiểu thư của Kiều gia.- Hải Lam hơi cúi đầu, giọng nói càng nhỏ hơn nữa.

- Oh, được rồi, cảm ơn cháu.- Ông ấy khẽ cười.- Tiểu Thiên cứ dặn đi dặn lại ta đặc biệt chiều cố cháu, làm ta cứ nghĩ... Thôi, cháu nghỉ ngơi đi.

Nói xong, vị viện trưởng đó cầm tập hồ sơ bệnh án ra khỏi phòng. Còn một mình, Hải Lam lại bắt đầu suy nghĩ. Tại sao anh ta còn thường xuyên lui tới đây, lại còn nhờ viện trưởng để ý đến cô? Rốt cuộc cô phải hiểu làm sao đây?

.

Cánh cửa phòng mở ra và đóng lại cái sầm. Hải Lam bị chấn động mạnh.

- Ai để anh vào đây? Tôi không muốn gặp anh. Anh mau ra ngoài đi.

Hạo Thiên không để ý những lời cô nói, anh bước đến mép giường rồi ngồi vào sát cô, cầm lấy cổ tay cô, lực có hơi siết mạnh một chút:

- Ai bảo em là anh sắp kết hôn với Kiều Trác Nhi?

- Đừng hỏi tôi câu đó, đáng lẽ anh phải hiểu hơn ai hết.- Hải Lam xoay mặt đi.

- Anh không hiểu.- Anh giận dữ, nghiêng chặt răng, bàn tay siết chặt cổ tay cô hơn.- Anh hỏi em, em nghe cái đó từ đâu?

- Buông tôi ra.- Hải Lam vùng vẫy.

- Anh không buông.- Hạo Thiên cứng rắn.- Nếu em không nói.

- Được, anh cứ siết chặt vào, nhất là chỗ tôi lấy máu và truyền nước biển ấy, những chỗ đấy dù đau nhưng vẫn không đau bằng vết thương ở tim.

Lời nói của cô như dao cứa vào trái tim anh, làm anh lập tức chùn xuống.

- Tiểu Lam!- Anh buông ta cô ra, khẽ xoa nhẹ lên vết đỏ anh gây ra trên cánh tay trắng trẻo.

- Đừng gọi tên tôi!

Hạo Thiên nhượng bộ:

- Được rồi, dù cho em nghe tin từ đâu thì đó cũng không phải là sự thật. Anh chưa bao giờ có ý định kết hôn với cô ta.

- Tôi không muốn nghe.- Hải Lam bịt tai lại, mắt nhắm nghiền.- Anh ra ngoài đi, tôi muốn nghỉ ngơi.

Đáy mắt anh ánh lên sự buồn bã xen lẫn mệt mỏi. Mấy ngày nay anh không ăn được, ngủ cũng không nổi, trong người lúc nào cũng bực bội, cáu gắt. Nhưng chỉ cần nhìn thấy cô là anh lại cảm thấy lòng mình dịu đi. Đưa bàn tay vuốt nhẹ má cô, anh khẽ thở dài:

- Mới có mấy ngày mà em gầy đi nhiều quá!

Đêm qua được tin báo là nhiệt độ cơ thể cô lại tăng lên một chút nhưng làm anh lo lắng phát điên. Nhìn cô gầy đi và xanh xao như thế này, anh đau lòng biết bao. Tại sao cô lại không hiểu cho lòng anh vậy.

Sự ôn nhu của anh làm cho cô bất giác không thể kiềm được tình cảm của mình. Chỉ cần nghe những lời đó, nhìn thấy ánh mắt đó, là cô lại muốn sà ngay vào lòng anh, cảm nhận hơi ấm của anh, được anh nâng niu, vỗ về. Hải Lam tự trách mình sao cứ mãi ảo tưởng không buông. Cô bất lực nói:

- Tôi xin anh đó.- Nước mắt cô chực trào.- Tôi không muốn dính dáng gì đến anh cũng như gia đình anh.

Hải Lam tự nhủ phải kiên trì, phải cứng rắn một chút, không thể để trái tim mình chịu thêm bất kỳ đả kích nào nữa. Dứt được càng sớm sẽ càng tốt cho cả hai, có thể sẽ bớt đau khổ.

- Nói anh nghe, có phải ba mẹ anh đã tìm đến em? Họ đã nói gì với em?- Hạo Thiên nắm vai đôi vai của cô. Quả thật, đôi vai này đã gầy đi khá nhiều.

- Anh về đi và đừng đến đây nữa.- Hải Lam gạt tay anh ra khỏi người mình. Cô lặng lẽ xoay đi, không nói gì thêm.

Hạo Thiên chắc chắn rằng đã có chuyện gì xảy ra. Hải Lam không phải là người vô lý và cứng rắn quá mức như vậy. Còn nữa, ba mẹ anh cũng không phải là những người đơn giản. Trận chiến giữa một cô gái hiền lành, trong sáng với những con người lão luyện trên thương trường thì không nói cũng biết ai sẽ dễ dàng chịu thiệt thòi.

- Cậu nên về đi!- Ông Dương giọng trầm thấp bước vào.- Con bé cần được yên tĩnh nghỉ ngơi.

Hạo Thiên nhìn ông, ánh mắt của người cha vô cùng nghiêm khắc. Ánh mắt đó ngầm biểu lộ rằng, ông sẽ không để bất kì ai làm tổn thương đến con gái của mình, dù cho họ có bao nhiêu tiền của, thế lực. Trong giây phút đó, anh cũng nhận thấy tình cảm của cha cũng thật lớn lao, vĩ đại không khác gì người mẹ.

- Chỉ một chút thôi ăh, con chờ tiểu Lam ăn xong sẽ đi ngay.- Hạo Thiên ánh mắt chân thành nhưng cương quyết. Anh đã mua đến bánh canh mà cô thích, mấy ngày nay nhìn cô gầy đi mà đau lòng, còn được biết là cô ăn không nhiều, thế thì làm sao mau khỏi bệnh được. Anh nhất định phải chờ kiên nhẫn với cô hơn nữa.

Hải Lam không nói gì, nhanh chóng ăn hết phần bánh canh anh mang đến.

- Anh có thể về được rồi.- Hải Lam đặt chén bánh canh xuống bàn, quay mặt đi lạnh lùng.

Hạo Thiên lưu luyến nhìn cô thêm lần nữa rồi mới cúi chào ba cô và ra về. Anh trong bụng đã tính toán, nhất định sẽ tìm hiểu rõ mọi chuyện rồi sớm quay lại cho người con gái anh yêu một lời giải thích rõ ràng.

31. Chương 31

- Hi nhóc!- Nhã Linh cầm bó hoa tươi và giỏ trái cây lớn đi vào.

- Chị Nhã Linh!

Hỏi thăm sức khỏe, thêm xã giao vài câu rồi Nhã Linh mới nói:

- Em không muốn gặp tiểu Thiên thật sao?

Mấy hôm nay cô căn dặn người nhà và cả Phương Cát không được để cho Hạo Thiên vào phòng gặp cô. Còn bất quá khi nào anh nhờ y tá, bác sĩ đưa vào được thì cô sẽ giả vờ ngủ. Dĩ nhiên, Hải Lam biết Nhã Linh đến đây chắc chắn còn điều khác muốn nói ngoài việc thăm hỏi.

- Em nghĩ tốt nhất là không nên dây dưa nữa. Em không muốn chịu thêm đau khổ và phiền phức. Với lại như thế, có thể sẽ tốt hơn cho tương lai của anh ấy.

Quả thật gần đây, cô đã phải tự trấn an, tự động viên mình rất nhiều, nhưng lúc nào trong lòng cũng rối bời không yên, nước mắt cô chảy xuống cũng không ít.

- Em nghĩ tiểu Thiên không đau khổ? Mấy ngày nay thằng bé đó chẳng thiết tha ăn uống hay nghỉ ngơi gì. Dù ở trong công ty hay ở nhà, nó hoặc là sẽ im lặng hoặc là sẽ gắt gỏng lên. Chị cũng sắp hết chịu nổi nó luôn rồi.

- Vậy thì mau để anh ấy kết hôn đi ăh, như vậy sẽ có người chăm sóc và quản lý anh ấy.

- Nếu người đó không phải là em, tình hình cũng sẽ không thay đổi.

- Chị àh...

- Tiểu Lam, nghe chị nói.- Nhã Linh nhanh chóng ngắt lời Hải Lam, ánh mắt cô rất nghiêm túc.- Em không biết là kể từ lúc quen em tiểu Thiên nó vui như thế nào đâu. Từ trước đến giờ chị chưa từng thấy nó cười nhiều như thế, cũng như say mê nói về một người nào như thế. Kể cả chuyện nó nhuộm lại tóc, bỏ đeo khuyên tai, rồi bỏ cả hút thuốc, lại thường xuyên về nhà. Tất cả những chuyện này đều là vì em. Khi kể về em, tiểu Thiên đều rất hào hứng. Tiểu Lam, em có nhận thấy từ khi hai đứa quen nhau, dù cho lúc nào cũng có thể ra tay, nhưng nó lại không nhúng chàm em. Nó bảo rằng sẽ dành cho em một đêm tân hôn đẹp đẽ và đáng nhớ nhất. Chị còn nhớ khi lần đầu tiên nó hôn em. Nó đã vui đến nỗi cứ cười một mình mãi. Đến khi hỏi ra thì nó bảo rằng đó là nụ hôn đầu tiên của em. Thằng bé này, trên thương trường có rất nhiều người phải lo lắng, nể sợ nó. Nhưng trong chuyện tình cảm, hoàn toàn là một tên ngốc.

Hải Lam vẫn im lặng, đôi mắt đã bắt đầu ngấn nước.

- Tiểu Lam, em có biết lúc em trai chị bảo rằng muốn kết hôn với em thì gương mặt nó sáng và rạng rỡ thế nào không? Khi đó, chị biết rằng nó yêu em là thật lòng. Rồi chị không hiểu tại sao hai đứa lại xảy ra hiểu lầm, nhưng khi chị thực hiện một phép thử thì chị càng chắc chắn hơn bao giờ hết. Rõ ràng trong bữa tiệc, lúc nào ánh mắt của hai đứa cũng tìm kiếm nhau, bất kể khi đối phương có chuyện gì, thì người còn lại cảm xúc liền thay đổi rõ rệt trên gương mặt. Em trai chị là một đứa rất cứng đầu, và có lòng tự tôn rất cao, áp lực trên vai nó cũng khá lớn. Nó có thể lạnh lùng, thậm chí nhẫn tâm với người ngoài, nhưng chị tin chắc đứa em này sẽ không bao giờ lừa dối người nó yêu.- Nhã Linh nắm lấy bàn tay Hải Lam.- Tiểu Lam, chị đến đây không phải nói giúp em trai mình, mà chỉ muốn nói một số sự thật cho em biết, rồi quyết định thế nào là tùy em. Chị biết rằng, em vẫn còn yêu nó. Nếu có thể, hãy cho cả hai một cơ hội.

- Chị!- Hải Lam bình tĩnh.- Em tin chị.

Cô vẫn chậm rãi:

- Thật ra dù em đang rất đau, nhưng em cũng không phải là cổ tình giận dữ. Em đã nghĩ qua nhiều lần rồi, con đường tương lai của anh ấy đang rộng mở và thuận lợi vô cùng, không thể chỉ vì em mà bỏ hết tất cả, mọi thành tích, mọi nỗ lực, công sức mà anh đã vất vả từ trước đến nay mới có được. Dù cho anh ấy vì quá yêu em mà đồng ý, thì em cũng không thể ích kỷ như vậy.- Những hàng nước mắt lặng lẽ lăn dài trên má.- Nếu hai người đến với nhau không dễ dàng, mà còn ảnh hưởng lớn đến sự nghiệp, tiền đồ của anh ấy như thế, thì xa nhau là phương án tốt nhất. Cảm giác đau dù có mất nhiều thời gian để lành vết thương, nhưng cảm giác áy náy vì sự ích kỷ của mình sẽ đeo bám em suốt đời.

- Con bé ngốc này!- Nhã Linh nghe cô nói mà rơm rớt, muốn khóc theo, bàn tay nắm chặt lấy tay của Hải Lam.

- Chị.- Hải Lam đặt tay còn lại lên bàn tay đang nắm lấy tay mình của Nhã Linh.- Hứa với em đừng nói lại với Hạo Thiên vì sẽ làm anh ấy khó xử. Bảo anh ấy tự biết chăm sóc bản thân và đừng đến đây nữa.

Nhã Linh mỉm cười, lau đi những giọt nước mắt lăn dài trên má của Hải Lam. Những gì cần nói cô đã nói hết rồi, thành hay bại, được hay mất còn lại là phải xem em trai cô sẽ giải quyết thế nào.

- Ngoan, nghỉ ngơi thật tốt. Chúng ta vẫn là chị em. Chờ em ra viện rồi mình lại đi chơi cùng nhau.

.

- Hải Lam tiểu thư!

Đừng nói hôm nay là ngày tốt nên trùng hợp có nhiều người đến thăm cô nha. Như thế thì vô cùng khó tin. Một điều không thể chắc chắn hơn, anh Trương ngoài đến thăm cô lại còn có mục đích khác. Mà mục đích đó cô còn có thể không biết sao.

- Anh cứ gọi em là Hải Lam thôi.

Trợ lý Trương cười hiền, anh chậm rãi hỏi thăm sức khỏe, tình hình ăn uống, học tập của cô. Lúc cô bảo là trước khi anh vào thì chị Nhã Linh vừa mới rời khỏi không lâu, trợ lý Trương có một chút ngạc nhiên nhưng rồi lại cười:

- Xem ra Lâm tiểu thư nhanh hơn tôi một bước.

- Em còn biết tiếp theo, anh định nói chuyện gì.- Hải Lam khẽ cười, sắc môi cô vẫn còn nhợt nhạt.- Nhưng anh không cần khuyên em đâu.

- Bị tiểu thư đoán trúng rồi. Thật xấu hổ! Nhưng có vài chuyện tôi nhất định phải nói.

Trợ lý Trương hóm hỉnh, nhưng sau đó cũng nhanh chóng vào chủ đề luôn.

- Thiếu gia mấy hôm nay ngày nào cũng mang một vẻ mặt đó. Cậu ấy vừa lo lắng cho cô, vừa tự trách mình là nguyên nhân dẫn cô đến tình trạng này, lại không thể ở bên cạnh chăm sóc cho cô. Thời gian cậu ở ở bệnh viện, còn nhiều hơn cả thời gian ở nhà. Có hôm, cậu ấy thật khuya mới lái xe về nhà, trong người còn có hơi rượu, tôi gạn hỏi mãi mới biết thì ra thiếu gia lái xe ra thăm mộ ba tôi. Cô cũng biết, ông ấy có ý nghĩa quan trọng đối với thiếu gia. Cô chính là người con gái đầu tiên mà cậu ấy dẫn đến nơi đó, chứng tỏ vị trí của cô trong lòng thiếu gia là như thế nào. Tôi ở cùng thiếu gia từ nhỏ đến lớn, cậu ấy ít khi nào nhượng bộ ai, nhưng trước mặt tiểu thư, cậu ấy thậm chí còn có thể nhận sai, đó không phải chuyện kì lạ sao? Đừng nhìn bề ngoài thiếu gia tự tin, phong độ như vậy, thật ra, cậu ấy đã từng lo lắng hỏi tôi về những thứ mà ba mẹ vợ yêu cầu ở con rể. Cậu ấy thật sự rất quan tâm và để ý đến chuyện ra mắt ba mẹ cô.

Chợt nhớ ra chi tiết nào đó, trợ lý Trương vẫn ôn tồn nói tiếp:

- Chiếc nhẫn mà thiếu gia tặng cho cô vô cùng giá trị, dĩ nhiên về mặt vật chất thì không cần phải bàn cãi, cái chính là chiếc nhẫn do tự tay thiếu gia thiết kế, trong đó dồn biết bao tình cảm và tâm huyết. Thậm chí, nhẫn cưới của hai người có lẽ cậu ấy cũng đã thiết kế xong. Là người luôn theo sát bên cậu chủ, tôi dám khẳng định, cậu ấy không có ai khác ngoài tiểu thư. Cậu ấy đối với cô là rất thật lòng. Tôi mong cô hãy cho cậu ấy một cơ hội.

.

Hải Lam không muốn tin vào những lời này, nhưng mắt cô đã nhòe đi từ lúc nào. Nếu những lời này là thật, thì chẳng phải anh càng nghĩ càng thấy giống một kẻ si tình đó sao. Quả thật từ khi họ quen nhau, anh là người thường xuyên nhận sai và nhượng bộ trước cô. Cô còn không biết anh đã thành ý bao nhiêu khi chuẩn bị ra mắt ba mẹ cô. Anh lúc nào cũng lo lắng, quan tâm, sợ cô chịu ủy khuất. Còn cô, chiếc nhẫn anh đồ bao công sức, mồ hôi và cả tâm huyết, cô đã bỏ lại nhẹ hẫng không một lời nói. Có lẽ lúc đó, cảm giác của anh hụt hẫng như thế nào.

- Em không phải là không cho anh ấy cơ hội.- Hải Lam nói trong nước mắt.- Nhưng có lẽ, đây là thời điểm tốt nhất để chia tay.- Lời nói của Hải Lam như con dao tự cắt vào bản thân mình.- Chúng em không thuộc cùng tầng lớp. Nếu cứ ở bên nhau như vậy, có thể sẽ làm khó anh ấy, biết đâu sau này một trong hai người sẽ hối hận.

- Nếu thiếu gia biết tiểu thư nghĩ như vậy chắc chắn cậu ấy sẽ rất đau lòng.

.

Trợ lý Trương đã rời đi từ lâu mà Hải Lam vẫn còn ngồi thừ người ra, tâm trạng cô vô cùng mâu thuẫn, vô cùng rối bời. Hôm nay, cả chị Nhã Linh và anh Trương đã cho cô biết thêm quá nhiều thứ về anh mà cô chưa biết. Đáng ra cô đã cố gắng mình lên để vết thương đỡ đau, để lý trí mạnh mẽ át đi tình cảm. Nhưng họ đã thành công rồi, họ đã buộc cô phải đối diện với tình cảm của mình, không trốn chạy, không thể dùng lý lẽ để biện minh. Có ai đó nói cho Hải Lam biết là cô nên làm như thế nào đi. Bây giờ cô thật sự không biết nên nhìn anh, nên đối xử với anh như thế nào nữa? Cho là anh còn yêu cô đi, nhưng còn sự nghiệp của

anh, còn ba mẹ anh, còn Kiều Trắc Nhi, và rất nhiều thứ khác, sẽ thế nào đây? Tình yêu rất quan trọng, nhưng cuộc sống không phải chỉ có tình yêu là đủ. Hải Lam không tự tin, thậm chí không hề tự tin một chút nào.

- Con gái, nếu quá đau khổ thì bỏ đi. Bên cạnh con chẳng phải còn tiểu Kỳ đó sao? Mẹ thấy nó rất tốt, rất chân thành, con người lại không quá phức tạp như cái tay tổng giám đốc kia.

- Mẹ, chẳng phải trước đó mẹ cũng khen anh Hạo Thiên lắm sao?- Hải Lục lên tiếng thì được mẹ cô ném cho một cái nhìn nẩy lửa.

Ba cô lúc này rất điềm tĩnh mà lên tiếng:

- Nếu con còn nghĩ đến cậu ta nhiều như vậy thì tại sao không chịu nghe cậu ta giải thích? Còn nếu con đã nghĩ kĩ, thì hãy nói thẳng cho cậu ta biết nguyên do, để cậu ấy có thể cam tâm từ bỏ, chứ hai đứa định như thế nào đến bao lâu? Làm như vậy, cả con, cả cậu ấy, và cả Nguyên Kỳ nữa, đều sẽ rất đau khổ. Những người ở bên ngoài như chúng ta cũng thấy đau lòng.

Nếu nói thẳng với anh nguyên do, liệu anh có dễ dàng từ bỏ? Hay mối quan hệ của họ sẽ ngày càng khó dứt ra hơn? Rồi anh sẽ phải đối đầu với ba mẹ mình, đối đầu với Kiều gia,... Và rồi tất cả, tất cả sẽ đi về đâu, hay chỉ khiến cho mọi người thêm mệt mỏi?

Hải Lam sau hôm đó một mực muốn xuất viện về nhà, ai có nói gì cô cũng kiên quyết như thế nên mọi người cũng đành chiều theo.

32. Chương 32

- Cậu đến đây làm gì?- Mẹ cô chặn cửa lại.

- Thưa bác, cháu muốn gặp tiểu Lam.- Chàng trai cao ráo khẽ cúi đầu, lời nói nhẹ nhàng, vô cùng lịch sự.

- Con bé ngủ rồi, với lại, nó cũng không muốn gặp cậu.

- Cháu thật sự có chuyện cần giải thích. Cháu tin là cô ấy nhất định rất muốn nghe.- Anh kiên trì, cứng rắn, nhưng vẫn giữ vẻ lễ phép cần có.

Ông Dương ra hiệu cho vợ mình để Hạo Thiên vào nhà, ông chỉ lẳng lặng nhìn anh mà không nói gì. Ông biết con gái ông thật sự vẫn còn tình cảm với chàng trai này. Mấy ngày qua lúc nào ông vào bệnh viện thăm con gái thì đều thấy anh ở đó, và có lẽ là anh luôn túc trực ở đó, chỉ có điều là không vào bên trong phòng bệnh mà thôi. Với kinh nghiệm sống của mình, ông tin chàng trai này cũng không phải là người xấu, và có thể cũng không phải là cố ý muốn làm tổn thương đến đứa con gái yêu quý của ông.

Chàng trai nhìn vào mắt người đàn ông trung niên đang đứng trước mặt cũng hiểu được phần nào ý đồ của ông. Anh vô cùng cảm kích và ngưỡng mộ trước phong thái đó. Anh lễ phép cảm ơn rồi nhanh chóng đi vào tìm gặp cô.

- Anh còn đến đây làm gì?- Phương Cát vừa ra khỏi phòng mang ít trái cây vào cho Hải Lam thì gặp anh ở ngay cầu thang đi lên. Phương Cát không hiểu tại sao hai bác lại để anh vào đây.

- Anh đã xin phép hai bác rồi.- Hạo Thiên bình tĩnh.- Anh muốn nói chuyện với tiểu Lam một chút.

- Tiểu Lam còn mệt, anh về đi, đừng làm phiền nó nữa. Cả anh và gia đình anh đã gây cho nó nhiều tổn thương lắm rồi. Tiểu Lam nói, nó quyết định buông tay, đáp ứng điều kiện của người nhà anh. Mong họ cũng đừng đến tìm nó hay đem tiền đến xúc phạm nó nữa.

- Chuyện này anh cũng vừa mới biết. Vì vậy, anh càng phải gặp cô ấy để giải thích rõ ràng. Tiều Cát, hy vọng em không ngăn cản.- Anh nhìn cô, chờ mong sự đồng tình.

Ánh mắt của Hạo Thiên vừa chân thành, vừa nghiêm túc, làm cho Phương Cát có chút đắn đo. Sau vài giây suy nghĩ thì cô mới lên tiếng:

- Nói cho anh biết, anh mà còn lừa dối tiểu Lam, tôi sẽ không tha cho anh.- Sau khi đi được vài bước, cô lại nói tiếp.- Còn nữa, tôi không biết anh sẽ nói gì với tiểu Lam, nhưng nếu nó vẫn kiên quyết từ bỏ, xin anh cũng đừng gây khó xử cho nó nữa.

Phương Cát nói xong rồi đi thẳng một mạch xuống nhà. Hạo Thiên mang một chút trầm tư, rồi nhẹ nhàng gõ cửa phòng Hải Lam. Không nghe thấy tiếng trả lời, anh đoán chắc là cô đã ngủ nên khẽ đẩy nhẹ cửa bước vào.

Phòng của Hải Lam không lớn lắm, khoảng gần hai mươi mét vuông, nhưng đồ đạc trong phòng rất gọn gàng, ngăn nắp, nổi bật nhất là chiếc kệ sách bằng gỗ ở góc phòng được phân chia cẩn thận các ngăn với các thể loại sách. Trong phòng còn có mấy chậu cỏ nhỏ nhỏ xinh xinh, chắc là do cô trồng. Giường ngủ thì đầy những con thú nhồi bông nhỏ có, lớn có. Đảo mắt nhìn quanh không gian riêng của cô, anh chợt thấy ảm áp. Đây là lần đầu tiên anh đặt chân vào nơi này, cảm giác thật lạ.

Hạo Thiên bước đến gần chiếc giường, nơi có một cô gái đang ngủ say. Làn da trắng, đôi môi đỏ trông thật đáng yêu. Chỉ là mấy ngày qua có hơi gầy và xanh xao hơn một chút. Cảm giác xót xa tràn ngập trong anh, bàn tay anh đặt lên trán cô kiểm tra thân nhiệt, rồi nhẹ nhàng vén những cọng tóc xòa lên khuôn mặt của cô, tay còn lại nắm lấy tay cô.

Hải Lam lơ mơ mở mắt ra, cô còn tưởng mình đang mơ khi nhìn thấy dáng anh đang ngồi bên giường. Là anh thật sao? Vẫn gương mặt nam tính, ngũ quan sáng sủa đó, nhưng hình như là đã gầy đi rất nhiều. Hải Lam hít thật sâu, nhắm mắt lại rồi mở mắt ra lần nữa thì khuôn mặt anh hiện ra mồn một.

- Anh làm em thức giấc?

Hải Lam không trả lời câu hỏi của anh mà lại đặt ra câu hỏi khác:

- Sao anh lại ở đây?

- Nhìn thấy anh, em giật mình sao?- Anh mỉm cười, gõ nhẹ mũi cô.- Hay là đang mơ về anh?

Hải Lam quay đi, không để mình phải xao xuyến khi nhìn thấy nụ cười đó:

- Anh có gì nói nhanh đi rồi về. Chẳng phải anh bận lắm sao, Lâm tổng?

Anh nhúu mày:

- Đừng có gọi anh như vậy nữa. Em cứ thế, làm anh thật sự muốn phát điên.

Hải Lam không có trả lời, cô cũng không nhìn anh.

- Tiểu Lam, nghe anh nói. Anh với Kiều Trắc Nhi không có tí quan hệ nào, ngay cả hôn ước hay lễ kết hôn gì đó cũng không hề có.

- Khi lần đầu tiên thấy hai người đi vào khách sạn, tôi đã cố gắng khuyên bản thân phải tin anh một lần. Sau đó, tôi đến tìm anh để hỏi rõ ràng thì thấy cảnh tượng hai người đang âu yếm nhau trong phòng tổng giám đốc. Một lần gọi là tình cờ, nhưng đến lần thứ hai thì có còn coi như thế được không?

- Anh nói cho em biết, một lần gọi là tình cờ, lần thứ hai gọi là sắp đặt.- Hạo Thiên bắt đầu không kiềm chế được cơn giận.- Hôm em thấy anh và cô ta đi vào khách sạn, chính là hôm ba mẹ anh và ba mẹ cô ta mời đến dùng cơm. Anh nhận lời đi cùng vì muốn nói rõ ràng chính kiến của mình là sẽ không dùng hôn nhân như một mối giao dịch mà không hề có tình cảm. Còn lần thứ hai, em gặp trong phòng anh, là do cô ta cố tình để em thấy. Chỉ cần em ở lại thêm lát nữa, sẽ nghe rõ anh nói gì.

- Anh còn muốn tôi ở lại thêm lát nữa để nghe hai người tình tự?- Nước mắt Hải Lam lại không kiềm được. Cảnh tượng cô gái mặc áo đỏ, vô cùng gợi cảm trước mặt anh lại hiện về trong cô.

- Em thật sự không tin anh?

- Vậy anh có tin tôi không?- Hải Lam nước mắt giàn giụa, nhìn thẳng vào mắt Hạo Thiên.- Anh lúc nào cũng nghi ngờ tôi với anh Nguyên Kỳ, mặc dù tôi đã nói rất nhiều lần là chúng tôi chỉ là bạn. Rồi khi điện thoại tôi hết pin tắt máy mà chưa kịp giải thích, anh có tìm cách gọi điện thoại lại cho tôi không, hay là nhanh chóng đi tìm một cô gái khác?- Hải Lam cười nhạt.- Nếu không phải vì thế mà tôi lại chạy đến công ty anh, thì cũng không được nhìn thấy những cảnh hay như vậy.

- Tiểu Lam!- Anh thở dài, ánh mắt buồn hướng về phía cô thú nhận.- Anh yêu em rất nhiều, nhưng trước giờ, anh là con người cô độc, không quen sống theo tình cảm. Cho nên anh cũng không tự tin là em có yêu anh hay không, có chấp nhận sống cùng anh suốt cuộc đời hay không. Lúc nào trong anh cũng có cảm giác bất an vì sợ mất em, sợ em rời xa anh.- Bàn tay anh nắm chặt lấy tay cô.- Anh biết, tất cả là lỗi của anh. Là anh, là ba mẹ anh đã làm cho em phải đau khổ.

Nước mắt Hải Lam vẫn tiếp tục rơi, trong lòng cô đã mềm ra từ lúc nào. Thú nhận ra điều này, có lẽ anh cũng đã rất khó khăn. Có thể là cô quá vô tâm, vô tâm đến mức không nhận ra sự lo lắng, bất an của anh. Hóa ra là, cả cô và anh đều không đủ tự tin vào bản thân mình.

Hạo Thiên vẫn dùng ánh mắt ôn nhu nhìn cô, bàn tay anh nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô.

- Khi anh biết em đã dừng cảm như thế nào để nói những điều trong lòng trước ba mẹ anh, anh đã tự trách mình rất nhiều. Đáng ra anh phải tin em hơn nữa, phải chăm sóc, bảo vệ em hơn nữa. Vậy mà hết lần này đến lần khác nhìn em bị tổn thương, bị xúc phạm, rồi còn phải nằm viện. Anh tự nhủ, sẽ không bao giờ để chuyện này lặp lại lần thứ hai. Lâm Hạo Thiên này suốt đời chỉ yêu và cưới một người con gái duy nhất là Dương Hải Lam mà thôi.

- Vậy còn Kiều Trác Nhi, còn Kiều gia, còn ba mẹ anh, còn Lâm thị, và cả sự nghiệp của anh? Hạo Thiên, em không muốn mình ích kỷ như vậy. Hoàng tử với lọ lem chỉ có trong cổ tích, hoàng tử phải lấy công chúa.- Hải Lam lần này không tránh né bàn tay của anh nữa, chỉ chậm rãi nói.

Anh lúc này có thể cảm nhận được đây mới chính là cô. Thật ra cô không hề muốn buông tay anh. Chuyện ghen tuông hay không tin tưởng anh đó không phải là cái vấn đề chính, mà tất cả là vì cô lo lắng cho tương lai của anh, thêm một nỗi tự ti rằng cô không xứng với anh. Sao anh lại có thể không tìm hiểu rõ ràng những chuyện đã xảy đến với cô. Anh đáng ra phải biết nỗi lo lắng, sợ hãi của cô khi đột ngột phải đối mặt với ba mẹ anh là thế nào. Nghĩ đến những lời cô nói với ba mẹ anh, anh chỉ càng thêm giận bản thân, bàn tay đang ôm lấy cô vào lòng càng siết chặt hơn.

- Ngốc quá! Người nam nhân của em có thể dễ dàng bị bắt nạt vậy sao?- Anh dịu dàng hôn nhẹ lên trán cô.- Tiểu Lam, em đúng là rất ngốc!

Rồi anh nói cho cô biết rằng Kiều gia không thể làm gì anh, vì anh đã thâm tóm được điểm yếu của họ và nhất là Lâm gia xét về thế lực thì hoàn toàn hơn Kiều gia một bậc. Còn về ba mẹ anh, họ có cho phép hay không là mặc kệ. Họ không cho anh được hưởng hạnh phúc gia đình, thì cũng không có quyền ngăn cản anh đi tìm hạnh phúc. Điều mà cô lo lắng nhất là sự nghiệp của anh. Đàn ông thường rất coi trọng sự nghiệp, nếu ba mẹ anh vì anh không theo lời họ mà tước bỏ quyền tổng giám đốc của anh, thì anh vẫn có thể về làm ở công ty riêng của anh. Mấy năm qua, tiền của và tài sản riêng của anh cũng không ít, chỗ đứng trên thương trường ngày càng cao, anh lại ngầm mở công ty riêng bên ngoài. Cho nên anh nói, tất cả những điều cô lo lắng đều là thừa.

- Anh sẽ chăm sóc và bảo vệ em suốt đời, không để cho bất kỳ ai có thể bắt nạt em.

- Có anh là hay bắt nạt em.- Cô khẽ đánh nhẹ vào ngực anh.

- Sau này sẽ là em bắt nạt anh, chịu không?- Anh nói bằng giọng đầy sủng nịch. Chỉ cần cô ở bên anh, dựa vào anh, để anh chăm sóc, yêu thương, cần cô như thế này thôi anh cũng hạnh phúc lắm rồi.

Những vấn đề khúc mắc trong lòng Hải Lam đã được cởi bỏ. Giờ đây cô có thể thoải mái dựa vào người anh, cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ người anh, cảm nhận trái tim anh đập rộn ràng vì cô. Dù cho lúc trước cả hai đều không tự tin vào mình, nhưng thật may mắn là anh lại mạnh mẽ và lý trí hơn cô. Anh biết nắm lấy cơ hội và tình cảm của hai người, không để nó vụt mất.

- Anh biết không, trong bữa tiệc, khi anh lạnh lùng không nhìn em mà bỏ đi chỗ khác, em đã thật sự muốn khóc. Lúc đó, em thấy mình lạc lõng vô cùng.- Hải Lam nói nhỏ.- Anh thật xấu xa, biết em đang nhìn anh, lại còn có thể kéo cô gái khác ra nhảy cùng.- Cô lại đánh nhẹ vào người anh một cái.

- Anh xin lỗi, là lỗi của anh.- Hạo Thiên cứ để mặc cho cô đánh, anh biết, cô cảm thấy khó chịu như thế nào.- Khi thấy những người nam nhân khác vây lấy em, anh chỉ muốn cho mỗi người một nắm đấm.

- Anh thật đáng sợ.- Cô khẽ cười.

Anh chỉ cười. Cả hai đều cảm nhận được tình cảm của đối phương, không gian bây giờ ngập tràn hạnh phúc.

- Từ này về sau, đừng bao giờ nói những lời chia tay ngốc nghếch nữa. Anh không cần biết chúng ta có thuộc cùng tầng lớp hay không, cũng không cần biết em là công chúa hay là lọ lem. Chỉ cần biết người duy nhất anh yêu chính là em, tiểu Lam.- Giọng anh nhẹ nhàng, ôn nhu, làm cô cảm thấy quanh mình tràn ngập niềm hạnh phúc.

.

Hai người ngồi như thế một lúc lâu, đến khi nghe có tiếng ho khan của ai đó thì mới giật mình. Cô then thùng đẩy anh ra.

- Tiểu Lam, con có muốn ăn bây giờ không?

- Dạ, con muốn xuống nhà ăn cùng ba mẹ. Nằm hoài một chỗ con cảm thấy có chút khó chịu.- Hải Lam vui vẻ nói, gương mặt vẫn còn thoáng ửng hồng.

Ông Dương đồng ý với con gái, nhưng cũng không quên là trong nhà đang có khách:

- Cậu ở lại ăn với gia đình luôn đi.

Hạo Thiên vui vẻ nhận lời ngay:

- Cháu cảm ơn bác.- Rồi anh lại quay sang nhìn cô cười hạnh phúc.

.

- Em khỏe rồi, anh mau về đi. Không phải anh bận rộn lắm sao? Còn định ở đây đến bao giờ nữa?- Cô đẩy anh ra.

Mấy ngày cô nằm ở nhà, ngày nào anh cũng đến và ở lại rất lâu. Hải Lục còn nói đùa rằng có thể anh đã xem như đây là nhà của mình rồi. Ba cô cũng không có nói gì, chỉ thăm quan sát. Còn mẹ cô thì có phần hơi ái ngại, chắc có lẽ vì mấy lần đối xử với anh hơi lạnh nhạt và còn ngăn cản anh vào thăm cô. Nhưng Hạo Thiên thì lúc nào cũng tỏ ra lễ phép, lịch thiệp với người trong gia đình cô, lúc nói chuyện cũng khá vui vẻ, thoải mái.

- Đạo này công ty cũng không có gì quan trọng, anh đã giao cho trợ lý Trương. Còn công việc có thể mang về nhà làm cũng được.- Anh cười, lại đưa tay vuốt tóc cô.

Cô bắt lực nói:

- Bộ anh không tính nghỉ ngơi sao? Với lại, anh ở suốt như thế này, hàng xóm dòm ngó, làm cho cả em và gia đình em đều cảm thấy ngại.

- Hay chúng ta dắt nhau qua hàng xóm để chào họ một tiếng.

Hải Lam ném cho anh một cái lườm cảnh cáo. Ở trong nhà cô mà anh còn có thể nói năng lung tung như thế. Thật không biết xấu hổ mà. Hạo Thiên khẽ cười. Cảm giác ở bên cô như thế này, thật hạnh phúc.

- Xem ra em định bén rễ ở đây luôn rồi.- Tiếng chị anh vang lên.

Hải Lam mỉm cười, cúi đầu chào.

- Tiểu Lam, em khỏe hẳn chưa?

- Dạ rồi ạ.- Hải Lam cười tươi.- Em thấy bản thân mình đã hoàn toàn hồi phục rồi, nhưng anh ấy cứ bắt em nghỉ thêm vài bữa nữa.- Hải Lam chỉ chỉ anh, ra chiều ca thán.

Nhã Linh cười, vỗ vỗ vai Hạo Thiên:

- Đúng là em trai tôi, chưa gì mà đã lo cho vợ nó hơn cả chị.- Rồi cô quay sang nắm tay Hải Lam.- Em dâu, nhanh đồng ý gả cho nó đi. Xem nó nôn nóng đến mức ngày nào cũng trồng cây si nhà em kìa.

Hải Lam hai má ửng hồng, không nói gì. Còn Hạo Thiên thì gương mặt nở nụ cười nhẹ. Lúc này Nhã Linh mới quay sang nháy mắt nói với người đứng phía sau, này giờ chỉ im lặng:

- Anh Trương, thấy tôi nói đúng không?

- Vâng, tiểu thư.- Trợ lý Trương cười hiền.

- Chị đã nói những gì?- Hạo Thiên ánh mắt nheo lại quan sát. Rõ ràng là bà chị này không hề tầm thường tí nào.

Nhã Linh nhún vai, thoải mái nói:

- Chị chỉ bảo là em sẽ là người xuống nước nhận sai trước thôi.

Nhìn thái độ của Hạo Thiên là biết anh vừa ngượng vừa tức, Hải Lam trong bụng rất muốn cười, nhưng lại không dám. Dáng vẻ anh lạ như thế này là lần đầu tiên cô được thấy.

- Có phải, hai người đã biết rõ mọi chuyện từ đầu không?- Ánh mắt Hạo Thiên đánh lại, dò xét.

- Xin lỗi thiếu gia, tiểu thư đã can đảm là không được nói. Để cho thiếu gia tự mình tìm hiểu, như vậy mới trải nghiệm hết được.- Trợ lý Trương đứng bên, kính cẩn nói.

- Chị!!!!- Hạo Thiên như muốn gầm lên.- Thời gian qua em đã khổ sở như thế nào, vậy mà chị còn nhẫn tâm.

Không được ở bên người anh yêu, lại nhìn thấy cô ấy trong vòng tay người khác, vui vẻ trò chuyện với người khác, rồi sau đó lại nghe tin cô ấy phải nhập viện, nhìn cô ấy mệt mỏi, gầy đi lại không được ôm lấy cô, đưa tay chạm vào cô. Nỗi thống khổ và bất lực đó đã dày vò anh đến ngạt thở. Vậy mà trong thời gian anh đau khổ như thế, bà chị này biết tất cả nhưng lại không nói năng gì cho anh hay, chỉ khuyên nhủ và an ủi anh vài câu. Thật là không thể tin được. Nếu không phải anh gấp rút cho điều tra tỉ mỉ tất cả mọi thứ thì có lẽ bây giờ người con gái của anh vẫn đang làm mặt lạnh với anh và tự mình chịu ủy khuất.

Khác với thái độ của Hạo Thiên, Nhã Linh lại rất bình thường:

- Không như vậy làm sao em biết được tình yêu của mình sâu đậm như thế nào? Chẳng phải đây là bài học tốt cho hai đứa sao?

Hạo Thiên định nói gì đó, nhưng Hải Lam đã nắm lấy bàn tay anh và nhẹ nhàng nói:

- Chị anh rất yêu thương và lo lắng cho anh. Bây giờ, chẳng phải chúng ta đang rất tốt sao?- Hải Lam hiểu chị anh nói gì. Với cá tính không dễ dàng khuất phục và chịu thua của anh thì rất khó chấp nhận chuyện hạ mình năn nỉ ai, nhưng nếu anh yêu cô thật lòng, anh sẽ không tính toán đến chuyện đó mà sẽ chủ động làm mọi cách để giữ lấy cô, chứ không phải là giữ thể diện của mình. Còn nếu anh không đủ yêu cô, thì buông tay sớm sẽ tốt cho cả hai người.

Nhìn ánh mắt dịu dàng, nụ cười hiền hậu của cô, cảm nhận bàn tay mềm mại, ấm áp của cô đặt lên tay mình, cơn giận trong anh bắt đầu lụi tàn dần. Nhã Linh quan sát thấy cậu em trai vốn cứng đầu, lý trí và lạnh lùng như vậy mà giờ này thì đã hoàn toàn thay đổi thì không thể giấu được nụ cười. Cô nói đùa một câu trước khi rời đi:

- Em dâu àh, em mà không gả sớm cho tiểu Thiên, không khéo nó cũng sẽ dọn đồ sang đóng quân ở đây luôn quá.

.

Sau khi Nhã Linh cùng trợ lý Trương ra về, Hạo Thiên vẫn muốn tiếp tục đề tài còn dang dở đó:

- Anh cũng nghĩ vậy đó, tiểu Lam. Mấy ngày nữa anh sẽ nói chuyện chính thức với ba mẹ em.
- Anh, khoan đã.- Hải Lam hơi giật mình.- Em không thích lúc nào anh cũng sắp đặt sẵn như vậy.
- Em...- Hạo Thiên ngập ngừng một lát.- không đồng ý gả cho anh?
- Cũng không phải.- Hải Lam đỏ mặt, lí nhí.- Nhưng như vậy gấp quá, em còn chưa tốt nghiệp.
- Vậy sau khi em tốt nghiệp, chúng ta sẽ lập tức kết hôn.
- Không được.- Cô kêu lên.
- Em còn vấn đề gì nữa?- Anh nhú mày.

- Em mới có hai mươi hai tuổi, còn quá trẻ để kết hôn. Em... em chưa nghĩ tới việc chăm sóc gia đình sẽ như thế nào. Em cũng chưa nghĩ đến chuyện làm dâu sẽ ra sao.- Hải Lam khó khăn khi hình dung cuộc sống của một người có gia đình.- Rồi còn ba mẹ anh, họ sẽ cho phép chúng ta kết hôn? Họ sẽ chấp nhận em? Em không muốn lấy anh lại không có sự đồng ý của ba mẹ anh.

Hạo Thiên ôm cô vào lòng, rồi đặt nhẹ nụ hôn lên trán cô. Anh biết cô vẫn còn rất trẻ, và những điều cô lo lắng là hoàn toàn có hợp lý.

- Đừng lo, có anh. Em không cần sợ điều gì hết.
- Nhưng nếu...

Hải Lam chưa nói hết lời, thì nụ hôn của anh đã ngăn cô lại. Nụ hôn nhẹ nhàng, ôn nhu, làm cho cô cảm nhận được sự an tâm và yêu thương từ phía anh.

- Anh sẽ không làm em thất vọng.

33. Chương 33

Hải Lam sau đó lao đầu vào làm đề án tốt nghiệp. Thịnh thoảng, Nguyên Kỳ có mang cho cô một ít tài liệu và hướng dẫn thêm cho cô. Hải Lam ban đầu rất ngại, nhưng anh một mực nói là muốn giúp cô, bảo cô cứ coi như anh trai giúp đỡ em gái, làm cô không thể từ chối mãi được. Hạo Thiên trở lại với công việc bận rộn thường ngày. Nói thật, càng ngày cô càng ngưỡng mộ anh. Hai mươi chín tuổi đã lãnh đạo được nguyên một tập đoàn lớn thì cũng không phải bình thường. Anh lại làm rất tốt, công ty ngày càng phát triển đi lên, và còn mở rộng sang các thị trường nước ngoài. Nhiều lúc anh lại giả giọng trẻ con, cứ bảo rằng anh nhiều việc như thế mà còn không bỏ bê cô, trong khi cô chỉ có mỗi cái đề án, mà lơ là anh. Những lúc như thế chỉ cần hôn lên má anh một cái, rồi dựa vào người anh nũng nịu là anh lập tức sẽ hết giận ngay, choàng tay qua ôm lấy cô.

.

Hạo Thiên cũng biết chuyện Nguyên Kỳ giúp đỡ Hải Lam làm đề án, nhưng anh cũng không nói gì, chỉ thỉnh thoảng đề nghị cô để anh giúp đỡ. Những lúc ấy, Hải Lam hoàn toàn có thể đoán ra được anh đang nghĩ gì. Cô nhẹ nhàng bảo nếu anh giúp cô thì còn gì bằng, anh giỏi giang và tài năng như vậy. Chỉ là công việc anh bận rộn quá, khi hai người bên nhau, cô không muốn lãng phí thời gian dành cho chuyện khác. Cứ như vậy, anh lại thôi, không đề cập đến chuyện giúp cô làm đề án nữa. Hải Lam cảm thấy rất vui vì anh có thể hiểu và tin tưởng mình.

..

Đề án của Hải Lam sau bao tháng cực khổ cuối cùng cũng đã có kết quả. Tấm bằng loại giỏi làm cho cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Hải Lam vui vẻ mời Phương Cát, Nguyên Kỳ, và cả Tuấn Văn đi ăn một bữa. Đến tối, cô mới trở về thì thấy Hạo Thiên đã đợi trước nhà từ bao giờ.

- Sao anh không vào nhà ngồi?

- Ở ngoài này đợi em.

- Anh... có chuyện gì sao?- Nhìn sắc mặt anh có vẻ gì đó không tốt.

- Em thật là có bạn rồi quên người yêu. Chỉ nhắn tin báo cho anh một cái, rồi im luôn. Trong khi anh lại đợi để ăn mừng với em.- Anh tỏ ra vẻ mặt giận hờn.

- Anh ghen sao?- Hải Lam thích thú xoay người lại nhìn anh, miệng tủm tỉm cười.

- Không có.- Anh hơi bối rối, xoay người đi.

- Thỉnh thoảng trông anh thật giống trẻ con.- Cô lại cười.

Hạo Thiên đột nhiên xoay chuyển đề tài:

- Nhẫn của em đâu? Sao không đeo vào?- Anh cầm lấy tay cô, chỉ vào ngón áp út.

Hải Lam ngây thơ trả lời:

- Hôm ở tiệc sinh nhật anh, em đã trả lại cho anh rồi mà.

- Em còn dám nói.- Anh trừng mắt nhìn cô.- Em còn biết đó là tiệc sinh nhật anh, vậy mà ngay cả quà cũng không mang đến, lại còn đến đó làm anh tức điên lên. Không phải đã dặn em là không được phép tháo chiếc nhẫn đó ra trừ khi anh thay bằng chiếc khác sao?

Hải Lam khẽ rụt người lại, đầu hơi cúi xuống, gương mặt hối lỗi. Đáng lẽ lần đó là cô không nên đến, phá hỏng tiệc sinh nhật của anh như vậy, còn làm cho anh tức giận. Trong lúc cô miên man với đồng suy nghĩ thì anh đã đeo nhẫn vào cho cô từ khi nào.

- Anh...- Hải Lam chỉ vào ngón tay mình ngạc nhiên.- Chiếc nhẫn này khác với chiếc lần trước.

- Xem ra đầu óc em cũng không đến nỗi.- Hạo Thiên mỉm cười.- Anh nhắc lại lần nữa, chiếc nhẫn này em không bao giờ được phép tháo ra, phải đeo nó suốt đời đấy, nhớ chưa?

Hải Lam gật gật đầu, xoa xoa chiếc nhẫn một lúc rồi mới ngờ ngợ ra:

- Khoan đã, chiếc nhẫn này là...

Hạo Thiên lúc này cười rất tươi, vươn bàn tay xoa đầu Hải Lam:

- Ngoan, sớm gả cho anh đi.

Cái tên này quả là một tên nguy hiểm, cơ hội và vô cùng khó lường. Vậy mà cũng dễ hấn tranh thủ được. Hải Lam chạm vào ngón tay mình định rút chiếc nhẫn ra, nhưng ánh mắt anh chăm chăm nhìn cô, bàn tay anh bây giờ đã nắm lấy tay cô, biểu ý là không cho phép cô có quyền từ chối.

.

Sau khi tốt nghiệp, Hải Lam được nhận vào làm tại một công ty truyền thông và quảng cáo chứ nhất quyết không chịu về công ty anh làm việc. Hạo Thiên cũng hiểu được suy nghĩ và nỗi khó xử của cô nên cũng không ép buộc.

.

Dùng dằng mãi, lấy hết có này đến có nọ, cuối cùng, đến năm hai mươi ba tuổi, cô cũng đồng ý lấy anh. Không biết anh đã nói thế nào, đã làm gì, mà ba mẹ anh dường như không có ý kiến hay bất kì sự phản đối nào nữa, còn đến nhà cô xin phép cưới hỏi đằng hoàng. Điều này làm cho cô hết sức bất ngờ. Nhưng điều làm Hải Lam ngạc nhiên hơn là ba mẹ cô có thể nhanh chóng chấp nhận cho phép cô kết hôn sớm như thế. Họ chỉ hỏi qua vài câu, đúng tính chất mà ba mẹ nào trước khi con mình kết hôn đều hỏi: “Con có chắc là muốn kết hôn rồi không?”. Khi nhận được câu trả lời “có” với thái độ vui vẻ, không chần chừ của cô thì bậc sinh thành không còn gì để nói. Họ tin vào con gái của họ đủ chín chắn, cũng như tin vào mắt nhìn của mình về chàng rể kia.

Có quá đáng không khi ba mẹ cô giao cô lại cho anh dễ dàng như vậy, còn bảo anh sau này nhớ dạy dỗ và hướng dẫn cô, không được nuông chiều cô quá đáng. Đây là gả con gái, hay là giao một đứa con nít cho cha mẹ mới vậy?

Cô tò mò hỏi ba:

- Ba, ba không ngại anh ấy lớn hơn con nhiều sao?
- Bấy tuổi cũng không quá nhiều, quan trọng là nó chừng chặc và chín chắn hơn con, có thể bảo vệ con.

Cô lại mang vấn đề này hỏi mẹ:

- Mẹ, mẹ có thấy anh ấy lớn tuổi hơn con nhiều không?
- Ấy, lấy chồng phải lấy như thế, con không biết là phụ nữ mau già hơn đàn ông sao?

Còn có cô em tiểu Lục hay đòi hỏi, được anh tặng cho mấy bộ đầm đắt tiền và xinh xắn, còn có cho phép cô thoải mái mời bạn đến dự đám cưới của chị mình. Cô em sướng rơn, bây giờ chỉ biết có anh rể.

.

Hạo Thiên hào hứng đến nỗi gác hết mọi công việc sang một bên, ngày nào cũng dắt cô đi ra ngoài mua sắm, chuẩn bị cho đám cưới mà anh đã chờ đợi từ rất lâu. Giường anh cũng đổi, ra trải giường cũng mua hơn chục bộ, hoa văn, họa tiết dù có trẻ con đến đâu nếu cô thích thì anh cũng đồng ý mua hết. Salon cũng chọn bộ lớn, đèn ngủ, tủ quần áo, kệ sách, kệ bếp, chén, đĩa, ly,... cái gì anh cũng muốn mua.

- Anh định đổi hết mọi thứ trong nhà sao?- Cô than thở.
 - Uh.- Anh bình thản.- Anh sẽ đổi hết và tất cả sẽ mua theo ý em.
- Hạo Thiên nghĩ đến cảnh mọi thứ trong nhà thay đổi, ấm áp hẳn lên thì rất cao hứng.
- Nhà anh có đủ hết mọi thứ rồi, em cũng không thấy có gì không ổn.
 - Sao lại là nhà anh?- Anh chỉnh cô.- Sau này phải gọi là nhà của chúng ta.- Anh lại gõ nhẹ vào mũi cô.

Hải Lam lè lưỡi:

- Anh đi cả ngày mà không mệt sao?
- Không mệt.- Anh vẫn vui vẻ.- Chắc em cũng mệt rồi phải không, vậy mai chúng ta sẽ đi tiếp, bây giờ anh đưa em đi ăn.
- Mai còn đi nữa sao? Em thấy mua như vậy là đủ rồi, sau này có cần sẽ mua thêm. Anh như vậy là rất lãng phí ah.
- Ấy da, coi bộ bà xã tương lai rất biết tiết kiệm tiền cho chồng nha.- Anh thích chí, ôm lấy vai cô bước đi.- Nhưng không sao, ông xã em rất biết kiếm tiền, em đừng lo việc tiêu xài.
- Được, nếu như vậy em sẽ xài hết tiền của anh luôn, xem anh có còn tự đắc như thế nữa không?- Cô cười lém lỉnh.

Đúng là con người ta có tình yêu đều rất khác. Đôi mắt sáng, khuôn mặt rạng rỡ, nụ cười lúc nào cũng trên môi.

Ngày trọng đại nhất trong cuộc đời họ rồi cũng tới. Hải Lam chính thức trở thành cô dâu của anh, thành vợ anh. Buổi sáng cô đã được đưa đi trang điểm và làm tóc từ khá sớm. Phương Cát và Hải Lục càng nhiệt tình hơn, lúc nào cũng theo sát và giúp đỡ cô. Hai người đó còn khen cô tốt số, lấy được người vừa giàu có, vừa yêu thương, chiều chuộng cô như vậy, vậy cưới được đặt làm riêng cho cô, còn nhẫn cưới cũng đích thân anh thiết kế, đến buổi tiệc ngày hôm nay lại được chuẩn bị tỉ mỉ và long trọng như vậy. Tuy cô cũng nói rằng chỉ nên làm đơn giản thôi, nhưng toàn bộ những thứ dành cho đám cưới này tất cả đều do anh chuẩn bị dựa theo ý thích của cô. Anh bảo đây là ngày đẹp nhất và trọng đại nhất trong cuộc đời bọn họ, tất cả đều không thể qua loa. Hải Lam chỉ cười. Ừ, thì cô cũng tốt số thật.

Chị Nhã Linh vừa nghe anh báo tin kết hôn đã vội từ Mỹ bay về ngay. Lúc ở phòng chờ, chị ấy còn dặn dò cho cô một câu:

- Em dâu, chị chỉ có thể nói với em, thằng nhóc này thật ra nguy hiểm lắm, em phải cẩn thận một chút.

Hải Lam còn chưa hiểu rõ là ý gì thì Nhã Linh đã nhún vai một cái rồi bỏ đi. Hải Lục nôn nóng cứ chạy ra chạy vào xem coi khách khứa đến đông đủ chưa. Còn Phương Cát thì vừa ra ngoài kiếm chút nước vào cho cô uống. Hải Lam trang điểm và làm tóc đã xong, đang ngồi buồn chán thì vợ lấy tờ báo gần đó để đọc. Trên trang nhất của tờ báo in rõ hình ảnh của mấy người nhìn rất quen mặt. Trong đó có ghi một người trong số đó họ Tống. Hải Lam vừa ngỡ ngàng ra thì nghe có tiếng Hải Lục và Phương Cát hối thúc chuẩn bị ra ngoài làm lễ.

Hôm nay trông Hải Lam thật xinh đẹp và long lanh. Cô và anh sánh bước bên nhau thật đẹp đôi. Nhìn thấy gương mặt ngời ngời hạnh phúc của con mình, mẹ cô đầm đìa nước mắt, còn ba cô khẽ quay đi giấu đôi mắt đỏ hoe. Hải Lam cũng không cầm được nước mắt, chạy đến và ôm chầm lấy ba mẹ. Phương Cát đứng gần đó cũng bắt đầu sụt sùi, mừng cho hạnh phúc của cô bạn thân. Duy chỉ có Hải Lục là vui vẻ, cười nói suốt.

- Ba mẹ cứ yên tâm, con nhất định yêu thương tiểu Lam, sẽ không để cho cô ấy vất vả hay phải chịu bất kỳ tổn thương nào.- Hạo Thiên bước đến, ôm chặt vai Hải Lam, kính cẩn nói.

Ba cô không nói gì, chỉ đặt nhẹ bàn tay lên vai anh, vỗ vỗ vài cái. Còn mẹ cô cũng vội vàng lau đi nước mắt. Được rồi, con gái lớn thì cũng phải gả đi, huống chi nó còn tìm được người chồng rất yêu thương, chăm sóc nó, nhất định nó sẽ hạnh phúc.

Hạo Thiên chỉ mỉm cười, cẩn thận giúp cô dâu của anh lau đi những giọt nước trên mặt. Kể từ ngày hôm nay, cô đường đường chính chính là của Lâm Hạo Thiên anh, anh tự hứa với mình sẽ luôn để cô là cô gái hạnh phúc nhất.

Đằng xa xa, chàng trai đầy nhẹ gọng kính khẽ mỉm cười nhìn về phía đông náo nhiệt. Hôm nay, người con gái ấy quả thật vô cùng xinh đẹp. Nhìn cô rạng rỡ bên cạnh người mà cô yêu thương khiến cho anh yên tâm và thấy lòng mình như được an ủi. Những thứ không thuộc về mình mãi mãi cũng sẽ không thuộc về mình. Chỉ cần nhìn thấy cô như vậy là đủ, anh chấp nhận buông tay. Lời chúc mừng hạnh phúc tuy khó nói ra nhưng anh cũng đã nói. Hy vọng cô sẽ không còn ngại ngùng, khó xử hay phải giữ khoảng cách với anh, để ít nhất họ còn có thể là bạn của nhau.

Đám cưới vừa xong là cả hai cùng bay đi hưởng tuần trăng mật. Trên máy bay, Hải Lam thích thú nhìn mây bay bên ngoài cửa sổ. Đột nhiên cô nhớ ra chuyện phải hỏi anh:

- Anh có làm chuyện gì giấu em không?

- Sao em lại hỏi vậy?- Anh vẫn bình thản đọc báo, sắc mặt không thay đổi.
- Nói em nghe đi. Em biết, không tự nhiên mà chị Nhã Linh lại bảo em phải cẩn thận với anh.
- Àh, cũng không có gì.- Anh khẽ nhếch nụ cười.
- Anh nhất định là đã làm chuyện gì rồi nên chị ấy mới nói thế.
- Uh thì... chỉ là chỉnh chị ấy một chút.- Anh vẫn tiếp tục lật lật những trang báo. Ai bảo chuyện của em như thế mà dám giấu anh.
- Ày, anh đúng là...- Hải Lam lắc đầu, ngay cả chị gái mình mà cũng không tha.- Àh còn nữa, trong đám cưới sáng nay, thầy Lý, chị Tư Viện và mấy người bạn học đã kể cho em nghe một vài chuyện.- Ánh mắt cô tỏ ra bí hiểm.- Thành thật sẽ được khoan hồng. Nói đi, rốt cuộc là anh đã chỉnh bao nhiêu người rồi?
- Em thật sự muốn biết?- Anh gấp tờ báo lại, thú vị nhìn cô.

Hải Lam gật đầu, ánh mắt tò mò chờ đợi.

- Sơ sơ chắc tầm mười người. Tính kỹ chắc cũng không quá ba chục.

Nghe anh nói với thái độ nhẹ hẫng như không việc gì nghiêm trọng đột nhiên làm sóng lưng cô cảm thấy lạnh.

- Sáng nay em đọc trên báo, thấy tin tức của Tổng thiếu gia. Chuyện đó... là sao?
- Cổ phiếu rớt giá dẫn đến phá sản là chuyện bình thường thôi.
- Đừng nói với em là anh có nhúng tay vào việc này nha.
- Anh không nhúng tay.- Anh cười gian tà.- mà là dùng cả hai bàn tay.- Anh nhún vai ra chiều bất đắc dĩ.- Hết cách rồi, ai bảo hần dám coi thường em.
- Anh thật đáng sợ.- Hải Lam né người ra xa anh ra một chút. Chị Nhã Linh thông minh, sắc sảo như thế mà anh còn chỉnh được, có khi nào sau này cô sẽ bị anh chỉnh thê thảm luôn không?- Xem ra em đúng là phải cẩn thận với anh rồi.
- Ai lại đề phòng với ông xã mình bao giờ?- Anh cười, đưa tay gõ nhẹ mũi cô. Cô bé ngốc này, chẳng lẽ bây giờ còn nghĩ rằng có thể đề phòng được anh sao.

Nghe hai từ “ông xã”, Hải Lam bắt giắc hai má ửng hồng, dù hôm nay cô đã chính thức trở thành vợ anh, nhưng để gọi hai từ đó, quả thật còn hơi ngượng miệng chưa quen. Nhớ đến chuyện lúc sáng mà mọi người bao gồm thầy Lý, chị Tư Viện và một vài người bạn có kể qua. Hèn gì ngoài anh ra, cũng chẳng có ai dám bắt nạt hay nói gì trước mặt cô, chỉ là nhìn thấy cô, ánh mắt họ có hơi đề phòng và khó chịu một tí. Bây giờ thì cô có thể hoàn toàn hiểu. Thời gian học đại học của cô được bình yên là do anh “chiếu cố” mà có. Cô còn được biết, chức vụ của anh cao như thế, vốn dĩ không cần phụ trách công việc tài trợ cho Thánh Văn, nhưng Hạo Thiên nhất quyết muốn làm việc này, tất cả đều là vì muốn được ở bên cô. Ày da, Hải Lam không biết có thể gọi đây là phúc hay là họa đây. Người đàn ông này vừa đáng yêu lại vừa đáng sợ, tương lai nếu cô mắc lỗi, không biết anh có ra tay chỉnh cô như họ hay không.

Hải Lam chẳng mấy chốc mệt mỏi, dựa đầu vào vai Hạo Thiên ngủ thật say. Nhìn gương mặt yên bình của cô bắt giắc làm anh mỉm cười. Cuối cùng, cô cũng đường đường chính chính trở thành người của anh. Không biết anh đã bao nhiêu lần mong chờ đến ngày này. Bàn tay anh bắt giắc chạm vào khuôn mặt trắng hồng, mịn màng của cô, và nhẹ nhàng vuốt ve. Cả ngày hôm nay đã phải dậy sớm, rồi còn phải chờ đợi và đứng tiếp khách rất lâu cho nên Hải Lam ngủ một giấc thẳng đến khi máy bay hạ cánh mới mơ màng tỉnh giấc.

34. Chương 34

Bali, là một hòn đảo xinh đẹp, năng động nhưng cũng tràn đầy lãng mạn. Hạo Thiên vốn dĩ có ý định đưa cô đi Châu Âu hưởng tuần trăng mật, nhưng Hải Lam bảo là đi Bali cũng đã là tốt rồi. Bali rất thơ mộng, gần gũi với tự nhiên, và quan trọng là không phải tốn nhiều thời gian ngồi trên máy bay, vì công việc của anh không cho phép có nhiều thời gian nghỉ như vậy, huống hồ cho cô cũng vừa đi làm chưa bao lâu, nghỉ dài hạn sẽ rất khó ăn nói.

.

Họ nghỉ ở một khách sạn cao cấp nhất ở đây. Phòng rộng như một căn hộ, với đầy đủ tiện nghi, tất cả đều được bày trí rất đẹp mắt. Nhưng Hải Lam thì không còn thừa sức lực để ngắm nghía và quan sát nhiều đến vậy. Vừa vào đến phòng là cô đã lao thẳng vào giường và nằm dài trên đó. Hạo Thiên chậm rãi bước đến gần, bàn tay khẽ vuốt tóc che trên trán cô, ôn nhu nói:

- Em mệt thì cứ nghỉ ngơi, anh đi sắp xếp đồ đạc.

Hải Lam vừa nhắm mắt vừa khẽ gật đầu. Khi cô tỉnh giấc thì sắc trời đã tối, nhìn quanh phòng lại không thấy anh đâu. Hải Lam cầm điện thoại định gọi cho anh, nhưng lại nghĩ đến vừa kết hôn với nhau mà cô đã quản anh như vậy thì có vẻ không ổn. Nghĩ tới nghĩ lui lại thôi. Một mình cô ra ban công hứng gió.

.

Vòng tay ôm từ phía sau khiến cho Hải Lam hơi giật mình. Giọng nói kề sát bên, phả hơi ấm vào tai cô:

- Dậy rồi sao không gọi cho anh?

Cô không có trả lời, chỉ mỉm cười, bàn tay cô đặt lên bàn tay anh vòng ở trên người mình.

- Cả ngày nay em cũng chưa ăn gì, nhanh thay quần áo rồi ra ngoài ăn với anh.

Hải Lam gật đầu rồi nhanh chóng thay một chiếc đầm mềm mại để ra ngoài cùng anh.

.

Bờ biển gió thổi mát rượi, hàng dừa kêu lao xao ở bên ngoài. Gần đó, trên chiếc bàn xa hoa đã bày ra rất nhiều món ăn đẹp mắt, chủ yếu là hải sản. Ánh nến vàng dịu dịu càng làm cho không khí thêm phần lãng mạn.

.

- Em muốn đi dạo một lát nữa.- Hôm nay dù gì cũng đã nghỉ ngơi nhiều, nên bây giờ, tinh thần Hải Lam đã trở lại.

- Anh thì mệt rồi!- Anh nói khẽ.

Hơi thở của anh phả vào tai cô làm cô thấy nhột, Hải Lam hơi né người ra một chút. Cô cũng biết là cả ngày hôm nay anh cũng mệt, lại chưa được nghỉ ngơi nên cũng đồng ý đi về.

.

Về đến phòng Hải Lam mới biết rằng mình ngốc. Đọc qua nhiều truyện như vậy, thế mà đầu óc cô vẫn lơ mờ. Đây chẳng phải là đêm đầu tiên của vợ chồng cô sao. Nghĩ đến tự nhiên làm cô thấy xấu hổ.

- Anh mệt rồi, nhanh tắm rửa rồi ngủ sớm đi.- Cô nói nhanh để che giấu dáng vẻ bối rối của mình.

Anh nhìn cô cười bí hiểm, rồi không nói gì mà nhanh chóng đi vào phòng tắm. Thấy anh đi rồi, Hải Lam khẽ thở phào nhẹ nhõm. Nhưng chưa đầy mười phút sau, tiếng cánh cửa phòng tắm mở ra làm cô giật thót người. Anh bước ra trong trạng thái chỉ quần có nửa thân dưới, nửa thân trên để trần, lộ ra cơ thể khỏe mạnh, rắn chắc, làn da màu đồng và rất có đường nét.

- Đừng nhìn nữa. Tối phiên em.- Anh cười cười, lau nhẹ mái tóc còn ướt.

Hải Lam đỏ mặt, cầm quần áo ngủ như bay vào phòng tắm. Anh nhìn theo phản ứng của cô mà không thể không cười. Cô gái của anh chưa gì đã xấu hổ.

Lâu như vậy rồi mà cô còn chưa chịu ra. Gần một tiếng rồi chứ có ít gì, anh nhẹ nhàng gõ cửa nhắc nhở:

- Tiểu Lam, em vẫn chưa tắm xong sao? Cần thận kéo bị cảm đó.

- Em... em ra ngay đây.- Tiếng phòng tắm vọng ra.

Thật ra, Hải Lam cảm thấy xấu hổ, bây giờ đã khuya, trong phòng chỉ có hai người. Trước tình cảnh như vậy mà đối diện với anh thì phải làm sao. Ở trong nhà tắm hoài như thế này cũng không ổn, chờ một lúc thấy bên ngoài im lặng, không nghe tiếng anh thúc giục nữa, có thể là anh mệt quá đã ngủ trước, cho nên cô mới bạo dạn bước ra ngoài.

- Em cuối cùng cũng đã chịu ra.- Anh xoay người lại gần bên cô khi cô vừa đặt người xuống giường.- Tắm kỹ thật.- Anh mỉm cười.- Rất thơm.

Hải Lam xấu hổ, biết là anh đã nhận ra sự bất thường của mình nhưng Hải Lam vẫn cố gắng giữ vẻ bình thường và tự nhiên nhất có thể:

- Chắc anh mệt rồi, chúng ta nên ngủ thôi.

Vừa nói xong, Hải Lam định trùm chăn kín mặt nhưng Hạo Thiên đã vội kéo nó ra. Anh nhanh chóng xoay người nằm đè lên cô, giọng nói đầy mê hoặc:

- Chẳng phải lúc này em bảo em còn sức để đi dạo sao? Vừa hay trong thời gian chờ em tắm xong anh cũng đã nghỉ ngơi đủ.- Anh mỉm cười đầy gian tà.- Chúng ta... cùng nhau tận hưởng đêm xuân đáng giá ngàn vàng.

Không đợi cô trả lời, anh đã nhanh chóng đặt một nụ hôn lên trán cô, rồi từ từ trượt xuống mũi, má, cằm. Tìm đến đôi môi cô, môi anh trở nên nồng nhiệt hơn. Sức nóng lan tỏa trên hai cơ thể, gương mặt cô nóng dần, đầu lưỡi quấn quýt lấy nhau, hơi thở trở nên gấp gáp. Nụ hôn cuồng nhiệt của anh rời khỏi đôi môi cô mà di chuyển xuống cổ, xuống chỗ xương quai xanh quyến rũ. Anh cũng không mấy khó khăn khi giắt luôn chiếc đầm ngủ mỏng manh của cô, bàn tay khê luồn dưới lưng cô, cởi bỏ lớp nội y. Hải Lam hơi giắt mình, nhưng cảm giác xấu hổ còn mạnh mẽ hơn. Cơ thể trắng mịn màng của cơ phôi bày bên dưới thân người anh. Anh cẩn thận vừa ngấm ngấm, vừa động vào. Từ lâu anh đã mong được chạm vào cơ thể này. Không ngờ nó lại trắng trẻo, mịn màng và ngọt ngào đến như vậy. Anh say mê cắn mút bầu ngực sữa của cô, làm cho người cô cong lên, cổ họng suýt phát ra âm thanh rên rỉ. Những nơi anh chạm vào đều làm cho cả người cô nóng lên, không khỏi ngứa ngáy bên dưới thân của anh. Bàn tay cô vụng về chỉ biết ôm lấy cổ anh, rồi dần xuống lưng anh, cảm nhận da thịt săn chắc của anh. Khi anh giắt lấy chiếc quần bé của cô, tách hai chân cô ra, định tiến sâu vào trong thì Hải Lam mới giắt mình.

- Đừng mà!- Môi khê thì thảo, đôi mắt cô ánh lên một chút sợ hãi.

- Ngoan, sẽ ổn thôi!- Anh vuốt ve cô thật nhẹ nhàng, giọng nói ôn nhu, đầy đam mê.

Nói xong anh đưa cả người tiến sâu vào trong cơ thể cô. Con đau đến nhanh làm tê buốt khắp mọi bộ phận trên cơ thể. Lần đầu tiên, cô cảm nhận cơn đau đến kinh người như vậy. Mỗi lần anh động đậy thì cơ thể cô càng đau hơn, không chuyển động được.

- Á!!!- Cô không khỏi rên lên thành tiếng.- Thiên, chậm thôi!

Tiếng kêu đó càng làm cho anh thêm hưng phấn, anh không dám đẩy tốc độ đi quá nhanh, nhưng cũng không thể dừng lại được. Thời khắc này, anh đã chờ quá lâu rồi, được cùng cô cả hai hòa quyện thành một, cả thể xác lẫn tâm hồn. Giờ đây, anh mới cảm nhận sâu sắc được cô là của riêng một mình anh. Anh cố gắng hết sức ôn nhu với cô, có thể điều này làm cơ thể anh có chút khó chịu, nhưng như vậy lần đầu của cô sẽ không quá đau đớn. Nhận thấy những giọt nước mắt trên gương mặt cô thì anh chỉ nhẹ nhàng hôn lấy. Sau cơn đau đớn tột cùng đi qua, sự khoái cảm trong cô đã bắt đầu xuất hiện. Có thể nói, cảm giác địa ngục và thiên đường đều là đây. Không thể phân biệt được mồ hôi nào là của anh và của cô nữa, không

gian bây giờ chỉ tràn ngập tiếng thở dồn dập, tiếng rên khẽ, và sự xúc cảm của da thịt trộn lẫn vào nhau. Cao trào đi qua, Hạo Thiên nằm gục xuống trên người Hải Lam. Rồi cả hai chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm, khi Hải Lam định bước xuống giường thì cả thắt lưng và đôi chân đều cảm thấy đau buốt, khó chịu. Trên người cô lại xuất hiện những vết hôn đỏ làm cô thấy xấu hổ. Cô oán hận nhìn sang tên sắc lang vẫn còn đang ngủ say nằm bên cạnh.

- Anh biết là mình rất đẹp trai, cho nên em không cần phải nhìn anh như thế đâu.- Mắt vẫn nhắm, nhưng đôi môi anh khẽ nở nụ cười.

- Anh là tên xấu xa nhất trên đời.- Cô bĩu môi, vội quay đi vì nhớ ra nỗi xấu hổ khi trên người còn không có một mảnh vải che thân.

Hải Lam vội vàng quần khăn rồi nhanh đi vào nhà tắm.

- Để đền bù cho sự xấu xa của anh, anh sẽ tắm giúp em.

Anh mỉm cười, chẳng biết theo cô từ lúc nào mà khi xoay người lại, cô đã thấy anh ở trong nhà tắm cùng cô. Đêm qua, anh ta rõ ràng là một đại sắc lang, chiếm tiện nghi đến thế mà giờ còn có ý đồ gì nữa đây.

- Đền bù như vậy, em mới là không thêm.- Cô chun mũi.

- Hay là em tắm cho anh cũng được.- Anh cười gian tà.

Tên này thật ma mãnh, khó mà đối đáp hần được. Hải Lam cảm thấy bất lực. Xấu hổ như vậy còn chưa đủ, bây giờ còn ở tình trạng như thế này, thật sự không biết làm sao.

- Xem em lại đỏ mặt kìa.- Anh cười trộm.- Trên người em có gì mà anh chưa nhìn thấy đâu, cần gì phải che giấu.

Cô thấy anh tự nhiên lại nói thẳng ra như vậy thì dùng tay đánh nhẹ vào người anh cảnh cáo. Hạo Thiên chỉ mỉm cười, nhanh nắm tay cô, áp vào lồng ngực mình. Hải Lam bất ngờ bị anh nắm giữ, người cô bị kéo gần về phía anh, đặt bàn tay cô lên ngực anh. Chạm lồng ngực vững chãi, săn chắc của anh, nghe tiếng tim anh đập làm hai má cô ửng hồng.

Làn nước ấm áp xoa dịu trên da trắng mịn khiến Hải Lam cảm thấy dễ chịu. Nhìn cô như vậy, anh còn thấy cô quyến rũ hơn rất nhiều.

- Em thật xinh đẹp động lòng người.- Anh đưa tay vuốt ve những vết hôn đỏ trên người cô. Làn da cô trắng như thế, cho nên những dấu vết này cảm hiện lên rõ hơn.

Hải Lam mỉm cười, nghịch ngợm dùng tay di chuyển từ bờ ngực anh xuống bụng. Cơ thể anh khi được nước bao phủ, thì màu da lại càng sáng bóng và nam tính hơn gấp bội.

- Anh cũng rất khá.

- Chỉ khá thôi sao?- Anh cười vô cùng tà mị.- Có muốn thử lần nữa để biết năng lực của anh đến thế nào không?

Hải Lam không hề có ý đó, nhưng sao cái tên này lại nghĩ ra thành như vậy. Nhìn nét mặt nham hiểm của hần là đủ hiểu hần đang muốn gì rồi.

- Không cần, đau lắm.- Nhớ đến cơn đau vẫn còn âm ỉ trong người, Hải Lam lắc đầu mấy cái.

- Lần đầu mới đau như thế, lần sau sẽ không đau nữa đâu.- Anh nói tức thì bồng cô lên và đặt vào bồn tắm đã được xả nước.

Rồi những nụ hôn nồng nàn, cuồng nhiệt lại tiếp tục diễn ra. Dưới sức lực của anh, Hải Lam không sao chống cự được. Hành động của anh mạnh mẽ, nhưng tốc độ không quá nhanh làm cô có thể từ từ cảm thụ được. Đến khi anh tiến sâu vào cơ thể cô thì cảm giác đau lại xuất hiện. Chết tiệt, ai bảo chỉ có lần đầu tiên mới đau. Nhưng rồi cơn đau đó nhanh chóng qua đi, nhường chỗ cho cảm giác khoái hoạt. Bàn tay anh

thoải mái xoa nắn, rồi cắn mút. Cơ thể cô không chịu được mà cong lên, hai tay ôm chặt lấy cơ thể anh. Hai người quấn lấy nhau như thế cho đến khi cô mệt lả đi.

.

Cả tối qua và sáng nay đều là anh làm cho cô mệt muốn chết, cho nên Hải Lam đã ngủ thẳng một giấc cho đến quá chiều.

- Em chịu dậy rồi sao?- Anh ngồi trên ghế salon gần đó, âu yếm nhìn cô.

Hải Lam mơ màng ngồi dậy, dường như vẫn chưa nhận thức được thời gian.

- Em thay quần áo đi, chúng ta ra ngoài một chút, cũng sắp tới giờ ăn tối rồi.

- A, sắp tới giờ cơm tối rồi?- Hải Lam hỏi lại và nhận được cái gật đầu của Hạo Thiên, cô khấn trương.- Em ngủ nhiều như vậy sao? Tất cả là tại anh đó.

Hải Lam nhanh chóng rời khỏi giường và chọn một bộ quần áo để thay, cô làu bàu vì đã đến đây hai ngày mà còn chưa đi chơi được đâu hết.

- Không vội. Chúng ta còn nhiều thời gian.- Anh ôm chầm lấy cô từ phía sau.

.

Bali đúng là một hòn đảo sôi động, không khí ở đây lúc nào cũng náo nhiệt. Hải Lam vui vẻ đi hết nơi này đến nơi khác, đi nguyên cả ngày mà cũng không thấy mệt. Hạo Thiên nhìn người nữ nhi của mình hào hứng thì trong lòng cũng vui lây. Cô gái đáng yêu này đã vén lớp mây mù trong anh, đem mặt trời ấm áp sưởi ấm trái tim cô đơn và lạnh lẽo của anh, cho anh một cảm giác về gia đình mà anh chưa từng dám mơ ước. Không biết từ bao giờ, nhìn cô cười vui thì lòng anh cũng vui theo, nhìn cô hạnh phúc thì anh cũng hạnh phúc.

.

- Thiên, em muốn mua quà cho ba mẹ em, ba mẹ anh, cả tiểu Lục, chị Nhã Linh, tiểu Cát và anh Trương nữa.- Hải Lam vui vẻ nắm tay anh, sà vào các cửa hàng bán đồ lưu niệm.

Hạo Thiên bị cuốn vào trong các dãy hàng bán đủ thứ hàng hóa để lưu lại kỷ niệm ở đây. Tất cả thật sự rất bắt mắt và độc đáo, chẳng trách con gái cứ nhìn vào là thích mê. Hải Lam chăm chú, tỉ mỉ lựa chọn từng món đồ cho mỗi người, thỉnh thoảng lại quay sang Hạo Thiên hỏi ý kiến. Nhìn gương mặt mỉm cười, ánh mắt chăm chú của cô mà anh thấy mình thật may mắn khi có được cô. Cô yêu thương anh, cũng yêu thương người nhà của anh như vậy.

.

Chưa bao giờ anh tưởng tượng ra viễn cảnh một tổng giám đốc cao cao tại thượng như mình lại đi xách cả đồ đồ linh khỉnh, trẻ con như vậy. Thế mà giờ đây anh đã làm, và còn là tự nguyện. Cho dù cô có đuổi anh sang quầy bar ngồi cho mát và uống chút gì đó chờ cô, nhưng anh lại không cam lòng để cô đi một mình, và thế là... Vậy đó.

.

Đi mệt, cả hai lại dừng chân uống nước. Thấy Hải Lam dường như có chút suy nghĩ thì Hạo Thiên đã đoán biết:

- Em muốn mua quà cho cái tên Nguyên Kỳ thì cứ mua đi.- Hạo Thiên lơ đãng.

Hai mắt Hải Lam sáng lên vui vẻ:

- Thật sao? Vậy em mua nhé! Em vừa thấy một thứ rất hợp với anh ấy.

- Em!!!- Hạo Thiên có vẻ tức giận.- Anh mới chỉ nói vậy mà em đã mừng ra mặt là sao?

- Em biết anh rộng lượng, không có nhỏ mọn như vậy đâu, phải không?- Hải Lam cười nhẹ, khẽ cọ mũi mình vào mũi anh.

Ngay lập tức, phản ứng của Hạo Thiên là nắm lấy tay cô kéo nhanh đi:

- Về phòng!

- Ách! Anh làm sao...- Hải Lam vừa bất ngờ vừa bối rối.- Còn đồ vừa mua của chúng ta...

- Sẽ có người mang về sau.- Anh nói lớn.

.

Vừa về đến nơi là Hạo Thiên đã nhanh chóng đóng sầm cửa lại, anh ép cô sát vào góc tường. Đôi môi anh mạnh mẽ đoạt lấy môi cô, hai tay anh nắm chặt hai cánh tay cô không để cô có bất kì phản kháng nào. Đến khi Hải Lam vì những nụ hôn cuồng nhiệt đó mà trở nên xụi lơ trong lòng anh, thì anh mới nhích sát vào người cô hơn nữa, bàn tay ôm chặt lấy cơ thể cô, lần mò vào bên trong áo cô. Khi chiếc khóa váy đã bị kéo ra khỏi người thì Hải Lam mới giật mình, bản thân muốn đẩy anh ra.

- Anh...

- Em chỉ cần ngoan ngoãn tiếp nhận là được.

Nói rồi anh nhanh chóng đem cô đặt lên bộ ghế sofa. Một cảnh tượng hoan ái diễn ra. Đôi nam nữ quấn lấy nhau không rời. Nhịp thở và tiếng rên rỉ tràn ngập khắp phòng. Mùi cơ thể trộn lẫn vào nhau. Động tác ngày một nhanh, tiếng rên ngày càng dứt quãng, cho đến khi đạt đến đỉnh điểm. Cơ kích tình đã đi qua, Hải Lam ngồi trong lòng anh dần lấy lại hơi thở.

- Anh hư quá, sao lại...

- Em còn hỏi àh.- Anh ôm lấy cơ thể cô đang thu gọn trong người mình.- Lần sau ở bên ngoài, đừng quyến rũ anh như thế, sức chịu đựng của anh có giới hạn.

- Em lúc nào là quyến rũ anh?- Cô nói khẽ, bàn tay di di vẽ lên ngực anh những hình vòng tròn.

- Hành động này của em cũng được coi là quyến rũ.- Anh cười đầy tà mị.- Nhưng những lúc không có ai như thế này, em hoàn toàn được phép.

Hải Lam xì một tiếng, định đứng dậy rồi đi nhưng anh đã nhanh tay hơn lời cô lại.

- Nhưng em lại quyến rũ thành công rồi.

Nói rồi anh xoay người đè sát người cô, những nụ hôn trải dài. Hai thân thể lại lần nữa cọ sát vào nhau. Cảnh hoan ái lại tái diễn.

.

Cả buổi chiều hôm nay bị anh làm cho chẳng còn sức lực gì nữa, Hải Lam vừa mệt mỏi vừa lười biếng không muốn ra khỏi phòng. Hạo Thiên nhìn cô sủng nịch, bảo là cô cứ nghỉ ngơi một chút, anh sẽ gọi thức ăn mang đến tận phòng cho cô.

.

Một bữa ăn tối trong phòng ấm cúng, nhưng cũng không kém phần lãng mạn dưới ánh nến dịu dịu. Sắc hoa tươi thắm cộng hương vị thơm nồng đậm của rượu champagne tràn ngập khắp phòng.

35. Chương 35

Đi hưởng tuần trăng mật mà còn kiêm thêm việc gặp đối tác. Hải Lam oán hận nhìn cái tên họ Lâm kia tập trung tiếp khách của mình. Chẳng trách anh đồng ý với cô ở lại thêm mấy ngày nữa để dự lễ hội ở đây,

còn có mấy hôm lại làm việc trên máy tính đến khuya. Đối tác này một nam một nữ. Nam là người phương Tây, sử dụng tiếng Anh, nữ là người Châu Á, đứng bên cạnh nhưng vô cùng tự tin, quyến rũ.

Thấy Hải Lam đi tới Hạo Thiên vui vẻ giới thiệu vợ mình với hai người khách của mình bằng tiếng Anh. Người đàn ông to con đó tên là John, tổng giám đốc một công ty thực phẩm lớn của Anh Quốc. Người phụ nữ tên Linda, giám đốc marketing của công ty. Họ mỉm cười đưa tay ra bắt theo phong cách phương Tây, Hải Lam cũng lịch sự đáp lại. Rồi cả bốn người vào bàn tiếp tục câu chuyện, chủ yếu là bàn về chuyện làm ăn, tình hình thị trường. Hải Lam chán chường, chỉ ngồi đó cho có lệ, cũng không có tham gia, thỉnh thoảng chỉ mỉm cười gọi là cho có hưởng ứng. Một chốc, John chìa gói thuốc có ý mời Hạo Thiên thì anh khéo léo từ chối. John hơi bất ngờ nhưng rồi nghe anh giải thích, lại quay sang nhìn cô đầy sùng nịnh thì ông chỉ cười rồi rút bao thuốc lại. Bốn người đi ăn cùng nhau rồi mới chia tay nhau, còn hẹn tối mai tham dự lễ hội gì đó.

Hải Lam chờ bóng dáng hai người kia khuất dần rồi mới huých tay vào người Hạo Thiên:

- Anh đó, chuyện gì cũng đổ thừa cho em, làm hai người họ cứ nhìn em kì lạ.

- Xem chừng trình độ Anh ngữ của bà xã anh cũng rất khá.- Hạo Thiên cười, ánh mắt đầy yêu thương nhìn cô.

Hải Lam “xì” một tiếng, oán giận anh dám xem thường cô. Hạo Thiên chỉ mỉm cười, ra chiều vô tội.

Lễ hội nhảy múa diễn ra vào chín giờ tối của người dân trên đảo thường rất thu hút du khách tham dự. Như đã hẹn, vợ chồng Hạo Thiên cùng John và Linda đều có mặt tham gia. Không khí nhộn nhịp, vui vẻ hòa chung với tiếng trống, kèn cùng các trang phục lạ mắt, đầy màu sắc. Hải Lam lần đầu đến một lễ hội như thế nên rất hào hứng. Khi cô bị những người dân kéo vào nhảy múa chung thì cô cũng nhanh tay lôi anh theo. Một lúc sau thì hai người mới rời vòng tròn ra ngoài ngồi nghỉ.

Linda từ đâu đi tới và kéo Hạo Thiên đi gặp những người quen tình cờ cũng đang có mặt ở đây. Ánh mắt Hạo Thiên bày lên tia khó xử. Anh nhìn sang Hải Lam thấy cô vô tư gật đầu, cho nên anh cũng không có cách nào từ chối. Vừa lúc John đi tới, Hạo Thiên nói vài câu với ông ta, Hải Lam nghe được khái quát là hình như anh đang nhờ vả ông trông chừng mình. Ông xã àh ông xã, bà xã anh có phải là con nít đâu, còn dặn dò người khách trông chừng cô nữa chứ.

Nhìn ra ngoài, Hải Lam thấy Linda và Hạo Thiên đang xa trò chuyện vô cùng vui vẻ thì trong lòng sinh ra một chút ghen tuông. Cái cô Linda này sao mà tự nhiên đến vậy, còn có áp sát vào người ông xã cô, ôm tay anh ta nữa. Hải Lam buồn chán chẳng thèm nhìn, chỉ quay sang nói vài chuyện lặt vặt với John, bàn tay nghịch nghịch mấy viên đá nhỏ trên cát. John nói chuyện với cô được vài câu, sau đó bận đi nghe điện thoại rồi xin phép về phòng trước, lúc về còn ái ngại nói lời xin lỗi với cô. Hải Lam biết chắc chắn đó là cuộc điện thoại quan trọng, có thể là bà xã của ông gọi, nên cô mỉm cười, bảo ông cứ thông thả, đừng khách sáo.

Khi Hạo Thiên quay lại thì không thấy bà xã của mình đâu, trong lòng anh đột nhiên có chút lo lắng và khó chịu. Linda cười cười, nắm vai anh, bảo vợ anh đâu phải là con nít, thì bị anh ném cho một cái nhìn sắc lạnh. Nếu anh không phải rời đi thì giờ này đâu phải không tìm thấy cô như thế. Gọi điện thoại cô cũng không nghe máy, Hạo Thiên sốt ruột, đi vòng vòng quanh đó tìm kiếm. Thấy vậy, cô nàng Linda cũng đi theo. Một lát sau, tìm thấy Hải Lam đang đứng xem người ta diễn cái gì đó thì anh mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng vài giây sau, đôi mày anh khẽ nhíu lại khi thấy cô đang cười nói với chàng trai bên cạnh.

- Em đi đâu này giờ?

- Thiên, lại đây xem cái này hay lắm.- Hải Lam thấy Hạo Thiên đi tới thì vui vẻ nắm tay anh, kéo lại xem tiếp trò đang diễn.

Nhìn thấy ánh mắt của tên bên cạnh nhìn vợ mình, Hạo Thiên trừng mắt với hắn ta một cái, rồi đành giọng hỏi cô:

- Anh hỏi em đi đâu từ nãy giờ? John đâu?

- Ông ấy có việc về phòng rồi, em ngồi một mình buồn chán nên đi lòng vòng.- Hải Lam vừa xụ mặt xuống một chút thì lại phấn khởi nói.- Em vừa quen được một người bạn, lúc nãy nhảy cùng nhau vui lắm.

Hạo Thiên vừa nghe cô nói tới bạn là đàn ông thì ánh mắt mang lên tia khó chịu. Hải Lam không nhận ra điều đó, mà kéo anh lại gần giới thiệu:

- Đây là bạn mới của em, anh ấy có tên tiếng anh là Jason.- Rồi quay sang chàng trai trẻ kia.- Jason, anh ấy là Hạo Thiên, người em đã nói với anh.

Hai người đàn ông bắt tay nhau, nhưng ánh mắt mỗi người biểu lộ một ý nghĩ riêng.

- Cũng khuya rồi, chúng tôi xin phép về phòng trước.- Hạo Thiên biểu hiện lạnh lùng.

- Nhưng lễ hội còn chưa kết thúc mà.

Hải Lam luyến tiếc, nhưng lời vừa nói ra thì đã hối hận ngay. Ánh mắt Hạo Thiên trừng lên nhìn cô. Hải Lam cảm giác được mùi sát khí ở đây. Cô cũng không nói gì thêm mà tạm biệt Jason rồi để yên bàn tay mình để cho Hạo Thiên nắm lấy đi về phòng.

.

- Thứ nhất, anh dám xem thường em, thứ hai, anh còn thân thiết với người con gái khác trước mặt em, thứ ba, còn ghen tuông vô cớ. Vậy tối nay anh ngủ sofa đi nha.- Hải Lam xoay người nhanh nhẹn về phòng.

Sự việc này là sao đây. Anh còn chưa định kịp ghen gì mà đã bị cô chặn đầu thế này. Hạo Thiên muốn kêu oan nhưng Hải Lam không thèm để ý đến anh. Hạo Thiên đành phải mặt dày theo cô vào phòng. Trèo lên giường, anh thấy cô cũng không thèm nói gì, chỉ nằm đưa lưng về phía anh. Biết vợ mình chỉ trẻ con nên nói thế thôi, vì vậy Hạo Thiên bèn sấn tới, ôm cô vào lòng, hai tay quấn lấy eo cô, gương mặt áp vào tóc cô.

- Anh làm gì, buông em ra.- Cô cố gỡ tay anh ra khỏi người mình.

- Như thế này sẽ dễ ngủ hơn.- Anh khẽ thì thào, hơi ẩm phả vào gáy cô.

- Buông em ra.- Hải Lam vẫn không chịu yên.- Ai bảo anh đi hưởng tuần trăng mật còn đem theo công việc. Em đây còn chưa tính với anh.

- Yên nào.- Anh dỗ dành.- Anh biết hôm nay em mệt rồi, ngủ ngoan đi, đừng để anh ra tay động thủ.

Hải Lam thật hết biết nói sao với người này. Càng ngày bản chất bá đạo và ngông cuồng càng lộ rõ. Biết rõ cô chỉ muốn ngủ nên lấy chuyện đó ra hòng dọa cô. Đáng ghét. Nói vậy thôi chứ cô thật ra cả người cũng mệt lã đi, không thèm đôi co với anh, cô ngủ một mạch đến sáng.

.

Hải Lam thực chất là người mau giận cũng mau quên, mới tối đó còn hờn dỗi mà sáng dậy đã quên tất những chuyện hôm qua. Sáng sớm nay, đôi vợ chồng cùng nhau ra biển sớm ngắm bình minh. Trời xanh xanh, biển xanh xanh, sóng vỗ trên bờ cát mịn, tất cả đều thật đẹp và yên bình. Đứng trước biển, tâm trạng của Hải Lam vô cùng thoải mái.

- Anh nhận ra rằng mình càng ngày càng yêu biển.- Hạo Thiên vòng tay qua người Hải Lam, ôm cô từ phía sau.

Làn tóc bay hết về sau, Hải Lam ngẩng đầu lên, đôi mắt long lanh nhìn anh hỏi vì sao, anh chỉ cười, bàn tay siết chặt lấy vòng eo cô hơn nữa. Có lẽ biển trong anh bây giờ không còn hình ảnh dữ dội nữa, nó ôn hòa và dịu nhẹ, nó bao la và lan tràn. Đứng trước biển, anh không còn cảm thấy cô đơn. Thêm một điều,

anh yêu biển vì cô cũng yêu biển. Anh sẽ yêu tất cả những gì thuộc về cô, dù cho đó là những thứ nhỏ nhất nhất, những sở thích trẻ con nhất.

- Em yêu anh, Hạo Thiên.- Cô nói nhẹ, xoay người lại vòng tay qua eo anh, đầu tựa vào bờ ngực rắn chắc của anh.

- Em... nói gì?- Hạo Thiên ngạc nhiên. Đường như từ lúc quen nhau đến nay, cô là lần đầu tiên nói câu này. Anh nắm lấy vai cô, trong lòng không khỏi trào dâng xúc cảm.- Anh chưa nghe rõ.

- Em... em không có nói gì hết áh.- Hải Lam xấu hổ, hai má ửng hồng. Đây là lần đầu tiên cô nói ra ba từ này, vậy mà tên ngốc kia lại không chịu nghe cho rõ còn bắt cô lặp lại. Hừ, đáng ghét.

- Nhanh nói, anh rất muốn nghe.- Ánh mắt anh nhìn cô chờ đợi.

Anh như vậy, càng làm cô khẩn trương hơn. Khuôn mặt nóng lên, bất quá cô đành vùng ra khỏi tay anh và chạy nhanh về phía trước. Sau khi thoát được, cô còn tranh thủ quay đầu lại trêu anh.

- Được lắm, xem anh làm sao bắt em.

Nói rồi Hạo Thiên nhanh chóng đuổi theo cô. Ánh sáng vàng dịu nhẹ của buổi sáng trải dài trên bờ biển, trải lên người đôi tình nhân đang đùa giỡn cùng nhau. Họ nghịch ngợm tung tóe nước vào đối phương, nụ cười tươi vui và hồn nhiên như ánh nắng mai. Trời xanh và biển cũng xanh, xanh trong như tình yêu và hạnh phúc của đôi tình nhân.

36. Chương 36: Ngoại Truyện 1

Tuần trăng mật của họ cũng đã hết, thấy Hải Lam có vẻ hơi xù một chút thì Hạo Thiên dỗ dành, bảo rằng khi nào có thời gian, anh lại dắt cô đi du lịch nhiều nơi nữa. Dù biết là anh công việc bận tới mức tối mui, nhưng chỉ cần anh có ý nghĩ như thế thôi cũng khiến cho cô vui rồi.

Lần này, công ty của John nhanh chóng ký hợp đồng với Lâm thị phần lớn cũng là do mấy ngày qua, ông nhận thấy tình cảm của hai vợ chồng Hạo Thiên và Hải Lam khá tốt. Quan điểm của ông là gia đình có hạnh phúc thì công việc làm mới có năng suất cao, đặc biệt, John rất đề cao những người đàn ông biết yêu thương vợ. Trước khi rời đi, John còn nói với Hải Lam rằng Hạo Thiên thực sự rất yêu cô, tất cả hành động, cử chỉ và ánh mắt của anh đối với cô đều thể hiện điều đó. Ông còn hẹn rằng nhất định sẽ đưa vợ mình sang thăm và gặp gỡ vợ chồng cô. Hải Lam gửi lời cảm ơn, đồng thời tặng một món quà nhỏ cho vợ John làm quà lưu niệm.

- Chuyến đi này, anh thực sự là quá lời rồi.- Cô nũng nịu.

- Anh cũng thấy vậy.- Hạo Thiên vui vẻ. Hợp đồng lớn cũng đã ký xong, lại được lòng ông chủ của công ty lớn như vậy. Nhưng điều quan trọng nhất là chiếm được thiện nghi của bà xã nhà anh. Quả thật phải nói là quá lời đi chứ.

- Anh đó, sao này phải cách xa cái cô Linda kia một chút.- Hải Lam ngón tay kê vào người anh cảnh cáo.

- Bà xã của anh đang ghen sao?- Anh cười thích thú, đưa tay xoa đầu cô.- Đáng vẻ ghen tuông của em trông thật đáng yêu.

- Ai thèm ghen.- Cô vòng tay trước ngực, xoay đi không thèm nhìn anh.- Với lại, anh đừng có mà xoa đầu em như vậy nữa, em không phải là con nít.

Hạo Thiên cười tà mị:

- Dĩ nhiên em không phải là con nít rồi, bộ dáng trên giường quả thật rất quyến rũ.

- Anh đúng là tên háo sắc.- Hải Lam thụt cùi chỏ vào người Hạo Thiên, hai má tự nhiên hồng lên.

Hạo Thiên cười, rồi cánh tay vươn ra ôm lấy Hải Lam vào lòng:

- Anh cũng phải nhắc nhở em, từ nay phải gọi anh là ông xã. Anh không muốn người khác lại nghĩ anh là anh trai em.

Nhắc đến chuyện này thì Hạo Thiên lại thấy khó chịu. Cái tên Jason kia vừa mới quen biết mà đã dám tỏ ra thân thiết với vợ anh như vậy. Còn cái gì dám nghĩ rằng anh là anh trai của cô. Thật tức chết đi mà.

Hải Lam thấy thái độ của Hạo Thiên như vậy thì rất muốn cười. Nhớ lại hôm Jason tưởng lầm Hạo Thiên là anh trai cô, sắc mặt của chồng cô khó coi như thế nào, sau đó lập tức thể hiện quyền sở hữu của mình, ôm chặt lấy vai cô. Hải Lam biết anh chắc chắn rằng anh cảm thấy khó chịu, nên cố gắng không cười mà đáp ứng anh:

- Em biết rồi, ông xã.

37. Chương 37: Ngoại Truyện 2

Cuộc sống của Hải Lam cũng khá đơn giản, ngoài chỗ làm và tổ ấm của hai người, cô chỉ có về nhà ba mẹ cô, ba mẹ anh, đến chỗ của Phương Cát hoặc đi siêu thị. Thỉnh thoảng có đi gặp bạn bè một chút, nhưng lúc nào cũng nói với anh. Điều này làm anh rất an tâm.

Nói về ba mẹ anh, ban đầu, họ rất có ác cảm về Hải Lam, nhất là từ việc Hạo Thiên dồn ép đến mức làm cho họ phải miễn cưỡng chấp nhận cô, lại còn hạ mình đến nhà cô xin cưới cho con trai mình. Nhưng về sau, cảm nhận thấy tình cảm gắn bó giữa anh và cô, còn có sự chân thành trong cách đối xử của cô với họ cho nên giữa mọi người cũng dần dần thu hẹp khoảng cách.

Hải Lam thường xuyên đến nhà ba mẹ chồng để phụ giúp, mặc dù nhà đã có người giúp việc, nhưng Hải Lam vẫn thích cắm hoa trang trí mang lại không khí cho ngôi nhà. Thỉnh thoảng để ý thấy vật dụng nào trong nhà hết hoặc thiếu, cô liền tự mình đi chọn mua về. Cô nỗ lực hàn gắn tình cảm giữa anh và ba mẹ, cho dù ban đầu việc đó vô cùng khó khăn, ngay cả khi gặp sự lạnh lùng của ba mẹ anh, cô cũng chịu đựng mà phần đầu nhiều hơn. Họ là ba mẹ của anh, là những người đã sinh thành và nuôi dưỡng anh, vì vậy, cô cũng sẽ yêu thương họ, thay anh làm những việc mà người con cần làm.

Trước giờ, tình cảm của Hạo Thiên với ba mẹ anh, cũng như mối quan hệ của họ không được gắn bó lắm, nên anh cũng ít khi về đây, thấy vậy cô lại nấu sẵn cả bàn thức ăn, rồi bảo anh về nhà ba mẹ để mọi người cùng ăn chung. Ba mẹ Hạo Thiên tuổi tác bắt đầu cao, công việc công ty hầu như đều giao lại hết cho anh. Con người khi bước vào giai đoạn này, lúc nào cũng cần sự yêu thương, quan tâm, chăm sóc hơn là những thức danh lợi, tiền tài hào huệ. Cho nên, tình cảm gia đình làm họ cảm thấy ấm áp hơn. Tuy họ không có nói ra, nhưng trong lòng Hải Lam cảm nhận được ba mẹ anh đã từng bước từng bước mở lòng và chấp nhận cô.

Công việc của Hạo Thiên ngày càng bận rộn, để có được khoảng thời gian ở bên vợ, anh phải thường xuyên đem công việc về nhà làm đêm, thậm chí, đôi lúc phải mang tiếng là nhấn tâm bóc lột sức lao động của mấy người thư ký, trợ lý, đặc biệt không tránh khỏi ánh mắt trời chính là trợ lý Trương. Nói vậy thôi chứ Hạo Thiên không phải là ông chủ ác độc, dĩ nhiên là tăng việc thì lương cũng tăng, hậu đãi cũng sẽ nhiều một chút, nên những người được giao việc cũng không dám phàn nàn kêu ca.

Tên tuổi và quy mô của Lâm thị ngày càng phát triển hơn trước, phần nhiều nhờ vào công lớn của vị tổng giám đốc trẻ tuổi. Ai nấy trong công ty đều ngưỡng mộ ông chủ của mình, nhưng không phải ai cũng dám thoải mái nói chuyện với tổng giám đốc của công ty. Ở anh, mọi người vừa sợ sệt, vừa nể trọng. Lâm Hạo Thiên trong công việc quyết đoán, lạnh lùng, đối với những phụ nữ bên ngoài đều là không thêm lưu tâm, duy nhất chỉ có người nữ nhân bên cạnh là vợ anh thì lúc nào cũng được anh ôn nhu, săn sóc.

Cuộc sống gia đình rất mỹ mãn và hạnh phúc. Ba mẹ chồng thì ngày càng vừa ý nàng dâu, ba mẹ vợ cũng rất hài lòng chàng rể.

38. Chương 38: Ngoại Truyện 3

Gần đây, Hạo Thiên cứ liên tục nói với cô rằng anh muốn có con, nhưng Hải Lam cứ cố ý đánh trống lảng. Không phải cô muốn, Hải Lam thật sự rất yêu trẻ con, nhưng bởi vì tuổi cô còn trẻ, công việc đang làm lại chưa bao lâu, trước đây đã xin nghỉ phép để đi hưởng tuần trăng mật rồi bây giờ lại xin nghỉ vì mang thai và sinh con nữa thì thật không ổn. Vì vậy Hải Lam luôn kín đáo giữ hộp thuốc tránh thai bên mình, không để cho anh biết.

- Ông xã, đã về rồi sao?- Hải Lam với chiếc tạp dề vui vẻ chạy ra đón.

- Em đi làm về mệt rồi mà vẫn nấu ăn sao?- Anh đặt chiếc cặp xuống, vươn tay vén mấy cọng tóc trên gương mặt cô. Cảm giác có người chờ mình đi làm về, rồi còn chuẩn bị sẵn cả bữa ăn ngon lành, thật sự là rất ấm áp. Nhà cửa không thiếu thứ gì, tiền bạc cũng không phải là vấn đề, nhưng hạnh phúc khi có một gia đình, bên cạnh lúc nào cũng có một người anh yêu thương, đó là điều mà anh vẫn hằng mơ ước. Nhưng trên hết, cái anh quan tâm hơn đó vẫn là cô. Anh biết cô đi làm cả ngày, về tới nhà không kịp nghỉ ngơi, lại lao vào bếp làm thức ăn, như vậy thật vất vả.

- Cũng không mệt lắm.- Hải Lam cười tươi.- Anh vào tắm rửa thay quần áo nhanh rồi ra ăn cơm nha. Em làm cũng sắp xong rồi.

Hạo Thiên hôn lên má cô một cái, rồi nhanh đi vào phòng. Hải Lam nhìn theo bóng dáng anh mà lòng hạnh phúc. Ông xã cô ngày nào cũng tranh thủ về trước bữa tối để ăn cơm cùng cô. Khi đi đâu về muộn cũng gọi điện thoại cho cô thông báo rõ ràng, lại không bao giờ đêm khuya trở về trong tình trạng say xỉn quá mức. Anh rất thường xuyên đưa cô về nhà thăm ba mẹ cô, có hôm lại chủ động đề nghị ngủ lại đó để cô có thể thoải mái tâm sự và trò chuyện với gia đình. Anh cũng quan tâm và hỗ trợ hết mức nếu tiểu Lục có vấn đề gì cần. Con bé nhiều khi còn nói đùa với cô rằng, “anh rể còn chiều chuộng và hiểu em hơn cả chị”

Cơm nước xong xuôi anh thường sẽ giành rửa chén để cô có thời gian tắm rửa nghỉ ngơi một chút. Sau đó hai người cùng dựa nhau trên ghế sofa xem chương trình TV. Cuộc sống của gia đình thì ra là bình yên và hạnh phúc như vậy.

- Anh ngồi yên một chút, em đang xem đến đoạn hay.- Hải Lam đẩy tay anh đang quấy rối bên người mình, mắt vẫn dán chặt vào truyền hình.

- Bà xã, hay là mình vận động một chút đi.- Gương mặt anh tiến gần đến bên cô, hơi thở nóng phả vào cổ cô đầy mê hoặc.

Hải Lam còn chưa kịp phản ứng thì anh đã nhanh chóng ôm cô vào giường, thoải mái cởi bỏ hết lớp trang phục ngăn cách cơ thể hai người. Làn da trắng mịn nòn nà của cô phơi bày ngay dưới thân người anh. Nụ hôn từ nhẹ nhàng chuyển dần sang nồng nhiệt và đầy đam mê. Anh say sưa với đôi môi ngọt ngào của cô, rồi trượt xuống chiếc cổ, xương quai xanh gợi cảm, hai tay anh đều đặn xoa nắn bộ ngực non mềm. Hải Lam không chịu được sự khiêu khích đó, cả người cô run lên, nhích sát vào cơ thể anh hơn. Hạo Thiên như được nước, đem vật nam tính của mình mạnh mẽ tiến vào cơ thể cô. Hải Lam hơi bất ngờ một chút, nhưng rồi tốc độ của anh ngày càng nhanh hơn làm cho cô không còn suy nghĩ được gì nữa, đầu óc trống rỗng, cơ thể tự động phối hợp theo nhịp độ của anh. Hai người vận động kịch liệt cho đến khi dục vọng đạt đến đỉnh cao. Hải Lam mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Đến nửa đêm cô lại bị đánh thức bởi bàn tay của một người nào đó đang có ý đồ vô cùng xấu xa.

- Anh làm gì vậy?- Cô khẽ kêu lên.- Em muốn ngủ.

- Em cứ việc ngủ, anh sẽ làm chuyện của anh.- Giọng nói tà mị vang bên tai cô.

- Nhưng chúng ta chẳng phải đã vừa lúc này...?- Hải Lam bối rối.- Anh như vậy làm sao em ngủ được.

- Nếu em không ngủ được thì phối hợp với anh một chút.

Cơn hoan ái lại tiếp tục diễn ra. Hai cơ thể lại dính với nhau thêm lần nữa. Mây mây gió gió đến gần sáng thì họ mới chìm vào giấc ngủ.

Sáng ra, Hải Lam trên giường thật khó mà nhấc mình lên nổi. Hạo Thiên âu yếm hôn lên trán cô rồi bảo cô hôm nay cứ ở nhà một ngày để nghỉ ngơi, còn nói lát nữa sẽ gọi điện thoại đến công ty xin phép cho cô. Hải Lam nhìn nụ cười bí hiểm trên khuôn mặt của anh thì cảm thấy oán giận, tất cả là tại tên sắc lang này.

Những ngày sau đó anh thường xuyên về sớm để tạt ngang chỗ làm để đón cô. Còn đưa cô đi ăn những món ngon, những món mà cô thích. Hải Lam thấy có chút gì đó là lạ, nhưng cô vẫn không nhận ra đó là gì.

Mãi đến gần cả tháng sau, khi cảm giác trong người có chút thay đổi, kinh nguyệt lại đến trễ, Hải Lam mới tự mình đi mua que thử thai. Hai vạch. Hạo Thiên nhận được tin thì mừng rỡ ra mặt, anh lập tức đưa cô đi bệnh viện kiểm tra. Thai nhi đã được ba tuần và đang phát triển rất khỏe mạnh.

- Ông xã, là anh cố tình, phải không?- Hải Lam nheo mắt quan sát chồng mình cứ mỉm cười suốt dọc đường đi.

- Em nói gì vậy, bảo bối này là do hai chúng ta cùng gắng sức tạo ra mà.- Anh cười nham hiểm, tay vẫn ôm lấy vai cô không rời.

Hải Lam thật không còn biết nói gì. Ông xã cô quả là có tính toán hết. Biết cô âm thầm uống thuốc tránh thai mà lại không nói ra, lén đem giấu hết thuốc, rồi còn đem cô vận động kịch liệt như vậy, hại cô ngày hôm sau thân thể mệt muốn chết, không thể rời khỏi giường được. Hừ, vận động cái gì mà ngày nào cũng vận động, mỗi khi như thế lại không đơn giản chỉ có một lần. Nhìn tên nào đó cứ cười cười mãi không khép miệng lại được thì lại càng đáng giận hơn.

39. Chương 39: Ngoại Truyện 4

Nghe thông báo tin vui, hai bên gia đình ai nấy đều hoan hỉ. Không ngờ nhất là ba mẹ của anh, họ lấy làm kích động về việc sắp được làm ông bà. Chưa gì mà hai bà thông gia ngày nào cũng rủ nhau đi mua quần áo và đồ chơi cho cháu, còn thay phiên nhau nấu thuốc bổ cho cô uống, làm bao nhiêu món ăn bổ dưỡng cho bà mẹ và thai nhi bắt cô phải ăn, đặc biệt là cấm tuyệt đối cô vào bếp hay làm việc nhà.

Nói tóm lại là bây giờ ở nhà, cô chỉ biết ăn và nằm như một con heo.

Nhã Linh lại thường xuyên gọi điện về hỏi thăm, còn bảo là đã chuẩn bị không biết bao nhiêu là quà cho đứa cháu yêu quý. Mỗi lần chị ấy gọi về, đều nói chuyện với Hải Lam rất lâu, thậm chí cũng chẳng thèm hỏi thăm đến Hạo Thiên lấy một câu, làm cho anh rất bất bình.

- Chị, hình như em không phải là em ruột của chị.

- Uh, chị sao có đứa em xấu xa như cậu được.

Hạo Thiên nói với vẻ không cam lòng:

- Chị, tiểu Lam nghe điện thoại nhiều không tốt, sau này chị nhớ chú ý. Em cúp máy đây.

Hải Lam bên cạnh chỉ biết lắc đầu. Ai có ngờ ông xã của cô lại có mặt trẻ con như thế này cơ chứ. Bên kia nửa vòng trái đất, Nhã Linh cũng đang cười, một nụ cười vừa thỏa mãn, vừa đắc ý.

.

Cũng nhờ có tin vui này, mà tình cảm giữa anh với ba mẹ, và tình cảm giữa hai bên gia đình ngày càng xích lại gần hơn, mọi người đều tập trung chờ đón đứa cháu đầu tiên ra đời.

.

- Ta nói tiểu Thiên àh, con phải giảm bớt công việc một chút, chăm lo nhiều hơn cho vợ con. Con bé muốn ăn gì thì phải cho nó ăn ngay.- Ông Lâm dặn dò.

- Còn nữa.- Bà Lâm tiếp lời.- Tốt nhất trong ba tháng đầu con ngủ ngoài sofa luôn đi, tránh động đến con dâu của mẹ. Tính con giống hệt ba con, sự nhẫn nhịn rất kém.

Hải Lam muốn bật cười nhưng lại cố gắng nén lại, nhìn sang Hạo Thiên nét mặt có phần đau khổ:

- Ba mẹ, được rồi mà. Cô ấy là vợ của con, đứa bé là con của con, dĩ nhiên là con phải biết làm như thế nào là tốt chứ.

.

Còn bên ba mẹ vợ thì:

- Tiểu Thiên àh, phụ nữ mang thai tính tình rất nhạy cảm và dễ xúc động. Con ráng chịu thiệt một chút, nhường nhịn con bé.

- Dạ vâng, cũng là vợ và con của con mà.- Hạo Thiên tỏ ra rất biết lắng nghe.

.

Còn về bà xã của anh:

- Ông xã, em thêm ăn cái khoai lang nướng, còn có me ngào đường.

- Được được, anh đi mua ngay.

.....

- Ông xã, hai mẹ mang sang nhiều thuốc bổ quá, em uống không nổi. Đổ đi thì phí lắm, rất nhiều công sức của hai người. Anh thay em uống hết nha.

Hai tiếng “ông xã” ngọt ngào, cộng thêm giọng nói nũng nịu. Được rồi, uống thì uống, chỉ là thuốc bổ thôi mà.

.....

- Ông xã, em không ăn nữa đâu. Sắp thành con heo mẹ luôn rồi nè.

- Không sao không sao, em ráng ăn nhiều một chút, mập mập mới đáng yêu, bảo bối của chúng ta cũng được khỏe mạnh.

.....

- Bà xã, tới giờ uống sữa rồi.

- Em không uống đâu, ngán lắm.

- Ngoan, cố gắng một chút.

- Không uống.

- Uống một nửa thôi cũng được.

- Không.

- Thôi thì một phần ba. Ngoan đi!

.....

- Bà xã, đang nhắn tin cho ai đó.

- Đâu có. Em đang đọc truyện thôi mà.

- Phụ nữ có thai không nên sử dụng điện thoại nhiều, ngày mai anh sẽ mua cho em máy tính bảng để đọc.

- Cám ơn ông xã. Nhưng bây giờ để em đọc xong chương này nữa thôi, đang đến đoạn hấp dẫn.

Anh liếc mắt qua chiếc điện thoại của cô, hình như đang đến đoạn nam chính đang tỏ tình với nữ chính, lời văn hơi sến súa và có vẻ trẻ con.

- Trước giờ em hay đọc loại truyện này sao?
- Vâng, đọc khi rảnh, đọc khi buồn, nói chung là để giải trí.
- Rating cao hay thấp?- Anh đột nhiên hỏi.

Hải Lam hơi giật mình một chút.

- Àh... uhm... trung bình.
- Trong thời gian này, em tốt nhất chỉ nên xem phim hoạt hình và đọc truyện cổ tích thôi, để đầu óc của bảo bối chúng ta được trong sáng một chút.
- Em chỉ là đọc tiểu thuyết tình cảm bình thường, có phải bậy bạ gì đâu mà anh bảo như vậy là không trong sáng cho đầu óc của con chứ.- Cô cong môi lên, gương mặt mang chút hờn dỗi.
- Anh nghĩ rating trung bình cũng không thoát khỏi có những màn ân ái.- Ánh mắt anh trở nên bí hiểm hơn.- Xem ra bà xã anh cũng có một chút hiểu biết về chuyện đó nha.
- Chuyện đó là chuyện gì?- Đến bây giờ thì Hải Lam đã đoán được ý đồ của anh.

Cô vòng tay qua cổ anh, mỉm cười nói.

Lời nói và hành động của cô như quyến rũ, kích thích anh. Anh đem cô đặt lên đùi mình và nồng nhiệt hôn cô. Đôi môi ngọt ngào và còn thơm mùi sữa, rất ư là thú vị. Bàn tay bắt đầu không tự chủ, luồn vào trong lớp áo để chạm đến cơ thể cô. Hai người hôn nhau đến khi hơi thở bắt đầu gấp gáp thì Hải Lam chủ động đẩy anh ra:

- Sức tự chủ của anh ngày càng kém đó, Lâm tổng.

Chết tiệt, cô gái giảo hoạt này. Hại ngọn lửa trong anh vừa bùng lên lại phải dập tắt. Anh thống khổ nhìn cô, rồi sau đó nhanh chóng đi vào phòng tắm dội nước lạnh. Tháng ngày chịu đựng vẫn còn dài.

Để tránh cho mình một lần nữa tái phạm, anh thường dỗ cô ngủ, rồi ở phòng đọc sách làm việc tới tận khuya, khi mệt mỏi mới trở lại phòng. Tối tối, sau giờ cơm, anh đều cùng cô nghe những bản nhạc của Beethoven, anh bảo như vậy bảo bối của họ sau này sẽ thông minh hơn.

Dù ban đầu có một chút hờn giận anh vì không bàn trước với cô việc muốn có con, nhưng trên thực tế, cô là một người rất yêu trẻ con. Từ khi biết mình có thai, cô cực kỳ cẩn thận và chu đáo chăm sóc cho tiểu bảo bối còn đang nằm trong bụng của mình.

Thời gian này, Hải Lam bắt đầu thấy buồn nôn khi ngửi mùi thức ăn. Thấy cô ăn uống kén như vậy, anh lại càng lo lắng. Anh mua đủ các món cô thích, nhất là thịt nướng mang về cho cô ăn, còn mấy món cá, đặc biệt là cháo cá chép mẹ anh mang tới thì anh vất sang một bên, vì anh biết trước giờ Hải Lam không thích ăn cá, khi mang thai, ngửi thấy mùi này còn khó chịu hơn.

Là tổng giám đốc của công ty nên công việc của anh của rất bề bộn. Thấy anh vừa lo việc ở công ty, vừa chăm sóc mình tận tình như thế thì Hải Lam hết sức cảm động. Mỗi khi anh làm việc khuya cô đều pha sẵn nước cam, vitamin hoặc trà, cà phê cho anh. Nửa đêm thức giấc không thấy anh bên cạnh, cô đều mang áo sang phòng đọc sách khoác thêm cho anh, còn khuyên anh nên đi ngủ để giữ sức khỏe. Anh thì lại sợ cô lo lắng, nên lúc nào cũng dỗ cho cô ngủ thật say rồi mới lén sang phòng đọc sách tiếp tục làm việc.

40. Chương 40: Ngoại Truyện 5

Gần đây, Lâm thị vừa mở rộng thêm một số chi nhánh mới, lượng công việc và mức độ làm việc của nhân viên ở tập đoàn này càng nâng cao lên mấy lần. Dĩ nhiên, là người đứng đầu, anh càng phải dốc sức hơn nữa. Hải Lam cũng không nói gì, thỉnh thoảng chỉ xót xa cho chồng mình phải lao tâm khổ tứ nhiều cho công việc mà có phần lơ là đi sức khỏe. Thỉnh thoảng, cô vẫn thường gọi điện thoại nhắc nhở anh ăn uống,

ngủ ngơi, và còn nhờ vả trợ lý Trương quan tâm, chăm sóc anh, vì bụng của cô đã ngày một lớn, không còn tiện đi lại và làm việc. Mức độ quan tâm, chào đón của báo giới đối với tổng giám đốc tài hoa, trẻ tuổi, đẹp trai gần đây lại nồng nhiệt hơn. Tên tuổi, hình ảnh của anh xuất hiện nhiều ở các tạp chí lớn, tạp chí kinh tế nổi tiếng, và là hình mẫu của không biết bao nhiêu cô gái trẻ. Có đôi lần, nhiều tờ báo còn mời vợ chồng anh phỏng vấn, nhưng anh đã từ chối, vì biết cô không thích xuất hiện trước công chúng và nhất là, cả hai đều không muốn phơi bày chuyện đời tư ra ngoài.

Mặc dù anh đã có gia đình, nhưng mấy tờ báo lá cải cũng tranh giành đăng tin về chàng tổng giám đốc là mẫu người chồng lý tưởng của rất nhiều cô gái. Đơn cử gần nhất, là scandal của anh với người mẫu Chu Á Bằng, là đại diện cho nhãn hàng mới tung ra thị trường của công ty. Hải Lam không phải là không biết mấy chuyện đó, nhưng cô hoàn toàn tin tưởng anh, chỉ đơn thuần cho rằng đó là những tin đồn nhảm nhí của mấy tờ báo lá cải muốn câu khách, cho nên, cô cũng chưa bao giờ hỏi anh hay nghi ngờ anh bất kỳ chuyện gì. Vì thế mà Hạo Thiên cảm thấy rất yên lòng.

Nhưng đột nhiên hôm nay, Hạo Thiên về nhà mà không thấy bóng dáng vợ mình đâu, gọi điện thoại cho cô lại không có tín hiệu. Mấy ngày nay anh quả thật là có bận rộn công tác, nhưng cô cũng không cần đang mang thai mà chạy đi lung tung, còn không thèm nhắn với anh lời nào, làm anh vô cùng lo lắng như thế. Nhận được điện thoại chất vấn của Phương Cát, anh mới biết chuyện gì đang xảy ra. Phương Cát vừa ở nhà ba mẹ Hải Lam về, và bảo anh nhanh sang đó. Hạo Thiên vội vã lái xe như bay đến chỗ ba mẹ vợ.

Vừa thấy bóng dáng chiếc Ferrari màu vàng là Hải Lam biết ngay có người bán đứng mình.

- Thưa ba mẹ, vợ con, cô ấy...- Hạo Thiên gấp gấp.

- Con bé đang nghỉ trên phòng.- Ba cô chậm rãi.- Đứa nhỏ này, thật là...

Ông biết là chuyện cũng không có gì, do con mình hơi trẻ con, lại thích giận dỗi, làm nũng. Đang mang thai, bụng lớn thế kia mà còn chạy về nhà nữa.

- Dạ không phải tại cô ấy, là lỗi của con.- Hạo Thiên lễ phép.- Con lên phòng gặp cô ấy một chút.

- Uh. Con nhanh đi đi.- Mẹ cô giục.- Chịu khó dỗ dành con bé một chút. Phụ nữ đang mang thai, tính khí có hơi thất thường.

- Dạ, để ba mẹ phiền lòng, con thật có lỗi.

Nói rồi anh xin phép đi lên lầu. Anh gõ cửa đến mấy lần mà không nghe tiếng cô trả lời. Hạo Thiên nhẹ nhàng đẩy cửa vào. Hải Lam đang ngồi bên giường, bàn tay xoa xoa vào chiếc bụng đã khá lớn của mình.

- Bà xã.

Cô không trả lời. Anh kiên nhẫn đến gần giường, ngồi xuống trước mặt cô, ôn nhu nói:

- Bà xã, anh rất nhớ em và bảo bối của chúng ta.

Hải Lam không thèm nhìn anh, chăm chăm vào bụng mình, xoa nhẹ nhẹ và nói:

- Con àh, chỉ có mẹ con ta yêu thương nhau thôi. Bên cạnh ba còn có người đẹp khác, vì vậy ba con cũng đâu cần người vợ đang mang thai nên xấu xí này nữa.

- Tiểu Lam!- Anh gọi, ánh mắt khổ sở nhìn cô.

- Con biết không, người ta gương mặt vừa đẹp, dáng người lại càng đẹp hơn. Hèn gì cánh đàn ông ai cũng mê mẩn.

Không đợi cho cô nói thêm gì nữa, Hạo Thiên đứng dậy, tay nâng cằm cô lên và hôn môi cô. Nụ hôn vừa thể hiện tình yêu da diết, vừa như muốn răn đe cô. Hải Lam muốn tránh mà không tránh được. Cuối cùng đẩy được anh ra, cô hơi thở hổn hển nói:

- Anh làm gì vậy, coi chừng ảnh hưởng đến con.

- Em cũng sợ ảnh hưởng đến con, sao không chịu nghe anh giải thích mà lại nói ra những lời như vậy?- Anh nghiêm mặt nhìn cô.

Hải Lam không nói gì, quay mặt đi, nước mắt khẽ lăn xuống. Chết tiệt, từ lúc mang thai đến giờ cô lại dễ xúc động đến như vậy. Đầu tiên là gọi đến số máy điện thoại của anh, giọng một người phụ nữ bắt máy, còn tự nhận tên là Chu Á Băng. Sau đó, còn thấy hình cô ta khoác tay anh đi vào khách sạn lớn. Mấy tờ báo, còn có cả chương trình tin giải trí trên TV cũng đăng tin nghi ngờ họ có mối quan hệ mờ ám với nhau, mà cô lại là tình cờ xem được. Đạo gần đây họ thường xuất hiện trong các buổi tiệc, buổi giới thiệu sản phẩm, hình ảnh được ghi chép lại vô cùng thân thiết. Cộng thêm anh mấy ngày nay anh bận bịu, có hôm lại về rất khuya, trên người còn nồng mùi rượu. Tất cả làm cho tâm trạng cô thấy khó chịu. Cô rất tin tưởng ở anh, nhưng chỉ là... chỉ là... người phụ nữ kia quá đẹp, quá quyến rũ. Với sắc đẹp đó, cơ thể đó, nếu là đàn ông thì rất khó cự tuyệt.

Những giọt nước mắt của cô làm anh cảm thấy hơi hoảng. Anh có nói gì nặng lời sao? Hạo Thiên vội vàng đưa tay lau nước mắt cho cô, vuốt ve da mặt hồng hào, mịn màng của cô. Lúc nhận điện thoại Phương Cát có nói qua tình hình, nên anh có thể nắm bắt một chút để giải thích với cô.

Chu Á Băng là ngôi sao đang lên, nên bên đối tác yêu cầu chọn cô ta là người đại diện cho sản phẩm mới cùng hợp tác giữa hai công ty, một phần cũng do công ty quản lý của Chu Á Băng quen biết, chỉ tiền thêm cho công ty bên kia để hồng lương xê cô ta. Thật ra Lâm thị vốn dĩ rất mạnh, nên không nhất thiết phải đồng ý, nhưng Chu Á Băng cũng tạm coi là phù hợp với hình ảnh của sản phẩm nên anh cũng cho qua không phản đối. Dù là công ty lớn, nhưng Lâm thị cũng không nên vướng vào những xích mích nhỏ nhặt, không đáng có này.

Mấy ngày nay, anh hay cùng cô đi dự các buổi ra mắt, buổi tiệc vì đối tác lớn mà Lâm thị sắp hợp tác có vẻ thích cô người mẫu này, nhưng đâu phải chỉ có hai người đi như báo chí đăng tin, mà còn có trợ lý Trương, thư ký Nam và người quản lý của cô gái họ Chu kia. Chu Á Băng là một người tự tin, kiêu kỳ, tính tình hiếu thắng, cái gì không có được, cô ta lại càng muốn có. Cô không thích mấy sếp tổng trung niên kia, ngoại hình đã tẻ lại còn háo sắc, dĩ nhiên là chỉ có anh vừa trẻ tuổi, anh tuấn, giỏi giang, rất vừa mắt cô. Thế nên nhân lúc mọi người không ai để ý, cô ta đã lên lấy điện thoại của anh, rồi còn tùy tiện nghe điện thoại của anh, rồi còn xóa luôn cả lịch sử cuộc gọi và tin nhắn.

- Về sau em đừng nghe mấy loại tin tức vớ vẩn đó nữa. Em nhìn xem cô ta có phải loại người anh thích đâu.

Hải Lam giương đôi mắt còn hờn dỗi về phía anh.

- Đàn ông các người lúc có nhu cầu, thì ai mà lường được.

- Ý em là anh dối bụng anh quàng?- Anh trừng mắt nhìn cô.

Hải Lam bĩu môi. Cô mang thai cũng đã chín tháng, thì việc sinh hoạt của hai vợ chồng cũng phải tạm ngưng trong khoảng đó thời gian, tất cả vì sự an toàn cho đứa bé. Nhưng nhu cầu sinh lý của đàn ông, đâu thể dễ dàng nhịn chờ đợi như vậy.

- Đáng lẽ anh phải là người giận mới đúng.- Anh cười khổ.- Đã không thể giải quyết nhu cầu bình thường. Ở bên cạnh em mỗi ngày như thấy mỡ trước miệng mèo, lại toàn phải cố gắng nhịn. Vậy mà em còn hờn dỗi anh.

Nhìn vẻ mặt của anh như thế Hải Lam chỉ muốn cười lớn. Xem ra tổng giám đốc ngày thường lạnh lùng, cao cao tại thượng như vậy mà giờ đây trông nét mặt khó coi thế này.

Nhìn thấy bà xã nhỏ bé của anh nguôi giận, Hạo Thiên mới khẽ thở phào. Anh biết cô không phải là không tin anh. Bàn tay anh nhẹ nhàng đặt lên bụng cô, xoa xoa mấy cái:

- Anh sẽ xử lý tốt chuyện này. Sẽ không có lần sau, để cho bà xã và tiểu bảo bối phải lo lắng.- Anh ôn nhu nói, lòng thầm nghĩ cách ra tay trừng trị hết những kẻ làm cho những người anh yêu thương nhất trên đời phải lo lắng và rơi lệ như thế. Đã động đến hạnh phúc gia đình anh thì đừng hòng sống yên ổn trong thế giới này.

41. Chương 41: Ngoại Truyện 6

Nửa đêm, Hải Lam đau bụng đến không chịu nổi, lay lay ông xã nằm bên cạnh.

- Không phải còn đến mười ngày nữa sao?- Anh bối rối.

- Giờ này còn tính ngày.- Cô la lớn.- Mau lấy xe đưa em đi bệnh viện, bảo bối của chúng ta muốn ra ngoài rồi.

Thấy vợ mình đau và cả mồ hôi thì trong lòng anh không khỏi lo lắng, tay chân cũng luống cuống cả lên. Hải Lục ở lại trông nhà, Hạo Thiên lái xe đưa vợ cùng ba mẹ đến bệnh viện. Cũng may là còn đang ở nhà ba mẹ vợ, chứ lúc này phản ứng của anh không được nhanh nhạy như bình thường.

Đi tới đi lui trước phòng sanh cũng cả trăm lần, nhưng vẫn không làm cho lòng anh cảm thấy hết tâm trạng hồi hộp. Từ trước đến giờ trên thương trường, dù cho có khó khăn cỡ nào, dù địch thủ có mạnh bao nhiêu anh cũng chưa bao giờ lo lắng đến vậy. Thế mà giờ đây anh như ngồi trên đồng lửa. Ai cũng nói, sinh con rất đau, và có thể nguy hiểm đến tính mạng nếu như người mẹ không đủ sức. Anh vừa chờ đợi, vừa cầu nguyện, mong cho những người con gái anh yêu thương nhất có thể bình an, kết tinh tình yêu của họ có thể ra đời một cách suôn sẻ, khỏe mạnh.

Ba mẹ anh trong đêm nhận được tin con dâu chuyển dạ cũng chạy ngay đến bệnh viện. Thấy anh nét mặt căng thẳng, đứng ngồi không yên thì cả nhà đều động viên để anh bình tĩnh là sinh con đâu lòng thường mất nhiều thời gian, cho nên anh phải kiên nhẫn chờ đợi. Dù trong lòng anh có yên tâm hơn một chút nhưng vẫn sốt ruột không thôi.

.

Hai tiếng sau, trong phòng truyền ra tiếng khóc của trẻ con. Cả năm người đồng loạt đứng lên, vây kín cửa phòng sanh. Bác sĩ bước ra đầu tiên, nét mặt rạng ngời:

- Chúc mừng Lâm tổng, mẹ tròn con vuông, bé trai nặng ba ký tư, rất khỏe mạnh.

Tim anh như muốn vỡ tung vì vui sướng. Cảm giác làm cha, thật sự thật sự rất hạnh phúc.

Hai bên thông gia cũng nắm tay nhau mừng rỡ không kém. Đây là đứa cháu đầu tiên của cả hai gia đình, niềm vui không diễn tả hết được.

.

Mấy y tá đi phía sau đẩy ban ca ra, trên đó, Hải Lam đang nằm cùng với đứa trẻ. Gương mặt cô có hơi nhợt vì đã rất gắng sức, nhưng trông mắt ngấn nước, trong đó tràn ngập niềm hạnh phúc vô bờ, đôi môi mỉm cười nắm lấy bàn tay nhỏ xíu bên cạnh.

- Em ổn chứ?- Anh đặt tay lên trán cô, vừa lau mồ hôi, vừa vuốt lại tóc cho cô.

Hải Lam khẽ gật đầu. Dù có hơi mệt, nhưng trên môi vẫn luôn là nụ cười hạnh phúc.

- Em thật vất vả. Cảm ơn em.- Anh nắm chặt tay cô, rồi đặt lên đó một nụ hôn.

Ba mẹ hai bên đều nhìn cảnh tượng trước mắt mà cảm động đến rơi lệ. Đại gia đình họ đón chào một thành viên mới, một đứa cháu kháu khỉnh vừa ra đời đã khóc rất to, sau đó còn đòi bú liên tục không thôi, một đứa nhỏ mà hề gọi đến là cứ nở nụ cười, mặc dù chẳng biết bé có hiểu những gì người lớn nói hay không.

- Tiểu Lam, ba mẹ thật có lỗi với con.- Mẹ anh khóc rất nhiều, và cứ nắm lấy tay cô không buông.- Cảm ơn vì con đã không bỏ cuộc mà đến với gia đình này.

Hải Lam lại khóc, đây chính là những giọt nước mắt của niềm vui, của hạnh phúc.

.

Bên ngoài bây giờ nắng đã lên cao, trời trong xanh không gợn áng mây, ngọn gió mát mẻ, vui đùa trên những tán cây, xuyên qua cành lá, tạo nên một khúc nhạc nho nhỏ, vui tai.

42. Chương 42: Ngoại Truyện 7

Lâm Khởi Minh năm nay đã ba tuổi, được ba mẹ dắt đi biển chơi. Cậu bé thích thú, vừa được tắm nắng, được nghịch cát, chơi đùa cùng sóng biển. Ba mẹ nói rằng biển rất rộng lớn, cũng như trời vậy.

- Tiểu Minh sẽ luôn là trời biển của ba mẹ.

Mỗi lần nghe mẹ nói như vậy, cậu bé rất là thích. Ở trường mẫu giáo, cô có dạy, ba mẹ sinh thành và nuôi dưỡng con cái rất vất vả, công lao của cha mẹ rất to lớn và con cái phải luôn ghi nhớ. Bé Khởi Minh liền nói:

- Ba mẹ cũng như trời biển đối với tiểu Minh.

Cậu bé ba tuổi thông minh, lanh lợi, làm vợ chồng họ vô cùng tự hào. Lâm Hạo Thiên ôm bà xã đang mỉm cười vào lòng, ôn nhu nói:

- Anh thật sự rất hạnh phúc.

- Em cũng vậy.- Dựa vào người ông xã, Hải Lam khẽ đáp lời.- Hạo Thiên anh biết không, có một câu nói trong tiểu thuyết em đã từng đọc mà thấy rất đúng: “Cuộc đời em như một đường thẳng tắp chỉ vì gặp anh mà rẽ ngang.”

Nếu anh không kiên trì với tình yêu của họ như thế thì chắc chắn hai người sẽ không có được như ngày hôm nay. Hạnh phúc đời này chính là do anh mang lại.

- Ông xã.- Cô khẽ gọi.

- Uh.- Anh nhìn cô đầy yêu thương và trìu mến.

- Em yêu anh.- Cô hôn nhẹ lên má anh.

Anh đang tràn ngập trong tình yêu, trong niềm vui bất tận mà cô mang đến, định quay sang đáp lại nụ hôn của cô thì bé Khởi Minh ở bên dưới đã níu lấy tay hai người:

- Mẹ, mẹ, con cũng muốn hôn.

Hải Lam vội bỏ chồng ra, ôm lấy con và hôn vào đôi má căng tròn, trắng hồng mịn màng của nó. Hạo Thiên thầm than nhẹ, chưa gì mà đã muốn giành cô với anh rồi. Nghĩ đi nghĩ lại, cách tốt nhất vẫn là dỗ cô vợ bé nhỏ của anh nhanh chóng sinh thêm một đứa nhóc nữa chơi cùng tiểu Minh. Lúc có em rồi chắc thằng bé sẽ ít dành mẹ nó hơn và biết làm gương cho em hơn. Anh thầm cảm thán, phải chi giao được mấy nhóc cho ông bà chúng vài ngày để được cùng vợ yêu tận hưởng những ngày như hồi tuần trăng mật nhỉ? Anh thật sự nhớ cái khoảng trời riêng chỉ có hai người, nhưng nhìn hai mẹ con cô là lòng anh bất chợt lại thấy bình yên. Đối với anh bây giờ, họ chính là tất cả.

Bầu trời trong xanh, mặt biển cũng trong xanh, ánh mặt trời rực rỡ chiếu những tia nắng ấm áp lan tỏa khắp nơi, lan tỏa vào lòng người. Phải từng một lần chứng kiến vầng dương trên biển, mới thật sự cảm nhận được là nó đẹp biết bao.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/troi-xanh-bien-cung-xanh>